

DE RUITER

DOOR

EDGAR RICE BURROUGHS

VERTALING VAN

Jhr. R. H. G. NAHUYS

J. T. SWARTSENBURG N.V. – ZEIST

HOOFDSTUK I.

„Ik wil niet!”

De koning plukte aan het eene einde van zijn grijzen knevel en keek fronsend naar de spreekster.

„Ik wil niet!” herhaalde Prinses Mary, en stampte met een koninklijken voet op hoogst plebejische wijze. „Ik wil niet met een Karloviër trouwen. Zoo lang ik leef, is mij geleerd Karlova, zijn regeerend vorstenhuis, èn zijn volk te haten; en nu, eenig en alleen omdat uw suffe, oude Stroebel het wenscht, vertelt u mij, dat ik met een van hen moet trouwen.”

Stroebel, die aan de andere zijde van de breede tafel stond waaraan de koning was gezeten, glimlachte toegeeflijk. Hij hield van Prinses Mary – iedereen hield van haar – en hij wist dat zij hield van hem.

In zulk een klein koninkrijk als Margoth staat het vorstelijk huis niet zoo heel ver van het volk af. In plaats van slechts symbolen van macht en gezag te zijn, zijn de leden er van alleen menschelijke wezens met gemeenschappelijke eigenschappen, die hen hetzij van ganscher harte bemind,

hetzij van ganscher harte gehaat maken, geheel en al naar gelang zij verdienen.

En Stroebel, die in den dienst van zijn koning reeds grijs begon te worden, stond dicht bij het regeerende vorstenhuis dan welke andere onderdaan ook. Indien Stroebel van Prinses Mary hield, kon men verzekerd zijn, dat zij het verdiende, want de strenge oude Stroebel was niet iemand, die kwistig met zijn genegenheid was.

„Uwe Hoogheid moet begrijpen,” zei hij, „dat terwijl uw geluk ons allen zeer na aan het hart ligt, het welzijn van Margoth als boven alle andere overwegingen staand beschouwd moet worden. Er moeten eenige middelen gevonden worden om een einde te maken aan de oude vijandige gezindheid, die zoo lang tusschen de koninkrijken Margoth en Karlova heeft bestaan, opdat zij vereenigd zullen kunnen optreden tegen den gemeenschappelijken vijand, die hen bedreigt. Baron Kantchi en ik zijn het er over eens, dat niets de gewenschte uitkomst bevredigender zou kunnen scheppen dan een verbintenis tusschen de regeerende huizen van Margoth en Karlova.”

„En daarom zijn de gezant van Karlova en u overeengekomen, dat ik degene moet zijn, die er voor zal opdraaien!” riep het meisje vol afkeer.

„De wat, Mary?” vroeg de koning.

„De pelikaan,” het de prinses zich ontvallen.

De frons van den koning werd dieper, doch in de oogen van Prins Stroebel verscheen een ondeugende flikkering.

„Ik begrijp die toespeling niet,” zei de koning ijzig, „maar ik veronderstel dat om die, evenals je democratischen onafhankelijkheidszin te begrijpen, men noodzakelijk een Amerikaansche opvoeding gehad moet hebben. Stroebel!” En de koning sloeg met zijn gebalde vuist op de tafel, toen hij zich tot zijn eersten minister wendde: „Stroebel, het was jouw aanhouden, dat ons er tegen ons beter oordeel in toe dreef om een Amerikaansche opvoeding voor Prinses Mary te sanctionneeren. Ik hoop dat je tevreden bent.”

Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Mary draaide een ernstig gezichtje naar Prins Stroebel, en – gaf hem een knipoogje. Daarna liep zij naar den koning toe, met vlugge pasjes, en zette zich op zijn schoot. Zij sloeg haar armen om zijn hals en gaf hem een kus.

„Beste vadertje,” lispelde zij, „wees alstublieft niet boos, en toe, och, toe, laat mij niet met een leelijken ouden Karloviër trouwen!”

Ondanks zijn frons plooiden de lippen van den koning zich tot een nauw merkbaar glimlachje, maar zijn oogen stonden bedroefd.

„'t Is hard om je iets te weigeren, mijn kind,” zei hij, „maar zooals Prins Stroebel gezegd heeft,

moet het welzijn van Margoth in het hart van ons allen de eerste plaats bekleeden. Indien er offers gebracht moeten worden, zijn wij, aan wie God het geluk des volks heeft toevertrouwd, verplicht de eersten te zijn, om die te brengen. Je bent de kinderschoenen ontwassen, Mary, en nu moet je bereid zijn om de lasten, ja, en zelfs het leed te dragen, die je door je geboorte worden opgelegd. Hoewel het ons met droefheid vervult, moeten wij de noodzakelijkheid van een verbintenis als waarover Prins Stroebel onderhandelt, onder de oogen zien.”

„Maar vadertje,” riep het meisje, „hun gezichten zijn een en al snorren en baarden, zij hebben mopneuzen, en kleine varkensoogjes. O, vader, ik zou nooit met een Karlovischen prins kunnen trouwen. Ik – ik zou bijna nog liever een oude vrijster worden.”

„Hoe weet je, dat de Kroonprins van Karlova door de natuur zoo slecht bedeed is?” vroeg de koning. „Je hebt hem nooit gezien, noch den koning, zijn vader.”

„Ik weet het – Carlotta vertelde er mij vroeger van,” antwoordde het meisje. „Zij waren altijd de boemannen in de verhaaltjes, die zij mij deed als zij mij naar bed bracht, en Carlotta weet het – Carlotta weet alles. Zij eten kleine meisjes op,” en Prinses Mary lachte vroolijk, ofschoon zij tevens

een weinig huiverde.

„Carlotta is een brave oude leugenaarster,” zei de koning. „Zij is van het oude regime. De tijden zijn veranderd. Thans moeten wij onze vijanden liefhebben, of Het Groote Monster zal hen evengoed als ons verslinden. Maar, lieve kind, ik wil je dit eene straaltje van hoop geven – indien, wanneer hij ons bezoekt, Prins Boris van Karlova blijkt te gelijken, al is het slechts in de verte, op een van de boemannen in de bedtijd-verhaaltjes van je gouvernante, zal hij mijn kleine meisje niet opeten – neen, al moest het weigeren mij mijn troon kosten.”

„Hij is een nobel man,” zei Stroebel. „Ik weet uit de beste bron, dat hij zoowel beminlijk als knap van uiterlijk is.”

„Hij is een Karloviër,” riep Prinses Mary, „en ik zou even lief met den duivel trouwen. Wanneer komt hij?”

„Binnen een maand,” antwoordde Stroebel.

Het was een zeer verstoorde en verontruste prinses die haar eigen appartementen opzocht toen het onderhoud geëindigd was, en haar hart vol afschuw en bekommernis voor haar grijze gouvernante uitstortte.

„Ik wil niet!” riep zij voor de zooveelste maal. „Ik wil niet met een Karloviër trouwen!”

Niet verder dan drie kwartier van Broadway verwijderd ligt het weelderige landgoed van Abner J. Bass. In den eenen hoek, door hagen en struikgewas aan het oog onttrokken, is een ouderwetschen tuin – het bizondere en particuliere lievelingsplekje van Miss Gwendolyn Bass, eenig kind en erfgename van de Bass millioenen.

Nog verder voor het gezicht verborgen in het achterste gedeelte van dien ouderwetschen tuin is een rustiek zitje, waarop, op zekeren lieflijken middag van een Junidag, een jonge man twee fijne en teere handjes in zijn sterke en stevige vuisten trachtte vast te houden.

„Gwen,” zei hij, „ik wou voor den weerga, dat je de tuinmansdochter was, zonder de hinderpaal van onberekenbare millioenen tusschen ons – je vader zal het nooit over zich kunnen verkrijgen mij als zijn aanstaanden schoonzoon te beschouwen, zelfs met behulp van een vergrootglas.”

„O,” riep het meisje, met geveinsde ergernis. „Welzoo, als jij de voorkeur geeft aan de tuinmansdochter, dan is er hier een, maar ik geloof dat zij de voorkeur geeft aan den chauffeur. En wat de millioenen betreft – och, 't is wel aardig ze in de familie te hebben – en je behoeft je over vader niet ongerust te maken. Hij laat mij precies doen wat ik wil. 't Is moeder, die je moet zien te winnen – je zoudt eens met haar kunnen pra-

ten, Hemmy, ofschoon ik mij daar niet veel van voorstel – moeder is zoo eigzinnig.”

„En als moeder weigert?” vroeg de jonge man.

Het meisje trok haar fraai gevormde schouders op en spreidde haar handen uit, de palmen buitenwaarts.

„Indien ik een ster-correspondent aan een groot blad was,” zei zij, „zou ik, geloof ik, vindingrijker zijn dan je onnoozele vraag bewijst dat jij bent.”

„Ik veronderstel, dat jij er met het meisje zoudt vandoor gaan?” antwoordde hij lachend.

„Dat is precies wat ik zou doen,” zei Miss Gwendolyn Bass.

„Welnu, ik ook,” riep hij.

„Met de tuinmansdochter, zeker?” vroeg een snijdende stem achter hen.

Het tweetal keek met verbaasde gezichten naar de spreekster. Mr. Hemmington Main stond op, zijn gezicht zoo rood als vuur, en maakte een diepe buiging.

„Mrs. Baas, ik – ik – het spijt mij ten zeerste,” stamelde hij, „dat u onze schertsende opmerkingen toevallig gehoord hebt. Het was mijn voornemen naar u toe te komen, en u en Mr. Bass in optima forma om de hand van uw dochter te vragen. Ik heb haar...”

Mrs. Bass legde hem door het opheffen van een

hand het zwijgen op.

„Dat zou nutteloos zijn, Mr. Main,” zei zij ijzig koel. „Ik heb andere – hogere aspiraties voor mijn eenig kind. Goeden middag, Mr. Main,” en zij stak een hand uit om dezen op den arm van haar dochter te leggen. „Ga mee, Gwendolyn.”

Tien dagen later vond Mr. Main tusschen zijn ochtendpost een brief met het loopende krabbelschrift, dat hem zoo dierbaar was – een brief, die na verscheidene bladzijden welke voor Mr. Main van oneindig grooter belang waren dan voor ons, aldus eindigde:

„... en dus neemt moeder mij mee op sleeptouw naar Europa, zoogenaamd met het doel dat ik jou zal vergeten, maar inderdaad – daar ben ik zeker van – om mij te verkwanselen voor een titel met een rooden nek en vuil linnengoed. Vader is even woedend als ik, maar machteloos. Hij staat aan jouw zijde – met cavalerie, infanterie en artillerie – precies zooals ik van te voren heb geweten. Ga hem een bezoek brengen – dan kunnen jullie tegen elkanders schouder uithuilen, maar neem intusschen van mij aan, Hemmy, dat ik nooit, nooit, nooit, nooit met een ander dan jou zal trouwen.”

En aldus geschiedde het, dat Mr. Hemmington Main nog dienzelfden dag werd toegelaten in het

privé-kantoor van Abner J. Bass, waar deze zijn bezoeker verwelkomde met het innemende glimlachje en den fermen handdruk, die bij het opstapelen van de Bass millioenen zulke belangrijke factoren waren geweest.

„Ik weet waarom je mij bent komen bezoeken, mijn jongen,” zei hij, zonder te wachten tot Main het doel van zijn komst had uitgelegd. „Indien je niet gekomen was, zou ik het je verzocht hebben – ik heb je hulp nodig. Mrs. Bass is, natuurlijk, eerzuchtig omtrent de toekomst van Gwendolyn – trouwens, dat ben ik ook, maar, helaas, te dier zake hebben wij verschillende inzichten wat de wenschelijkste toekomst voor onze dochter zou zijn. Ik kan mij op ’t oogenblik niet uit mijn zaken losmaken om hen naar Europa te vergezellen – niet dat ik iets zou kunnen uitrichten, indien ik mee zou gaan, want Mrs. Bass heeft, zoals je weet, bij uitstek een wil van zichzelf – maar ik geloof dat jij veel goeds zoudt kunnen stichten indien je bij de hand was om een oog in ’t zeil te houden. Ben je bereid daarheen te gaan?”

Mr. Hemmington Main werd door de plotselingheid van dit onverwachte voorstel geheel van de been geslagen, of, juister uitgedrukt, hij werd er bij n a door van de been geslagen, want volkomen de kluts kwijt raken deed hij nooit, hoe netelig de situatie ook was. En nu was hij op het

punt dit schitterende denkbeeld met beide handen aan te grijpen, toen er een verpletterend visioen voor zijn geestesoog verrees – hetzelfde oude, dreigende spook, dat hem zoo hardnekkig bij zijn jaspanden getrokken en naar den tredmolen van onafgebroken arbeid gedreven had, sedert het tijdstip waarop zijn studies voltooid waren – Fatsoenlijke Armoede, met een leege maag en een gerafelde broek.

Abner J. Bass zag de weifeling van den jongen man en giste er de oorzaak van.

„Je hoeft je over het finantieele gedeelte van de zaak niet bezorgd te maken,” zei hij. „Dat kun je aan mij overlaten.”

„Maar dat zou ik niet kunnen toestaan, mijnheer,” protesteerde Mr. Main. „Begrijpt u niet, dat ik het niet zou kunnen?”

„Neen, begrijpen doe ik er juist niets van,” antwoordde Mr. Bass. „Indien er geld moet uitgegeven worden om voor Gwendolyn een echtgenoot te koopen, zal ik toezien dat het den echtgenoot koopt dien zij wenscht, en indien je half zooveel van haar houdt als zij verdient, zul jij je trots geen hinderpaal laten zijn voor haar geluk. Wees niet zoo dwaas, Main, wij moeten samenwerken en ieder geven wat hij te geven heeft – jij, jeugd, kracht en vindingrijkheid; ik, finantieelen steun,” en zonder een antwoord af te wachten, liep Abner

J. Bass naar zijn schrijfbureau, sloeg een chequeboek open en vulde een blanco cheque in.

„Ziehier,” ging hij voort, „en reikte Hemmington Main het strookje papier over, „neem dit voor je voorloopige onkosten, en trek vervolgens op mij voor zooveel als je mocht nodig hebben – ik zal ons kantoor in Londen opdragen de noodige schikkingen te maken. Maak nu dat je weg komt en ga aan 't werk.”

HOOFDSTUK II.

Prins Boris van Karlova stond in de houding in tegenwoordigheid van zijn doorluchtigen vader. Deze laatste was grof gebouwd en rood van hals, met een kogelrond hoofd en breede kaken. Hij timmerde op zijn bureau met een zware vuist, en bulderde zijn dreigementen met een stentorstem.

„Je bent beter geschikt voor hofnar dan voor kroonprins,” schreeuwde hij. „Je uitspattingen maken het onderwerp van de gesprekken in de hoofdstad uit. Bordenwaschsters en kroeghouders kennen je beter dan de adel van het rampzalige koninkrijk, dat op zekeren dag gedwongen zal zijn je als koning te erkennen. Je bent een schande voor het koninklijk bloed van het Huis Kargovitch. Je – je – je...”

„Voor de rest,” viel de kroonprins hem in de rede, „ben ik alles wat Uwe Majesteit slechts wensen kunt.”

Het gezicht van Koning Constans van Karlova ging van rood tot purper over, hij vloog half uit zijn stoel op en hamerde op zijn bureau met twee vuisten in plaats van één.

„Genoeg van je onbeschaamdheden!” riep hij. „Je staat onder arrest, mijnheer! Begeef je naar je appartementen, en blijf daar – tot nader order.”

„Zeer goed, sire,” antwoordde Prins Boris, „maar ik stel voor, dat u mij onder bewaking plaatst, want ik heb u mijn eerewoord niet gegeven. Gevangenschap is mij hatelijk – ik zal ontsnappen, als ik kan, en dan kan ik u niet beloven dat ik niet met een bordenwaschster zal trouwen en het bloed van de Kargovitches niet met een paar druppels rood bloed zal vermengen.”

„Voor je huwelijk zijn reeds schikkingen getroffen,” bulderde de koning. „Over dat onderwerp had ik je juist willen spreken – je onbeschaamdheid deed het mij vergeten. Je zult trouwen met Prinses Mary van Margoth – mits zij je hebben wil, en je zult onder arrest blijven tot Baron Kantchi den tijd heeft gehad om je bezoek aan het hof van Margoth te regelen.”

De jonge man deed een stap naar zijn vader.

„Maar, Uwe Majesteit,” riep hij, „ik wensch vooralsnog niet te huwen – en in de eerste plaats niet met een Margoth’sche prinses, die, buiten eenigen twijfel behept is met een scharminkeligen hals en het temperament van een helleveeg.”

„Het doet niets ter zake wat voor hals of wat voor temperament zij heeft,” antwoordde de koning, „je hebt haar eenvoudig te trouwen, en ik

vertrouw dat zij in staat zal zijn om datgene tot stand te brengen waarin ik te kort geschoten ben – je wakker te schudden tot het besef van de verplichtingen van je hoge geboorte.”

„Ik hoop het,” sprak de kroonprins luid, maar wat hij dacht is niet geschikt om hier gedrukt te worden.

De koning drukte op een schelknop op zijn bureau, en een oogenblik later kwam een officier van de wacht het vertrek binnen en boog diep voor zijn soeverein.

„U zult Prins Boris naar zijn appartementen geleiden,” zei Constans. „Hij bevindt zich in arrest. Zet een schildwacht bij hem op post, want hij heeft mij zijn eerewoord geweigerd.”

De officier boog opnieuw, en verliet achterwaarts de tegenwoordigheid van zijn koning, door den kroonprins gevolgd.

Het tweetal ging zwijgend door de corridors van het paleis, tot zij aan de vertrekken van Prins Boris gekomen waren. Een soldaat, die daar reeds op post stond, verrichtte de eerebewijzen, toen zij hem voorbijliepen en weinige oogenblikken later kwam de officier weer te voorschijn en gaf den schildwacht zijn nieuwe consignes namens den koning.

Binnen zijn kamer keek Prins Boris op zijn horloge. Hij vertrok zijn lippen tot een glimlachje.

„Een uur,” mompelde hij, „ik kan het nauwelijks nog halen.”

Hij ging naar de deur en maakte die open. De schildwacht salueerde, stram en stijf. De kroonprins beschouwde de trekken van den man opmerkzaam – hij herkende dien niet. De man was een rekrut van de paleiswacht. Boris zuchtte. Met een veteraan zou gemakkelijk te praten geweest zijn, want alle veteranen droegen den kroonprins op de handen.

„Man,” zei Boris, „als je één oogenblikje den anderen kant wilt uitkijken, zul je niet zien dat ik mij verwijder – en wat iemand niet ziet, weet je, kan men later nooit kwalijk genomen worden.”

De schildwacht draaide zich om, plaatste zich recht voor den kroonprins, en versperde hem den weg met zijn geweer.

„Het spijt mij, Uwe Hoogheid,” zei hij eerbiedig, „maar dat kan ik niet doen – ik kan den eed van trouw niet schenden, dien ik bij mijn in diensttreding den koning gezworen heb.”

„Volkomen juist,” riep Boris. „Het verheugt mij je dat te hooren zeggen – het bewijst dat je een betrouwbaar soldaat bent. Ik merkte op, dat je pas in dienst gekomen bent en wenschte je op de proef te stellen – je hebt uitstekend je plicht gedaan.”

Hij draaide zich om en wilde zijn appa-

ten weer binnengaan, maar op het punt van de deur te sluiten, bleef hij staan, en wierp over zijn schouder heen een snellen blik op den schildwacht.

„Je hebt nooit eerder voor mijn appartementen op post gestaan, wel?” vroeg hij.

„Nog nooit, Uwe Hoogheid.”

„En heeft je sergeant je nooit iets van mijn nachtmerries verteld?” vroeg de prins verder.

„Niets, Uwe Hoogheid.”

„Daar heeft hij verkeerd aan gedaan,” merkte Boris op. „Hij had je behooren te zeggen dat ik zwaar aan nachtmerries lijd, en dat, zodra je mij hoort kreunen of in mijn slaap hoort schreeuwen, je dadelijk naar binnen moet gaan om mij wakker te maken.”

„Maar de kamerdienaar van Uwe Hoogheid slaapt in de aangrenzende kamer,” antwoordde de soldaat. „Hij zal u wel wekken.”

„Hij slaapt als een os,” antwoordde Boris. „Niets is in staat om hem wakker te maken. Zodra je mij hoort, kom je binnen en wekt mij – begrepen?”

„Jawel, Uwe Hoogheid,” en de soldaat salueerde opnieuw.

„Goeden avond,” zei de prins, „en verlies geen tijd zodra je mij hoort – die aanvallen treden gewoonlijk vroeg in den nacht op, tijdens mijn

eersten slaap.”

„Goeden avond, Uwe Hoogheid,” antwoordde de schildwacht. „Zoo gauw ik iets hoor, zal ik naar binnen gaan.”

Gedurende een paar minuten stommelde Prins Boris in zijn kamer heen en weer en sprak met zachte stem tegen zijn kamerdienaar, maar hij ontkleedde zich niet. Weldra zond hij den man weg, draaide de lichten uit en legde zich geheel gekleed te bed. Een breede glimlach verhelderde zijn trekken en niet dan met moeite kon hij een lachen onderdrukken.

Buiten de kamerdeur stond de schildwacht plichtgetrouw en model op de corridor op post. De groote klok aan het verre einde daarvan, tikte regelmatig de seconden af. Stille heerschte alom in dit gedeelte van het paleis, hoewel het nog vroeg in den avond was.

Het duurde niet lang, of de schildwacht ontwaakte uit zijn verstardheid en spitste oplettend zijn oor. Een onmiskenbaar gekreun was uit de kamer van den kroonprins tot hem doorgedrongen. Het werd onmiddellijk gevolgd door een angstig gekerm. De schildwacht maakte rechtsomkeert, draaide den deurknop om, en ging de kamer binnen. Toen hij snel naar het bed van Prins Boris liep, had hij de aangrenzende kamer, waarin de kamerdienaar van den prins verondersteld werd te

slapen als een os, zijn rug toegekeerd, zoodat de schildwacht de donkere gedaante niet kon zien, die de prinselijke slaapkamer was binnen geslopen en hem naar de prinselijke legerstede volgde.

Een nieuw gekerm steeg op uit de gedaante, die in het bed lag te woelen. De schildwacht bukte zich en schudde den slaper bij een schouder door elkaar; toen werden de dekens eensklaps afgeworpen en rond zijn hoofd gewikkeld. Een paar sterke armen werden om zijn hals geslagen, en een tweede paar armen greep hem van achteren aan.

Het volgende oogenblik lag hij gekneveld en met een doek voor zijn mond op het bed, waarin Prins Boris van Karlova daarstraks had liggen „slapen”. Een donkere gedaante sloop onhoorbaar de kamer uit, en de kroonprins drukte op een knop, waardoor de kamer opeens in een zee van licht baadde. De schildwacht keek in het lachende gezicht van zijn overweldiger.

„Het spijt mij ontzettend voor je, man,” zei Prins Boris, „maar ik heb voor vanavond een hoogst gewichtige afspraak – ik kom nog wel bij je terug. Ik hoop dat je mijn bed gerieflijk vindt, en wat je ook doet, krijg geen nachtmerrie, want mijn kamerdienaar is een zeer vast slaper, zoiets als een os, weet je,” en Boris van Karlova wierp een dunnen mantel over zijn schouders en kwam op de corridor, die langs zijn appartementen liep.

Tien minuten later reed een eenzame ruiter door de donkere straten van de hoofdstad, om deze door de sedert lang onbewaakte westelijke poort te verlaten. In het open veld gekomen, gaf hij zijn paard de sporen en reed in scherpen draf langs den breeden, grauwen weg.

HOOFDSTUK III.

Karlova is een klein, bergachtig koninkrijk. Sovgrad, de hoofdstad, ligt in een vruchtbare kleine dalkom, omringd door talrijke heuvels, door welke de oude Romeinsche weg zich in oostelijke richting naar de grens en Margoth slingert.

Even voorbij de ronding van den eersten van deze lage heuvels, scheidt een mulle weg zich noordwaarts van den hoofdweg af, en leidt onder het dicht gewelfde dak van zware loofboomen met vele kronkelingen naar het wilde en ongastvrije woud. Vijf of zes kilometer voorbij den Romeinschen weg loopt hij langs een vorstelijk jachtpaviljoen, de lievelingsverblijfplaats van Prins Boris. Een paar honderd meter verder het bosch in en ongeveer vijftig meter van den mullen weg, staat een oude herberg – een plaats, die te slechter naam en faam bekend staat. Hier, zoo werd gezegd, kwamen de verdachte elementen uit de hoofdstad Sovgrad bijeen, om er hun duivelsche plannen tegen de wet en de openbare orde te smeden.

Doch ook een kleine coterie uit een andere klas-

se placht hier bijeen te komen – een half dozijn telgen van den ouden Karlovischen adel, aangelokt door de sfeer van romantiek en avontuur van dit hol van de onderwereld en verleid door de culinaire kunst van de herbergiersvrouw en de jaargangen van den wijn uit de donkere kelders. Na hun eerste bezoek waren zij herhaalde malen teruggekomen, tot zij nu tot de geregelde klanten van de buitenherberg waren gaan behooren.

Dezen avond zaten drie van hen aan een ronde tafel in een kleine alkoof, onder het slurpen van hun wijn en het opperen van verschillende verklaringen van de verlate komst van een der hunnen, wiens leege stoel den kleinen kring rondom de tafel verbrak.

Daar waren Alexander Palensk, wiens vader de eerste minister van Karlova was, en Nicholas Gregovitch, de zoon van Generaal Demitrius Gregovitch, minister van oorlog. De derde, Ivan Kantchi, was de oudste zoon van den Karlovischen gezant aan het hof van Margoth, en alle drie waren officier in de Zwarte Garde – het keurregiment van het Karlovische leger.

Het vierde lid van het gezelschap – hij, wiens stoel nog steeds onbezet bleef – reed in snellen draf langs den Romeinschen weg, toen Ivan Kantchi voor de zooveelste maal vroeg: „Waardoor zou hij opgehouden kunnen zijn? Waar, voor den

drommel, blijft hij?”

„Houd je kalm, Kleintje,” vermaande Alexander Palensk, met een goedgunstig glimlachje tegen den reus Ivan, wiens zes-voet-zes hem dien bijnaam bezorgd had. „Ons broertje is blijkbaar bevreesd om na donker te rijden. Het bosch is duister, en, zooals algemeen bekend is, door booze geesten bevolkt. De kans is groot, dat hij vóór het verlaten van den Romeinschen weg omgekeerd en in de armen van zijn kindermisje gevluucht is.”

„Schreiend van angst,” voegde Nicholas Gregovitch er bij, waarop alle drie in lachen uitbarstten, maar achter zijn wuftheid, was Ivan Kantchi toch ongerust.

„Je weet,” zei hij, na een oogenblik stilte, „dat beweerd wordt, dat De Ruiter zeer onlangs in deze buurt is gezien. Er hebben binnen een maand niet minder dan drie straatrooverijen op den Romeinschen weg plaats gevonden, alle gepleegd door een eenzamen ruiter, die aan het signalement van den kerel beantwoordt, die gedurende de laatste drie of vier jaren de zuidelijke provincies heeft bewerkt. Ik denk er over om naar de stad te rijden en naar onzen vriend te gaan zoeken.”

„O, blijf zitten, Kleintje,” riep Alexander, „en laten wij onze flesch rustig leegdrinken – is hij tegen dien tijd nog niet gekomen, dan rijden wij

allen weg om hem aan de klauwen van De Ruiter of de booze geesten te ontrukken, of wie ons geliefd speelmakkertje ook ontvoerd mocht hebben.”

Ivan ging weer in zijn stoel zitten.

„t Is ongelukkig,” zei hij, „dat Eerste Ministers hun nakroost niet wat meer hersens kunnen verleenen.”

„G e s u n d h e i t!” riep Alexander en hief zijn glas op en lachte gemoedelijk tegen zijn vriend.

Waar de mulle weg den Romeinschen weg verlaat en nog juist vóór de heuvels, wendde een ruiter zijn paard naar links en reed het donkere en sombere bosschencomplex binnen. Hij reed langzaam, liet zijn rijdier zijn eigen gang gaan, want hij kon amper een handbreed-*vèr* voor zijn oogen zien. Langzamerhand geraakten deze aan de duisternis gewend, maar nog was stappen langs den pikdonkeren en kronkelenden weg het eenig mogelijke tempo.

Hij had ongeveer de helft van den afstand tusschen den Romeinschen weg en de herberg afgelegd, toen er recht voor hem uit eensklaps een gedaante opdook – een lange man op een groot paard – die hem den weg versperde. Zelfs in de duisternis kon de ruiter een flikkering zien weerkaatsen op den loop van een lang pistool, dat ter hoogte van zijn borst op hem gericht was.

„Houd je handen omhoog!” riep de onbekende zacht.

De ruiter deed wat hem bevolen was. De ander liet zich uit het zadel glijden en naderde hem. Handige vingers gleden over zijn persoon om hem op wapens te fouilleeren, doch de ruiter droeg er geen bij zich.

„Stijg af!” beval de onbekende nu.

De ruiter liet zijn handen tot den zadelknop zakken.

„Wie ben je, voor den duivel?” vroeg hij. „Heb ik bijgeval de eer met De Ruiter te doen te hebben?” Zijn toon klonk spottend.

„Kom er af, of je zult je leed berokkenen,” antwoordde de straatroover gemelijk. „Ik ben De Ruiter, en indien je iets van mij gehoord hebt zul je weten dat ik geen gekscheren versta.”

In de duisternis grijnsde de ruiter tegen den man, die zijn teugels vasthield en hem met een lang en gevaarlijk uitziend pistool bedreigde.

„De Ruiter,” herhaalde hij. „Een naam die alvermogend is!”

„Stijg af, idioot,” bromde de straatroover.

„De Ruiter!” ging de ander voort, zonder aan het bevel van den man te gehoorzamen. „Wat zullen mijn vrienden mij benijden, wanneer ik hun vertel dat ik onderweg inderdaad ben aangehouden door dien beruchten, neen, laat ons zeg-

gen, dien beroemden struikroover. Maar, zullen zij mij gelooven? Zij zullen mij voor een gewonen opsnijder houden – tenzij ik hen eenig bewijs van mijn avontuur vertoonen kan...”

„Genoeg, praatjesmaker!” riep De Ruiters, liet de teugels los en nam een stap voorwaarts om den ander vast te grijpen en van zijn paard te sleuren. „Dacht je, dat ik den geheelen nacht en den volgenden dag tot mijn beschikking heb om met een stalknecht of een kruideniersbediende bezig te zijn, die ongetwijfeld den prijs van een flesch verschraald bier niet eens zal opbrengen?”

Hij greep zijn slachtoffer ruw bij een arm om hem tot zandruiers te maken, maar op hetzelfde oogenblik deed deze een voorwaartschen uitval, die den bandiet ruggelings op den grond deed tuimelen. Lange, krachtige vingers klemden zich rond den pols van De Ruiters, terwijl die van zijn rechterhand de keel van den ander dichtsnoerden.

Vergeefs bood de bandiet door schoppen en slaan weerstand. Zijn rechterhand werd gevoelloos onder den stalen greep die haar verlamde – zijn pistool was van geen nut. De vingers rond zijn keel sneden zijn adem af, zoodat bij zijn aanvankelijke woede en spijtigheid nu ook nog werkelijke angst voor zijn leven gevoegd werd.

„Neen,” zei de man die boven op hem zat, „zij zullen mij nooit gelooven, tenzij ik een bewijsstuk

meebreng van deze heuglijke ontmoeting – en welk bewijs zou sterker spreken dan de persoon van De Ruiters zelf! Ha, dat zou het ware zijn, manlief. Je zult mij vergezellen! In vleesch en bloed, en uit je eigen mond zul je getuigen dat het de waarheid is, dat ik werd aangevallen, in het holst van den nacht, op een eenzamen weg, door niemand anders en niemand minder dan de gevreesde en onvindbare Ruiters.”

Toen hij met spreken ophield, kneep hij den pols van De Ruiters nog krachtiger, tot de ongelukkige niet anders dacht of zijn gewricht zou door die stalen vingers verbrijzeld worden. Tegelijkertijd werd de ijzeren greep rond zijn keel lossen.

„Laat je wapen los, mijn vriend,” vermaande de aangename stem boven hem, „laat het los, anders mocht je je met zulk gevaarlijk speeltuig eens ongemak bezorgen.”

Het pistool gleed uit de verslapte vingers van den roover.

„Dank je,” zei de stem.

De hand rond de keel van De Ruiters werd weggenomen en tastte over diens lichaam om naar wapens te zoeken. Toen ze er geen vond, werd zij uitgestoken en raapte het pistool op, dat door De Ruiters zoeven losgelaten was; daarna werd de last van de borst van den bandiet afgenomen, na-

dat de ander was opgestaan en zich naast hem geplaatst had.

„Vooruit, sta op!” riep de overwinnaar. „Voorwaar, je bent een vadsig sujet!”

De Ruiter krabbelde op de been en beschouwde zijn kwelgeest nader.

„Bij alle duivels, wie ben je?” riep hij.

„Ik zou een stalknecht kunnen zijn,” antwoordde de ander, „maar een kruideniersbediende – nooit! Nu ik in 't bezit ben van een pistool, zou ik je masker kunnen leenen en mij de rol van struikroover aanmatigen, niet waar? Welk figuur zou ik als struikroover slaan, denk je, mijn vriend?”

De Ruiter mompelde een onverstaanbaar antwoord. Zijn eigenliefde had een gevoeligen knak gekregen en zijn humeur was niet al te best.

„Schiet op, Zonneschijntje,” vermaande de triomfator, „wij zullen opstijgen en naar mijn vrienden gaan,” en hij beduidde den ander naar zijn paard te gaan, dat midden op den weg stond op dezelfde plaats waar de bandiet het had achtergelaten.

Hier maakte de overwinnaar zich meester van een tweede pistool uit een zadeltasch, liet het tusschen hemd en vest glijden, en zette zich met een zwaai in het zadel, toen De Ruiter ook opsteeg.

„Waar breng je mij heen?” vroeg de doodmakke struikroover.

„Naar de herberg van dien ouden schavuit, Peter, waar mijn vrienden al twee uren op mij zitten te wachten.”

Een glimlachje plooide de lippen van De Ruiters. De herberg van Peter! Meer dan één van de kornuiten van De Ruiters zouden zich daar ook bevinden.

„En daar zul je mijn verhaal bevestigen, nietwaar, Zonneschijntje? - Dat ik op den straatweg aangehouden werd door niemand minder dan De Groote Ruiters?”

Terwijl het tweetal in de richting van de herberg reed, onderhield het escorte van De Ruiters een luimige scherts ten koste van den bandiet, terwijl de laatste, nog steeds knorrig, slechts in éénlettergrepige woorden antwoordde wanneer hem iets gevraagd werd, en het tijdstip afwachtte van hun aankomst op de plaats waar hij zeker was genoeg van zijn handlangers te zullen aantreffen om hem in staat te stellen te ontsnappen, en om tevens dezen arrogant stalknecht af te straffen, die tegenover den Schrik der Wegen de bordjes had durven verhangen.

HOOFDSTUK IV.

In de herberg ledigden Alexander, Nicholas en Ivan hun flesch wijn en maakten aanstalten tot vertrek, om hun vermisten vriend te gaan zoeken. Een dozijn of meer gore en havelooze sujetten zaten in de gelagkamer te drinken, en onze waard Peter, door de kittige Bakla geholpen, was druk bezig met het schoonvegen van tafelbladen, leege pullen en glazen weg te nemen en er volle voor in de plaats te zetten.

In de beroekte keuken naast de bar was de slonzige vrouw van Peter druk aan 't braden van haar biefstukken boven een knappend vuur. Van de pijp tusschen haar lippen tot het vuil op haar bloote voeten was zij vol blakende ijver en vervuld van de opgetogenheid van een ware artiste, want hedenavond was haar opgedragen een diner gereed te maken voor de vier fijne jonge heeren uit de hoofdstad, die in staat waren zulke culinaire talenten als de hare op de juiste waarde te schatten. Het plebs waarvoor zij gewoonlijk kookte had volstrekt geen benul van de uitgelezenheid van de spijzen, die zij hen voorzette, en toch, een ware

artiste zijnde, die in de eerste plaats voor de liefde van het vak haar kunst ten toon spreidde, kookte de vrouw van Peter even smakelijk voor hen als voor degenen, die een fijner verhemelte hadden, alhoewel niet met dezelfde toewijding.

Op haar artistieke droomerijen werd nu door Bakla op ruwe wijze inbreuk gemaakt. De heeren gingen weg. Zij hadden gezegd dat zij terug zouden komen, zoodra zij hun vermisten vriend gevonden zouden hebben. Tillie hief haar handen in wanhoop op. Van het diner zou niets terecht komen! Over een kwartier zou het zoo ver zijn dat het opgediend kon worden. Zij holde naar de gang, die in de gelagkamer uitkwam. Zij moest er het hare van hebben. Zij zou bij de jonge, fijne heeren aandringen eerst het maal te gebruiken en daarna hun vriend te gaan zoeken. Bakla draafde achter de waardin aan. Ook zij was teleurgesteld omdat de gasten om de onverklaarbare afwezigheid van hun wegblijvenden vriend zouden vertrekken – de lange, zwartharige, grijs-oogige jonge man, die zoo dikwijls glimlachte en altijd met zulk een vriendelijke, zachte stem sprak. Hij was sedert verscheiden maanden geregeld naar de herberg van Peter gekomen, en ofschoon zij niet wist wie hij kon zijn, was zij overtuigd dat hij een zeer voornaam heer was met ruimschoots geld en een minzaam en edelmoedig hart. Talloos waren

de zuchten, die Bakla over de heldenfiguur van den gast der gasten had geslaakt.

Toen Tillie en Bakla het vertrek binnenstormden, sloegen de jonge heeren juist hun militaire capes om, en schraaptten over den met zand bestrooiden vloer naar den uitgang aan het andere gedeelte van de gelagkamer.

Op hetzelfde oogenblik werd de deur open geworpen en een slanke gestalte, gespoord en gelaarsd, vulde de opening. Het bovengedeelte van zijn gezicht werd door een zwart masker bedekt. De drie vertrekkenden bleven in het midden van de kamer stilstaan, en drie handen werden om de gevesten van drie sabels geslagen. De man in de deuropening stapte naar binnen, waardoor een tweede gedaante, even hoog van gestalte als hij, vlak achter hem zichtbaar werd. Bij het zien van het gezicht van dezen laatste, liet Ivan zich een kreet van opluchting ontsnappen.

„Dimmie!” riep hij. „'t Is Dimmie! Waar ben je geweest? Wij wilden juist weggaan om naar je te zoeken, en wie, voor den duivel, heb je daar bij je?”

Dimmie stapte naar binnen en maakte een diepe buiging voor zijn vrienden en de overige klanten en bewoners van het huis, die daar aanwezig waren.

„Vergun mij,” zei hij, „vergun mij u mijn bra-

ven vriend, De Ruiters, voor te stellen.”

Deze voorstelling werd door een koor van uitroepen gevolgd. De onguere klanten stonden van hun stoelen op en drongen zich naar voren, welk voorbeeld door de drie gardeofficieren gevolgd werd, evenals door Peter, Tillie en Bakla.

„De Ruiters!” riep Bakla, terwijl zij van verrukking in haar handen begon te klappen.

„Hij hield mij onderweg aan, Alexander,” riep Dimmie. „Ik wist dat je mij nooit zou gelooven, tenzij ik een bewijs meebracht en zodoende haalde ik mijn braven vriend over om mij te vergezellen en jullie te bevestigen, dat ik onderweg inderdaad door niemand minder werd aangerand dan door den veelbesproken Ruiters. En, Zonneschijntje, is dat de waarheid niet?” en de spreker keerde zich naar zijn gevangene.

Een norsch uitziend individu, dat in zijn eentje aan een ver verwijderd tafeltje had gezeten, baande zich nu door de toeschouwers een weg tot vlak bij de twee nieuwgekomenen. Zijn boosaardige kleine oogjes monsterden de gezichten van beiden, en het zal een eeuwig onoplosbaar raadsel blijven over welk van de twee aangezichten hij het meest verbijsterd stond.

De Ruiters zag hem en liet zijn hoofd hangen. Vervolgens keek hij op, ving een blik van den ander op, en raakt in 't geheim den ledigen holster

op zijn heup aan. De ander trok zijn wenkbrauwen op, half vragend en half begrijpend.

Ivan had de twee mannen insgelijks aandachtig beschouwd. Hij merkte op, dat de gemaskerde ongewapend was, terwijl Dimmie een lang, gevaarlijk uitziend pistool gedeeltelijk achter zijn rug verborgen hield. Plotseling barstte hij in een schaterlach uit.

Alexander en Nicholas keken hem vol verbazing aan. De Ruiter liet zijn blikken snel over de aanwezigen dwalen. Ruim de helft waren mannen van zijn eigen soort, die hij uit de onderwereld in de hoofdstad kende, maar slechts één, de man met de boosaardige kleine oogjes, wist dat hun spitsbroeder uit de stad en De Ruiter een en dezelfde persoon waren.

Eensklaps rukte de bandiet zijn masker af, en er kwamen gelaatstrekken te voorschijn, waarop schranderheid en verdierlijking op vreemdsoortige wijze vermengd waren. Het voorhoofd was hoog en breed, de ooren waren goed geplaatst, maar een tikje te klein, de kin en de mond gevoelig zonder zwakheid. 's Mans neus en oogen stempelden hem op hun ongunstigst. De eerste was een mopneus, de laatste waren klein en dicht bij elkander geplaatst.

Bij het zien van het gezicht van De Ruiter slaakten verscheidenen van de ruwere klanten kreten

van verrassing en herkenning, en uitroepen zoals „De Wolf”, ontsnapte aan de lippen van sommigen.

„Ja,” zei De Ruiters, „ik ben De Wolf”, je oude kennis en kameraad. Wil je zwijgend toekijken, dat ik door een handjevol pronkende heertjes naar de gevangenis word gesleept – ik, die de helft van jullie naar de galg kan zenden, indien ik verkoos?”

„Dat zullen wij niet,” gromde een van de drinkebroers. „Komaan, jongens, wij zullen deze fijne duiven eens plukken en hen de deur uitwerpen. Wij kunnen hen hier niet dulden. De kroeg van Peter behoort ons. Wat hebben zij hier te maken? Komaan!” en hij stapte strijdlustig naar voren, en naderde den man, die door Ivan als Dimmie was aangesproken.

Met een roostervork in haar eene groote, roode hand, liep Tillie scheldend op den spreker af.

„Zwijnjak!” schreeuwde zij, „wat ga je doen? De eenige klanten weggagen, die genoeg verstand hebben om te weten wat zij in hun maag stoppen en wier beurzen gevuld genoeg zijn om te betalen voor wat zij eten en drinken. Als je dat durft, ruk ik je het verdorven hart uit je lijf!”

De man was echter reeds bij Dimmie. Een hand gelijk een klauw werd naar den schouder van den jongen man uitgestrekt. Alexander, Nicholas en

Ivan namen met kreten van woede en ontsteld afgrijzen een sprong naar voren. De Ruiter, die zijn kans schoon zag, keerde zich eveneens tegen zijn vijand, maar Dimmie, die nog steeds goedmoedig glimlachte, diende den aspirant-verdediger van De Ruiter met zijn rechtervuist een slag op zijn mond toe, die hem ruggelings languit op den vloer deed tuimelen. Vervolgens keerde hij zich naar De Ruiter, juist toen de laatste op het punt was hem om zijn middel te vatten. Hij greep hem aan over zijn schouder heen, lichtte hem van den grond, en slingerde hem letterlijk over zijn hoofd de ruimte in.

Intusschen waren de drie gardeofficieren handgemeen geraakt met de andere ruwe klanten, die zich ter verdediging van hun vrienden in de ruzie gemengd hadden. Aan geen van beide zijden waren nog wapens getrokken – tot zoo ver was het nog slechts een zuiver vuistgevecht. De revolver, die Dimmie bij zijn binnenkomen in zijn hand gehouden had, was door hem in den binnenzak van zijn jas gestoken, en nu hij zijn twee aanvallers tijdelijk hun bekomst had gegeven, snelde hij zijn vrienden te hulp.

Ivan en Nicholas konden met gemak hun man staan, maar Alexander was door drie kerels tegelijk aangevallen, en hij was aardig op weg om bewusteloos geslagen te worden, toen Dimmie een

van zijn tegenstanders op den rug sprong, hem opzij slingerde, en een tweeden een kaakslag toediende, die in staat geweest zou zijn een os te vellen. Toen numero drie een poging deed om zich op zijn weg te plaatsen, zwaaide de jonge man met een voet en gaf den ander daarmee een trap, dat hij languit onder de tafel belandde.

Door de afmetingen van het gevecht en het hevige rumoer weer aangelokt, was Tillie tot op den drempel van de gelagkamer teruggekeerd, waar zij nu stond toe te kijken met Bakla en den bevenden Peter, handenwringend en de grofste scheldwoorden uitbrakend. Tusschen haar en Bakla stond het bandietachtige individu, die de eerste was geweest om De Ruiters te herkennen. Hij had geen deel genomen aan het gevecht, maar nu zag een van zijn kornuiten hem staan, en begon hem over zijn vermeende lafheid te beschimpen.

De man stiet een gesmoorden vloek uit, keerde zich naar Bakla, en zei tegen haar:

„Als die dollemannen wisten met wie zij vochten, zouden zij alle ruiten verbrijzelen in hun haast om te zien wie het eerst buiten kon komen en in het diepst van het bosch hun heil zoeken.”

„Wat wil je daarmee zeggen?” vroeg Bakla. „Kunnen zij niet zien dat zij aan 't vechten zijn met officieren van De Zwarte Garde?”

„Die luidjes bedoel ik niet,” mompelde de man..

„Is die andere – wou je laten voorkomen alsof je niet wist wie hij was?”

„O, ik weet natuurlijk wel wie hij is,” antwoordde het meisje. „Hij komt hier al maanden geregeld – hij heet Mr. Dimmie.”

„Mr. Dimmie je grootmoeder!” riep de man. „Hij is...” en hij boog zich tot dicht bij het oor van Bakla en fluisterde haar een naam in, die haar van verbazing haar oogen wijd deed open sperren en haar mond open vallen.

Het gevecht scheen zich ten gunste van de gardeofficieren te zullen ontwikkelen, tot De Ruiter plotseling een uitval deed naar de deur. In een wanhopige poging om den bandiet den weg daarheen af te snijden, nam Dimmie een sprong over een tafel, en het tweetal ontmoette elkander vlak bij den uitgang. Wederom moest De Ruiter tegenover de grootere behendigheid van zijn tegenstander het onderspit delven, en Dimmie stond met zijn rug tegen de deur gedrukt, toen Alexander, Ivan en Nicholas zich naast hem schaarden.

Een lachje plooidde de lippen van den overwinnaar van den gevreesden straatrover, toen deze laatste op de been gekrabbeld was, zijn bloedigen neus met zijn eene hand bettend. De jonge man richtte zich tot de vrienden van laatstgenoemden, die zich nu stil mokkend bij de toonbank verzameld hadden, en noodigde hen uit om tegen hem

en de drie anderen een stormloop te ondernemen, om zodoende naar buiten te kunnen komen en op de vlucht te slaan.

„Ik was al bang dat de pret voorbij was, Ivan,” zei Dimmie, „maar nu schijnt ze eerst te beginnen.

„Kom!” fluisterde Alexander hem in 't oor. „De deur is vlak achter ons – laten wij er uitgaan voordat er bloed heeft gevloeid. De zaak is nu ver genoeg gedreven. Deze kerels worden gevaarlijk – en je kunt nooit weten wat er gebeuren zal – sommigen van hen zijn stellig gewapend met een mes of een revolver.”

„Nooit!” riep Dimmie. „Dit is de hoogtijdag van mijn leven, ouwe spelbreker, en ik zal volhouden tot aan het einde. Ga jij er tusschenuit, als je verkiest – hier is de deur, en wij zullen je aftocht dekken.”

Alexander kreeg een kleur.

„Je weet, dat ik je nooit in den steek zou laten,” antwoordde hij. „Ik was alleen indachtig aan het gevaar, dat Uwe...”

„Ssst!” vermaande Dimmie met een gebaar van het hoogste overwicht. „Zet dat uit je gedachten!”

De tegenpartij rukte van uit het andere einde van de kamer langzaam op, en een van hen passeerde daarbij een tafeltje, dat tijdens de eerste

schermutseling nog niet omver was gesmeten, en waarop een leege flesch stond. Hij maakte zich van die flesch meester en slingerde haar venijnig naar het hoofd van de vier gardeofficieren. Ze scheerde langs het hoofd van Dimmie en deed de splinters van de eikenhouten deur achter dezen afvliegen. Alexander plaatste zich oogenblikkelijk voor het lichaam van zijn vriend, en trok zijn sabel uit de scheede.

„Halt!” riep hij. „'t Is nu ver genoeg gegaan. In den naam des konings, beveel ik jullie te blijven waar je bent!”

Het antwoord op deze sommatie bestond uit een hagelbui van glazen en leege flesschen. Nicholas had eveneens zijn sabel getrokken en plaatste zich nu aan de eene zijde van Dimmie, terwijl Alexander dezen aan de andere flankeerde.

Bij het zien van de getrokken wapens strooide het troepje moordenaars en dieven de voorzichtigheid en de bedachtzaamheid naar alle winden. Messen glinsterden en revolvers blonken. Een plotseling gehuil steeg uit de bende op.

Met het onuitbluschbare glimlachje op zijn gezicht, schoof Dimmie zijn levende dekking opzij, en stapte op het dreigende janhagel toe, met één hand opgestoken, om de aandacht en stilte te verzoeken.

„Halt, goede vrienden,” zei hij. „Wij hebben

een aangenamen avond doorgebracht. Niemand méér dan ik. Laten wij dien nu niet bederven door het laten vloeien van bloed.”

Terwijl hij deze woorden sprak, had een man zich van het groepje bij de toonbank losgemaakt en was naar voren getreden. Een revolver glinsterde in zijn eene hand. Boven een van zijn oogen stroomde bloed over zijn verdierlijkt gezicht. Door hem onopgemerkt, sloop Bakla vlak achter hem aan.

„Jullie hebben je hier al te dikwijls vertoond, heertjes,” riep de kerel. „Je bent hier gekomen om ruzie te zoeken, en nu je die eenmaal hebt gesticht, zul je er zoo veel en zoo goed mogelijk van lusten,” en met deze woorden hief hij zijn wapen op en richtte het op Dimmie.

Ivan smeedt de tafel opzij, en hij en Alexander en Nicholas namen een sprong om zich voor hun vriend te plaatsen, ten einde zijn lichaam met het hunne voor den kogel van den tegenstander te beschermen, maar de kittige kleine Bakla was vlugger dan zij.

Zonder een kik te geven, sprong zij toe op den man, toen zijn vinger zich benedenwaarts om den trekker kromde. Haar slanke gestalte dook onder zijn opgeheven arm weg, terwijl zij dien onder haar volle gewicht met twee handen omlaag drukte. De scherpe knal van een schot werd vernomen,

maar de kogel begroef zich in de zoldering in plaats van een bed te zoeken in het lichaam van Dimmie, voor wie hij bestemd was geweest.

Bakla, die nog steeds aan den arm van den booswicht hing, plaatste zich nu voor dezen, en verhief haar stem in een stortvloed van waarschuwingen en protesten.

„Ben je nu stapelgek geworden,” riep zij. „Wat zou je vlugger den strop bezorgen, dan een aanslag te plegen op den zoon van den koning?”

„Op wie?” vroeg de man, wiens arm zij nog steeds in de verdrukking hield.

„Van den kroonprins, ezel die je bent,” beet Bakla hem toe.

De man staarde wezenloos naar de drie garde-officieren en hun vriend, van wie alleen de laatste geen uniform droeg.

„Welke is de kroonprins?” vroeg hij.

„Die daar,” en zij wees naar Dimmie.

De vechtersbazen keken elkander met de grootste verbijstering aan. Een van hen liet een smadelijk lachje hooren.

„Die daar zou de kroonprins zijn?” riep hij verachtelijk.

„Ja,” sprak nu de man met het lage voorhoofd, die zich angstvallig buiten alle kwesties gehouden had, van af het oogenblik waarop de kroonprins door hem herkend was. Hij wees naar Dimmie en

vervolgde: „Hij is Prins Boris. Ik ken hem goed – ik ben vijf jaren lang in het paleis in betrekking geweest.”

Een drukkende stilte daalde over het gezelschap neer. Zij, die den prins gemolesteerd hadden, schuifelden met hun voeten over den met zand bestrooiden vloer en wierpen steeds blikken in de richting van hun toekomstigen koning, die, nu niet langer glimlachende tegen de deur stond, en zich slecht op zijn gemak voelde, nu zijn identiteit onthuld was.

„Ik acht nu het oogenblik gekomen om te vertrekken,” stelde Alexander voor. „De zaak is reeds te ver gedreven, en hoe langer wij blijven, des te erger zou het kunnen worden – je zult toch al een heele toer hebben met den koning een bevredigende verklaring te geven, zoo ver het reeds gekomen is, Dimmie.”

„Zonder eerst den maaltijd te hebben gebruikt?” vroeg Boris teleurgesteld. „Neen, ik ben hier gekomen voor een van Tillie's uitgezochte maaltijden, en ik ga niet heen, of ik moet er aan gesmuld hebben. Zeg, Peter, ouwe schavuit, vraag eens aan alle heeren wat zij wenschen te gebruiken,” en met een breeden zwaai van zijn hand duidde hij het geheele gezelschap aan. „En, Bakla,” ging hij voort, „dek de tafel met een couvert meer voor mijn gast, indien De Ruiters ons de

eer van zijn gezelschap wil aandoen?” en hij keerde zich met een buiging naar den struikroover.

„Om daarna meegenomen te worden naar Sovgrad en naar de galg?” vroeg De Ruiters.

Boris trok de twee pistolen van den man uit zijn binnenzakken en overhandigde ze hem, de kolf naar voren.

„Hier heb je je wapens terug,” zei hij op aangenamen toon. „Neem ze als een bewijs van vertrouwen. Na onzen maaltijd zal een ieder ongehinderd zijn eigen weg gaan, alleen de herinnering aan een aangenamen avond met zijn vrienden met zich dragend. Wat zeg je daarvan?”

„Accoord!” riep De Ruiters.

De zoon des konings stak zijn arm door dien van den bandiet en liep met hem door het vertrek tot waar Peter reeds bezig was met dranken in te schenken voor de opgeluchte ruziemakers, en ging met hem het kleine zijvertrek binnen, waar Bakla de ronde tafel reeds aan 't dekken was.

„Je moet vele sensationele avonturen beleefd hebben,” zei Boris tegen zijn gast, toen de maaltijd afgelopen was en de wijn het hart van dezen laatste verteederd en zijn uit den aard der zaak zwijgende tong losgemaakt had. „Vertel ons er een paar van.”

Gedurende een uur onthaalde De Ruiters hen op geschiedenissen van den grooten weg – van ont-

snappingen op het kantje af, van bloedige schermutselingen met gendarmes, van rijken buit, en van schrale dagen. Toen hij zweeg om een nieuwe, van Boris' van een monogram voorziene sigaretten met gouden mondstuk aan te steken, leunde Boris met een diepen zucht in zijn stoel ver achteruit.

„O,” mompelde hij, „welk een zalige vrijheid! Jij hebt geleefd. Voor dezulken als jij bestaat er nog romantiek; voor ons echter is het leven een saai en prozaïsch iets. Ik wou dat ik een bandiet was.”

„En ik,” antwoordde De Ruiter, „zou wenschen een prins te zijn.”

Met een gesmoorden uitroep, zat Boris plotseling rechtop.

„Waarom niet!” riep hij. „Het zou de ongehoordste grap zijn.”

„Wat zou de ongehoordste grap zijn?” vroeg Nicholas.

„Om een week lang bandiet te wezen,” antwoordde Boris.

De anderen vielen in hun stoel achterover en bulderden van den lach.

Ivan bond een servet om het onderste gedeelte van zijn gezicht, stond op, en nam een zoutvaatje op, dat hij dreigend op Alexander richtte.

„Halt en geef je over!” riep hij. „Ik ben Dim-

mie, de schrik van den grooten weg.”

Boris stemde met de onschuldige scherts in, maar toen het lachen geluwd was, richtte hij zich tot De Ruiter:

„Je hebt gezegd dat je graag een prins zoudt wezen”, zei hij. „Welnu, dat zul je, voor een week, en ik zal je masker en je paard van je leenen en de eer van je beroep op den grooten weg hoog houden.”

„Dimmie, je bent niet goed wijs,” riep Alexander, die eigenlijk tot het inzicht kwam dat het zijn vriend ernst was.

De kroonprins deed alsof hij dien uitroep niet gehoord had.

„En jij,” ging hij voort, nog steeds tegen den bandiet, „zult na mijn vertrek een leven als een prins leiden.”

„Daar kan niets van in komen, Dimmie,” verklaarde Alexander nu. „Hoe zou deze man voor Prins Boris kunnen doorgaan? Behalve in lengte, zijn jullie zoo aan elkander ongelijk als twee menschen slechts zijn kunnen. Waarheen zou hij kunnen gaan als prins, waar het bedrog niet onmiddellijk ontdekt en aan de kaak gesteld zou worden?”

„Naar mijn jachtpaviljoen,” zei Boris. „Dat is er voor geknipt.”

„Maar, Dimmie,” kwam Ivan in verzet, „bin-

nen een week zul je van Zijne Majesteit het bevel ontvangen je naar Demia te begeven, om te dingen naar de hand van de toekomstige kroonprinses van Karlova – mijn vader heeft het mij in een brief meegedeeld.”

„Prachtig!” riep Boris. „Nu staat mijn besluit des te onherroepelijker vast, en er is een uitweg gevonden om onzen vriend hier naar hartelust den prins te laten spelen, en mij op den koop toe een goeden dienst te bewijzen.”

„Hoe bedoel je dat?” vroeg Nicholas.

„Ik bedoel,” antwoordde Boris, dat ik De Ruiter naar Demia zal laten vertrekken om te dingen naar de hand van Prinses Mary van Margoth.”

De drie gardeofficieren konden hun ooren niet gelooven.

„Jullie zijn mijn beste vrienden,” ging Boris voort. „Duizend malen heb je gezworen, dat je bereid was je leven voor mij te geven. Nu kan ik het bewijs ontvangen hoe oprecht gemeend die betuigingen van toewijding waren. Ik wensch nog niet in het huwelijk te treden; en zeer beslist wensch ik dat niet met een Margothsche prinses met een scharminkeligen hals en waterige oogen. Weigert zij mij, dan zal ik gered zijn; en onze vriend hier zal zorgen dat ik een blauwtje loop. Neemt zij mij aan, dan ben ik nòg gered,” en Boris glunderde bij het vooruitzicht, „want dan zal zij

met een ander trouwen.”

„Maar Dimmie,” riep Alexander ernstig. „Je zult je grap toch niet tot zoo ver laten komen! Daarvan zou een oorlog het gevolg zijn, Dimmie.”

„En wie van jullie zou niet het liefst tegen Margoth ten oorlog trekken?”

De anderen zwegen. Prins Boris had de waarheid gesproken, want de militaire partij in Karlova had reeds lang op een gisting tusschen de beide landen aangestuurd. De kroonprins, op wie zij voor leiding het oog gericht hielden, had gematigdheid aangeraden, en ofschoon hij het erkende hoofd van de oorlogszuchtige partij was, was hij het, die den vrede met Margoth het sterkst had bepleit. Nu hem echter een huwelijk werd opgedrongen waarvan hij een afkeer had, was hij volkomen bereid tot het uiterste te gaan, alhoewel de voornaamste bekoring van het avontuur in de kluchtigheid er van lag.

HOOFDSTUK V.

De stad Demia was behangen met vlaggedoek. De nationale dundoeken van Karlova en Margoth waren gestoken uit duizend vensters en op even zooveel balkons. Zij waren dwars over de voornaamste straten gespannen aan slingers van bloemguirlandes. De kleuren van Karlova werden met die van Margoth vereenigd, door de mannen van Margoth op de lapel van hun jas gedragen en waren in de donkere haren van de vrouwen gevlochten; toch heerschte ondanks deze uiterlijke teekenen van vreugde in de harten van de Margothiërs droefenis, want heden zou een Karlovische prins de hand komen vragen van hun beminde prinses, Mary van Margoth.

In het paleis van den koning stapte het voorwerp van hun vereering over de geheele lengte van haar boudoir driftig heen en weer. Haar kleine handen werden in levendige gebaren bewogen, terwijl zij hevig uitvoer tegen het gretig luisterende oor van haar eenige toehoorder. De getrouwe Carlotta deelde den afkeer van haar afgod jegens de gedaante aan de dreigende ramp.

„Ik wil niet! Ik wil niet! Ik wil niet!” riep Mary. „Ik – ik zou liever sterven. Ik wil met geen leelijken, akeligen Karloviër trouwen. Het kan mij niet schelen of ik een prinses ben. 't Is niet mijn schuld, en ik heb er in ieder geval niet om gevraagd.”

„Lieve kind,” en de stem van Carlotta werd door snikken afgebroken, „kon de arme oude Carlotta maar iets voor je doen! Er is echter geen helpen aan. Je werd in het purper geboren, en je moet de verplichtingen, die het purper oplegt, aanvaarden; en bovendien, misschien nog, zul je prins Boris niet zoo geheel en al onaannemelijk vinden – al is hij dan een Karloviër. Hij...”

„Carlotta!” viel Prinses Mary haar in de rede en klapte in haar handen. „Ik heb het!”

„Wat heb je?” vroeg Carlotta.

„Het doet er niet toe wat ik heb, maar ik heb het, en, Carlotta, maak geen aanmerking op wat ik ook doen of zeggen zal, zoo lang Prins Boris hier is. Heb je mij begrepen?”

Langs de breede boulevard, die naar het paleis voerde, drong uit de verte bazuingeschal tot hen door.

„Hij is op weg naar hier!” riep Carlotta.

„Maar lang vertoeven zal hij niet,” zei Prinses Mary met een licht schouderophalen en een meisjesachtig gegichel.

In de uniform van kolonel van De Zwarte Garde en door drie officieren van dat beroemde regiment geëscorteerd, zou Boris, Prins van Karlova, zich aan het hof van Alexis III komen presenteren. Tusschen twee rijen soldaten van de koninklijke lijfwacht door, langs een met bloemen bestrooiden boulevard reed hij in een limousine van Fransch fabrikaat, die hem langs den Romeinschen weg van Sovgrad naar Demia gebracht had. Prins Stroebel, Margoth's eerste minister, had hem aan de stadspoorten ontvangen en was nu naast hem gezeten. De kroonprins van Karlova scheen slecht op zijn gemak. Hij speelde met de sabelkwast aan het gevest van het met juweelen bezette wapen op zijn heup. Hij wierp bange blikken op de lange hagen soldaten, die met gepresenteerd geweer ter weerszijden van den weg stonden. Op het gedwongen en matige gejuich van de inwoners van Demia reageerde hij niet.

Ivan Kantchi, die tegenover hem zat, stiet hem aan bij zijn koninklijken voet en maakte een steelsch gebaar naar zijn helm. De kroonprins rukte zich zijn hoofddekseel van zijn hoofd en wuifde er het juichende volk mee toe. Ivan Kantchi beet zich op de lip, en een lichte blos kwam boven den kraag van zijn uniformjas uit. Prins Stroebel scheen plotseling groot belang te stellen in iets, dat zich recht voor hem bevond. Alexander Pa-

lensk, die de plaats naast Ivan had ingenomen, stiet dezen laatste ongemerkt met zijn elleboog aan. Het publiek, dat aan weerskanten dicht opeengepakt stond, staarde den kroonprins van Karlova een oogenblik met verbaasde oogen aan; toen barstte het in koor in een luid en stormachtig lachen uit.

Prins Boris keek zenuwachtig naar rechts en links. Hij zag de betrokken gezichten van hen, die hem vergezelden; hij voelde bij intuïtie waarom de lachlust van de inwoners van Demia was opgewekt. Toen maakte hij zich driftig. Hij kwakte den helm op zijn hoofd, den adelaar van De Zwarte Garde achterste voren, stond op, en schudde zijn vuist tegen de Margothiërs, welke beweging hij van een stroom van godslasteringen vergezeld liet gaan.

Een jonge Amerikaan, die op een van de balkons van het voornaamste hotel in Demia had plaats genomen, was van deze uitbarsting getuige.

„De aanstaande gemaal van uw prinses schijnt een tamelijk kort aangebonden heerschappij te zijn, merkte hij grijnzend op tegen een anderen toeschouwer, die toevallig naast hem stond. Deze laatste, een zeer lange jonge man, met breede schouders en een onmiskenbaar militair uiterlijk, glimlachte.

„Hij schijnt geen erg gunstigen indruk te maken, wel?” zei hij. „Maar u vergist zich, Mr. Main, indien u mij voor een Margothiër aanziet. Dat ben ik niet. Ik ben slechts een tijdelijk bezoeker van Demia, evenals u.”

„Nu,” antwoordde Hemmington Main, „ik hoop, dat voor welke zaken ook u zich hier ophoudt, u gelukkiger zult zijn dan ik. De eene teleurstelling na de andere is mijn deel geweest, sedert ik den voet op Europeeschen bodem plaatste, en nu ben ik het spoor van hen die ik zoek, volkomen bijster. Zij hadden drie dagen geleden in Demia moeten aankomen, en ik kan mij de reden van hun wegblijven alleen verklaren door het vermoeden dat – h'm! – een van hen er de lucht van heeft gekregen dat ik hen volg, en dientengevolge de reisroute gewijzigd heeft, om te vermijden dat ik hen tegen 't lijf loop.”

„Is u soms een Amerikaansche detective?” vroeg de vreemdeling.

Main lachte.

„In de verste verte niet,” antwoordde hij, „hoewel het tot aan den laatsten tijd dikwijls bij mij opgekomen is, dat ik een geboren speurhond was. Maar het bijster geraken van het spoor van twee dames en een chauffeur, om van twee kameniers en een auto te zwijgen, heeft mijn eigenliefde een zwaren knak toegebracht.”

„Mijn waarde heer,” riep de vreemdeling, „zit u bijgeval een nonnenklooster op de hielen?”

„Ik zit het liefste meisje op den geheelen aardbodem op de hielen,” antwoordde Main.

De ander trok in gedeeltelijk begrijpen zijn wenkbrauwen op.

„Ha,” zei hij, „een liefdesgeschiedenisje – romantiek – avontuur! Waarde Mr. Main, ik geloof dat u een man is naar mijn eigen hart, met dit geringe onderscheid – u zoekt naar een liefde, en ik ontvlied er één. Misschien kunnen wij onze krachten vereenigen?”

„Hoe dan?”

„Dat weet ik niet – dat moeten wij overlaten aan het lot; en terwijl het lot zijn krachten monstert, zullen wij op dit balkon een tafeltje opzoeken en ons verkwikken met de onvergelykelijke „bronx”, die u den barman heeft leeren mixen, voor wij door de komst van Zijne Koninklijke Hoogheid, Prins Boris van Karlova, gestoord werden.”

„Uitstekend,” antwoordde Hemmington Main. „Het vorstelijke heerschap is voorbij. De troepen gaan naar de kazernes terug. Het volk verspreidt zich. De circusvoorstelling is afgelopen – nu naar limonade en aardnoten.”

„Gij Amerikanen leggen niet veel eerbied voor het koningschap aan den dag,” merkte de vreem-

deling met een gemoedelijk lachje op.

„O, toch wel,” antwoordde Main. „Wij bespotten de goden, al beven wij aan hun voeten. Wij maken glossen op koningen, voor wier geringste gunst wij onze ziel zouden verkwanselen. Wij zijn een vreemdsoortig ras, mijnheer. De Europeanen kennen ons niet; en evenmin is het vreemd, dat, wat dat betreft, wij onszelven niet kennen.”

Het tweetal had aan een kleine tafel bij de balustrade plaats genomen, waar zij het uitzicht hadden op den boulevard aan hun voeten. Het verkeer was weer tot de normale afmetingen hersteld, hoewel tal van voetgangers op de smalle trottoirs nog in groepjes stonden te praten. Een auto, een groote touringcar, kwam luid toeterend een straat uitrijden, in de richting van den hotelingang. Main keek toevallig op hetzelfde oogenblik over de balustrade naar beneden. Met een kreet van verrassing vloog hij half uit zijn stoel op.

„Daar zijn zij!” zei hij zachtjes. „Daar is het nu.”

„Wie?” vroeg zijn metgezel.

„Het nonnenklooster,” antwoordde Main.

„Ha! Achteraf, is u dan toch een knap detective.”

De auto reed voor het hotel en stopte. Twee jonge vrouwen stapten er uit, gevolgd door een

jong meisje en een grijsharige dame.

„Ik begin nieuwsgierig te worden, mijn vriend,” zei de vreemdeling. „Vertel mij eens iets van uw romance – het zou mogelijk zijn, dat ik u een dienst kon bewijzen.”

Main keek den ander vierkant in de oogen. Hij had zich van het eerste oogenblik af tot den man aangetrokken gevoeld, om het onverklaarbaar iets, dat zelfs in volkomen vreemden vertrouwen en goed geloof inboezemt.

„Mijn waarde Kargovitch,” zei hij, „je bent voor mij zoo goed als een totaal vreemde, maar ik mag je. Je bent wat mijn vriend Garrigan, van de Journalistenclub in Chicago, zou noemen „een geschikte vent.” Ik heb zin je mijn beslommeringen te vertellen, maar beloof dat ik niet tegen je schouder zal uithuilen – daarvoor is deze cocktail veel te smakelijk.”

Kargovitch boog zich over het tafeltje en legde een hand op den schouder van den Amerikaan.

„Het verheugt mij dat je mij mag, mijn vriend,” zei hij, „en ik kan je verzekeren dat het wederzijds is. Vertel mij niet meer dan je wilt, en indien ik je van dienst kan zijn, doe ik het.”

Hemmington Main wendde zijn oogen van het tafereel beneden op de straat af. Het kleine gezelschap was intusschen het hotel binnengegaan.

„Het zit zoo,” begon hij. „De jonge dame, die

je daarstraks uit de auto hebt zien stappen, is Miss Gwendolyn Bass, de dochter van Abner J. Bass, den Amerikaanschen multi-millionnair. Ik – eh – och – wij; nu, je begrijpt wel; zij is volkomen bereid Mrs. Hemmington Main te worden, en haar vader staat sterk aan onze zijde, maar Mama Bass koestert eerezuchtige plannen. Zij wenscht een titel in de familie. Geld, natuurlijk, is voor hen niets. Dat ik geen vermogen bezit, is voor Mrs. Bass aan den eenen kant volstrekt geen bezwaar, maar ik ben een eenvoudige Amerikaan, zonder eenigen titel, en derhalve kom ik totaal niet in aanmerking. Gwendolyn zou binnen een minuut met mij trouwen, indien ik haar lang genoeg onder de vleugels van haar moeder kon vandaan halen als de plechtigheid vereischt, maar indien het op waakzaamheid aankomt, zijn de oogen van Argus niets, vergeleken bij die van mama. Indien ik slechts een middel kon vinden om Gwen voor een uurtje van mama te scheiden, zou alles gaan zooals het behoort, behalve dan de gelukwenschen.”

Kargovitch lachte sympathiek tegen zijn Amerikaanschen vriend.

„Laten wij nog zoo'n heerlijke inspireerende „bronx” nemen,” stelde hij voor. „Het zou ons iets aan de hand kunnen doen om je probleem op te lossen.”

Nadat de kellner het bestelde gebracht en op

het tafeltje geplaatst had, hief Kargovitch zijn glas naar den Amerikaan op.

„Op je succes, waarde vriend,” zei hij. „Ik heb eens nagedacht, en geloof een uitweg gevonden te hebben – luister,” en zich over het tafeltje tot dicht bij het oor van Main buigend, fluisterde hij dezen een plan in, dat hem als door den hemel ingegeven toescheen.

Toen hij had uitgesproken, leunde Hemmington Main in zijn stoel achteruit en lachte.

„Ik zou je nooit voor zoo'n type gehouden hebben,” zei hij, „maar des te beter, als je er zoo een bent. Je bent een kerel, Kargovitch, je bent een beste vent; ik zou je mijn leven toevertrouwen en mijn chequeboek ook. Maar ik kan je, op het crediet en het woord van Abner J. Bass beloven, dat je schitterend betaald zult worden, als je dit plan kunt volvoeren langs de lijnen, die je uitgestippeld hebt. Je zult niet afhankelijk zijn van hetgeen wij in onze zakken hebben – noem alleen je prijs, en hij zal je worden uitbetaald.”

„Ik beloof jou,” antwoordde Kargovitch, „dat mijn prijs niet buitensporig zal zijn. Ik heb een genegenheid opgevat voor jou en je bronxes, en de mogelijkheid zou zich kunnen voordoen, dat ik geen rooden duit tot belooning vraag. Beloof mij, dat je mij mijn eigen prijs zult laten noemen, wanneer ik de zaak met goed gevolg voor mekaar

gekregen heb, en neem het woord van een gentleman aan, dat er uit jou of je vrienden geen voordeel geslagen zal worden.”

„Top!” riep Hemmington Main, en hij stak den jongen man, die tegenover hem zat, over het tafeltje heen zijn hand toe.

„Ga er nu op uit,” zei Kargovitch, „en zie te weten te komen wanneer Argus en Io Demia verlaten, en langs welken weg.”

HOOFDSTUK VI.

Toen Prins Boris van Karlova voor het paleis van Alexis III van Margoth uit zijn limousine stapte, drong Ivan Kantchi zich dicht tegen hem aan.

„Draai je helm andersom,” fluisterde hij in het koninklijke oor, „en houdt hem op je hoofd. In 's hemelsnaam, neem hem niet weer af om er mee te wuiven. Als je gesalueerd wordt, salueer dan terug.”

„Houd je sm...,” bromde de kroonprins, „en verlies niet uit het oog dat ik een Hoogheid ben. Je verdiende dat je kop werd afgehakt. Zoodra wij in Karlova terug zijn, zal ik er werk van maken; maar, Kantchi, beste vriend, als ik daar ooit terugkom, zul je nooit meer een prins uit mij maken – ik bengel nog liever aan de eerste de beste galg.”

„Wat Uwer Hoogheids bizonderen schoonheidsstijl veel beter zou kleeden dan het purper,” antwoordde Ivan.

„Purper?” vroeg de kroonprins. „Ik zie geen purper aan dit apenpakje. 't Is blauw met geel.”

„Ssst!” waarschuwde Ivan, „Prins Stroebel is in afwachting van Uwe Hoogheid. Loop deftig

naast hem, en als je aan den koning wordt voorgesteld, gedraag je dan niet als een zwijnenhoeder – houd in gedachten dat je een prins bent.”

De pseudo-prins Boris haastte zich om de aanwijzingen van zijn mentor op te volgen. Hij nam een paar stappen in de richting van den eersten minister van Margoth en vergat voor een oogenblik den ongewonen sabel, die op zijn heup rinkelde. Het lastige meubel geraakte tusschen zijn beenen, hij waggelde, struikelde, en viel pardoos tegen de met tallooze ridderorden versierde borst van Prins Stroebel. Zijn helm rolde hem van het hoofd en kletterde over de marmeren vloersteen, terwijl een van zijn kolossale handen, in 't wilde naar steun zoekend, den helm van den eersten minister tot diep over de ooren van dien hoogwaardigheidsbekleeder drukte, zoodat het hooren en zien dezen voor een oogenblik verging.

Van uit een venster van een van de paleisverdiepingen keken een paar meisjesoogen op het tafereel neer. Een meisjesachtige lach ontsnapte aan een paar roode lippen, en Prinses Mary van Margoth ging op de vensterbank zitten en schudde van het lachen.

„O, Carlotta!” riep zij. „Heb je hem gezien? En die arme beste Stroebel! 't Is zijn verdiende loon. Hij is de grondlegger van het bespottelijke komplot om mij uit te huwen aan dien foeileelij-

ken en onmogelijken kinkel. Hij is zelfs nog erger dan ik mij had voorgesteld – van hier kon ik zijn rooden neus en zijn kleine, dicht bij elkander geplaatste oogjes zien, maar, Carlotta, wij moeten voortmaken – het oogenblik der beproeving nadert. O, zal vaders niet uit zijn vel springen van woede!”

„Ja, Uwe Hoogheid, daar is best kans op, geloof ik,” beaamde Carlotta, en zij huiverde zichtbaar.

„Kom dan!” riep Prinses Mary, en Carlotta bij een hand grijpend, trok zij dat rampzalige persoontje naar de deur van het koninklijk kleedvertrek, waar, achter slot en grendel, de twee vrouwen ijverig in de weer waren met penseel en crême, kam en borstel, en deze geheele operatie duurde langer dan een uur.

De ontmoeting tusschen Alexis III van Margoth en Kroonprins Boris van Karlova had plaats gegrepen zonder eenig storend incident, dat beduidend afbreuk aan de plechtigheid van deze gelegenheid had kunnen doen. Wel is waar wist de Karloviër van koninklijken bloede tusschenbeide niet wat hij tot zijn beste voordeel met zijn handen en voeten moest uitvoeren, en had hij een kort oogenblik gezeten, met één been achteloos geslagen over de armleuning van den breedten troonzetel, waarin hij naast zijn doorluchtigen aanstaanden schoonvader plaats genomen had, maar over het geheel was hij

door de spitsroeden geloopt met beter succes dan hij in de straten van de hoofdstad behaald had.

De hoogwaardigheidsbekleeders van State, de mindere functionarissen, de edelen, de gezanten van vreemde mogendheden, en de hogere officieren van het Margothische leger waren aan den koninklijken gast voorgesteld. De afwezigheid van Baron Kantchi, den Karlovischen gezant, werd door den Karlovischen militairen attaché in allen vorm verontschuldigd – Baron Kantchi had dienzelfden morgen een dringend bevel ontvangen van zijn koninklijken meester, om zich zonder uitstel aan het hof in Sovgrad te melden. De militaire attaché keek tamelijk beduusd, teleurgesteld en geërgerd, maar Ivan Kantchi, Alexander Palensk en Nicholas Gregovitch beurden hem met zulke troostende blikken op, dat hij er bijna in slaagde gelukkig te kijken, toen hij de breede, roode hand van Prins Boris van Karlova kuste – veel gelukkiger dan de prins zelf.

Eindelijk werden de breede vleugeldeuren aan het einde van de troonzaal wijd open geworpen, de zware voorhangsels werden terug geschoven. Een hofdignitaris in kniebroek en met goud geborduurde uniform verscheen in de opening.

„Hare Koninklijke Hoogheid, Prinses Mary Constantia Deodora Therese Eugenie Sylvia!” dreunde hij eerbiedig op.

Er was een vrije doorgang gehouden van de deuren tot aan den troon, waar een derde zetel voor de prinses was gereed gezet. Ieder oog keerde zich in de richting van de lichte gestalte, die langzaam voor haar hofdames uit schreed, en meer dan één Margothiër smoorde een uitroep van ongeloof en afgrijzen, toen zij het gezicht van hun beminde prinses zagen.

Prins Boris van Karlova, door Ivan Kantchi aangepord, was van zijn zetel opgestaan, toen Prinses Mary de troonzaal binnenkwam, en, met die van de andere Karloviërs, die de Margothsche prinses nooit eerder hadden gezien, dwaalden ook zijn oogen naar die richting. In de regels van de hofetiquette doorkneed, lieten de aanwezigen niets bemerken van de ware gemoedsbewegingen, die onder hun galakleeding in hen omgingen, toen Mary van Margoth den troon naderde om met haar toekomstigen gemaal kennis te maken.

De Karloviërs zagen een kleine vrouw, gebogen, en zich voortbewegend met een stok. De gele huid van haar voorhoofd was met rimpels doorploegd. Donkere kringen omrandden de loensche oogen. Haar onderlip hing afgezakt, de bovenlip was even opgetrokken, wat een min of meer idiote uitdrukking aan haar trekken gaf, terwijl een zwart gat de plaats aanwees, waar zij een tand miste. Het laag uitgesneden keurslijf liet een ge-

len, mageren hals bloot, waarin vele rimpels.

Ivan Kantchi dacht dat hij omviel, maar naar allen uiterlijken schijn had hij voor de eerste maal naar de schoonste vrouw op aarde kunnen staren. Niet even zoo echter, Prins Boris. Zijn wenkbrauwen gingen omhoog, en hij hief zijn hand op om den grijns te verbergen, dien hij geen moeite deed te bemantelen.

„Heerementijd!” fluisterde hij tegen Ivan. „Wat een vogelverschrikster!”

„Zwijg, onvoorzichtige!” snauwde Kantchi hem af. „Zij is een prinses en een vrouw.”

Alexis III stond op om zijn dochter te begroeten. Een onheilspellende frons stond op zijn voorhoofd te lezen; maar hij had het verachtelijke glimlachje op het gezicht van zijn koninklijken gast gezien, en woede en eergevoel hielden den uitval terug, dien hij op het punt geweest was naar zijn roekeloze dochter te slingeren.

Gehoorzaam aan zijn trainer, bracht De Ruiters de hand van Prinses Mary naar zijn lippen. Gelijk een papegaai sprak hij de woorden na, die Ivan Kantchi hem van buiten had laten leeren, maar het eenige antwoord was een verstrooide blik uit de loensche oogen van de prinses, en een verder omlaag zakken van haar onderkaak. Het was de aanwezige Karloviërs duidelijk, dat de Margothsche prinses een jammerlijke idiote was.

Eindelijk liep de pijnlijke audiëntie ten einde. De koning, Prinses Mary, Prins Boris, Stroebel en Kantchi trokken zich terug. De verzamelden verspreidden zich in kleine groepjes in druk gesprek gewikkeld, en de lachbuien, die door de tegenwoordigheid van de vorstelijke personen zoo lang onderdrukt waren, gaven uiting aan de goedkeuring welke de Margothiërs hechtten aan de vermetele list, die door hun vernuftige prinses was toegepast, om de huwelijksaspiraties van den kroonprins van Karlova den bodem in te slaan.

Terwijl de koning en Prinses Mary te zamen de troonzaal verlieten, sprak eerstgenoemde op zachten toon tegen zijn dochter. Zijn gezicht was zeer bleek en streng; de arm waarop het handje van Prinses Mary rustte, beefde van den toorn, die in het binnenste van Alexis III ziedde.

„Je hebt niets anders bereikt,” zei hij, „dan dat je jezelf en je koning belachelijk hebt gemaakt in de oogen van onze onderdanen en vreemdelingen, en ten slotte, dat je mijn besluit dat je met Prins Boris zult trouwen, onwrikbaar hebt gemaakt. Na hem te hebben gezien, zou ik aan het weifelen geraakt kunnen zijn, maar indien hij een lompe kinkel is, wat moet de koning van Margoth dan van zijn eigen dochter zeggen? Het zal een schitterende partij zijn, en ik beloof je, dat de verloving morgen bekend gemaakt zal worden.”

Overeenkomstig het programma, dat door den koning en Prins Stroebel ontworpen was, zou aan Prinses Mary en Prins Boris een uur gelegenheid gegeven worden om met elkander te zamen te zijn, opdat zij nader met elkander zouden kunnen kennismaken, dus werd hieraan door den koning en Prins Stroebel gevolg gegeven.

Niet zoodra was het tweetal alleen, of de prinses stond op, en strompelde, op haar stok geleund, langzaam door de kamer. Zonder een woord ter verontschuldiging of van vaarwel, liep zij naar een deur, waar achter zij uit het gezicht verdween. Die deur kwam uit op een corridor bij den voet van een trap, en toen zij daar was, richtte Prinses Mary haar gestalte op, de wezenlooze uitdrukking in haar loensche oogen maakte plaats voor een schalksch getwink, en een glimlachje van voldoening hervormde de slap afhangende onderkaak in een fraai gevormd, energiek kinnetje.

Met haar sleepjapon tot bijna aan haar knieën opgetild, trippelde Prinses Mary de trap op, om zich over de breede corridor naar haar eigen vertrekken te begeven. Bij een kromming stuitte zij onverwachts op een officier van de paleiswacht. Oogenblikkelijk vielen haar rokken preutsch over haar slanke enkels, haar vroolijk gehuppel veranderde in een plichtmatigen stap, ofschoon de on-

deugende rimpeltjes nog steeds om haar mondhoeken bleven spelen, en haar lachende oogen zijdelings naar den luitenant keken, die met een stalen gezicht stram in de houding stond en salueerde.

Eenmaal in haar appartementen gekomen, snelde de prinses naar de angstige en zenuwachtige Carlotta, die haar tegemoet liep, haar armen uitgestrekt en met een vraag op de lippen.

„O,” riep de prinses, „hij is onmogelijk – in één woord onmogelijk, en vadertje is zoo woest, dat hij mij zou kunnen verslinden. En, Carlotta, ik ben van plan om weg te loopen!”

„Uwe Hoogheid!” riep Carlotta vol ergernis uit.

„Maar toch doe ik het. Vader was zoo woedend, dat hij zwoer dat mijn verloving met dien onuitstaanbaren Karloviër in persoon, morgen bekend gemaakt zal worden, en ik moet eenvoudig aan zijn wraak zien te ontkomen, tot hij den tijd gehad heeft om af te koelen.”

„O, maar Uwe Hoogheid, 't is afschuwelijk,” zuchtte Carlotta. „Ik wist vooruit wat van een Amerikaansche opvoeding het gevolg zou zijn. Dat een Margothsche prinses het in haar hoofd kreeg om de bevelen van haar vader, den koning, te weerstaan, is iets dat nog nooit is voorgekomen. Het komt alleen door die afschuwelijke democrati-

sche ideeën, die je in de Nieuwe Wereld ingeprent zijn.”

Onder het spreken was Carlotta haar meesteres met het uittrekken van haar staatsiekleeren behulpzaam geweest, terwijl deze laatste gezichten tegen zichzelf trok in een dichtbij hangenden spiegel, om zich nogeens te verkneukelen over het gemis van den tand en het netwerk van rimpeltjes, voordat Carlotta er de laatste sporen van verwijderde, om het jonge, frissche gezicht weer even mooi en smetteloos als marmer te maken, waarna ook de tanden weer in een onafgebroken rij zouden glinsteren.

Binnen een half uur was de prinses weer de gewone Mary. Haar strijdlustige stemming had haar alle zwakke argumenten van Carlotta in den wind doen slaan; zij was vastbesloten haar vermetel plan door te zetten, en nu kwam het er nog slechts op aan om de bijzonderheden te bespreken en de eindschikkingen te maken.

Terwijl het tweetal samen overlegde, werd er op de deur geklopt en in antwoord op het „binnen!” van Carlotta, verscheen de secretaris van den koning op den drempel. Hij bleef staan en maakte een diepe buiging.

Met een lachje en op vriendelijken toon, noodigde de prinses hem uit nader te treden. Toen zij

opmerkte hoe bedeesd en verlegen de man deed, liet zij een helder lachje hooren.

„Ik kan de reden van uw komst gissen,” zei zij. „U komt mij de straf mededeelen, die de koning mij heeft opgelegd – morgen bij het aanbreken van den dag zal ik doodgeschoten worden.”

De secretaris, een nog jonge man, kreeg een kleur en glimlachte onnoozel. Vervolgens schraapte hij een paar malen zijn keel.

„Zoo erg is het niet, Uwe Hoogheid,” antwoordde hij. „Zijne Majesteit beveelt dat u uw kamer zult houden tot hij u morgen bij zich zal laten ontbieden. Ik moet vertrekken met uw stellige belofte, dat het bevel van den koning zal worden nagekomen.”

„En indien ik het niet beloven wil?”

„Dan heeft Zijne Majesteit bevolen, dat u zich als onder arrest moet beschouwen, en een schildwacht zal in de gang bij uw vertrekken op post worden geplaatst,” antwoordde de secretaris.

„En is u gezegd, met mijn belofte rechtsstreeks naar den koning terug te gaan?” vroeg zij.

„Zijne Majesteit is reeds vertrokken naar Klovia, waar hedenavond een galadiner plaats vindt,” antwoordde de secretaris. „Ik handel alleen in zijn naam, Uwe Hoogheid. Indien u mij uw belofte geeft de wenschen van den koning te zullen eer-

biedigen, zal ik die voor Zijne Majesteit in ontvangst nemen – zoo neen, dan zal ik maatregelen voor uw bewaking nemen.”

„O,” zei de prinses, en zij stond op, als om in diep gepeins in de kamer heen en weer te loopen.

Eindelijk bleef zij stilstaan bij een deur, aan het andere einde van de kamer en recht tegenover die, waardoor de secretaris binnen gekomen was.

„Ik zou graag een paar minuten hebben om over de zaak na te denken, en haar met Carlotta te bespreken,” antwoordde zij met zulk een verleidelijke stem en zulk een aanminnig glimlachje, dat het onmogelijk geweest zou zijn haar niet haar zin te geven, zelfs indien zij een ganzenhoedster in plaats van een prinses geweest was. „Als u dus zoo goed wilt zijn, mijnheer Klein, in dit kamertje even te wachten,” en zij legde haar hand op den deurknop om de deur een eindje te openen, „zal ik met Carlotta eens overleggen.”

Wat kan nu iemand doen, voor wie een prinses van koninklijken bloede zich verwaardigt een deur open te houden, anders dan die achterwaarts in gaan, zoo hoofsch als eenigszins mogelijk is? Neen, dat is natuurlijk het eenige, en aldus schuifelde de secretaris van den koning achterwaarts het kamertje binnen, terwijl de prinses hem haar innemendste glimlachje schonk – toen werd de deur gesloten door het onheilspellend omdraaien

van een slot, wat aan mijnheer Klein niet verloren ging.

Hij keek om zich heen en nam zijn omgeving op. Hij bevond zich in een klein hokje met één enkel getralied venster hoog boven zijn hoofd in den eenen muur – een raampje, dat wel versche lucht, maar geen overmaat van licht naar binnen liet. Mijnheer Klein krabde zich op het hoofd en vestigde zijn oogen op de gesloten deur. Hij was half geneigd aan den knop te draaien, maar neen, het binnentreden van het vertrek van Hare Hoogheid zonder er toe uitgenoodigd te zijn, zou een onvergeeflijke zonde tegen de hofetiquette wezen. Dus besloot mijnheer Klein geduldig te wachten, zijn lichaamsgewicht overbrengend van den eenen voet op den anderen, tot het de prinses, die door geheel Margoth verafgood werd, zou behagen hem uit zijn benarden toestand te verlossen.

En in dien tusschentijd had de prinses, door Carlotta geholpen, een langen, donkerkleurigen mantel omgeslagen. Carlotta kleepte zich eveneens met hoed en mantel, en eerder gelijk aan twee misdadigsters dan aan bewoonsters van een koninklijk paleis, sloop het tweetal over de corridor en daalde behoedzaam een trap af, die in het achtergedeelte van het paleis uitkwam. De koninklijke stallen lagen niet ver van daar, de avond viel, en de twee vluchtelingen vertoonden zich op

het onverwachtst aan een verbijsterden en buigenden chauffeur.

„De open wagen, Stefan,” beval Prinses Mary, „die zonder het koninklijk wapen, en breng mij westelijk op den Romeinschen weg – ik zal je later wel zeggen waarheen verder.”

HOOFDSTUK VII.

Hemmington Main stormde de kamer van zijn nieuwen vriend Kargovitch binnen.

„Zij vertrekken vanavond,” riep hij. „Zij stegen hier alleen af, omdat een van de kameniers ziek geworden is. Mrs. Bass wenscht zoo spoedig mogelijk naar Sovgrad door te reizen. Ik hoorde alles van hun chauffeur. Zij heeft iets gehoord omtrent troebelen tusschen Margoth en Karlova, en is bang niet meer van hier te kunnen vertrekken, indien zij langer blijft. Zij laten de twee dienstboden achter – de gezonde om de zieke op te passen – en later zullen die per trein volgen.

Je kunt hen niet missen – een touringcar met twee dames en een chauffeur. Een van eerstgenoemden is van middelbaren leeftijd met grijzende haren, de andere is jong en – mooi.”

„Goed, ik zal ze vinden,” antwoordde Kargovitch. „En nu neem jij den eersten trein naar Sovgrad – die vertrekt over ongeveer twintig minuten. Zoodra je daar aangekomen bent, zie je een paar paarden en een geestelijke te krijgen en rijdt naar de herberg van Peter – iedereen kan je den

weg wijzen. Geef dit briefje aan Peter, en hij zal je een gids meegeven, die je brengen zal naar waar ik je zal wachten met de toekomstige Mrs. Main – en Mama's volledige en onvoorwaardelijke toestemming.

„O!” riep Main, „zij zal het mij nooit vergeven.”

„Waarschijnlijk niet, maar ga nu, er is geen tijd te verliezen indien je dien trein halen wilt.”

Na het vertrek van zijn vriend drentelde Mr. Kargovitch naar het hotelbureau, betaalde zijn rekening, en wandelde door de straten van Demia. Daar kocht hij de middageditie van een courant, waarin een zorgvuldig geredigeerd verslag vermeld werd van het bezoek van Kroonprins Boris van Karlova aan het hof van Alexis III. Het bericht eindigde met de mededeeling, dat „bepaald is, dat Prins Boris naar Sovgrad zal terugkeeren, nog heden avond, na het banket dat de koning te zijner eer in het zomerpaleis te Klovia zal geven.”

Er werd niet in gesproken van Prinses Mary, noch van een verbintenis tusschen de twee vorstenhuizen. In een andere kolom werden een paar regels gewijd aan de aankomst van de echtgenoot en de dochter van den bekenden Amerikaanschen multi-millionnair, Abner J. Bass. Kargovitch was niet de eenige, die dit bericht met belangstelling las. Prinses Mary van Margoth las het ook, en

slaakte een uitroep van blijdschap en verrassing, want zij had Gwendolyn Bass zeer goed gekend op de Amerikaansche kostschool, waar de prinses op aanraden van Stroebel heengezonden was. De koninklijke gast van Alexis III zag het, en beet zich spijtig op de lip, bij de gedachte dat hij een prins was en geen bandiet – welk een rijk losgeld zou er van de vrouw en de dochter van een Amerikaanschen millionnair te halen zijn!

„Stefan,” beval Prinses Mary, toen de auto den paleistuin verliet, „eerst naar het Hotel Royal.”

Carlotta deed vragen en opperde bezwaren door te zeggen dat zij vast en zeker herkend zouden worden, doch Mary, die gewoon was haar eigen zin te volgen, wist ze alle te ontzenuwen.

„Ik wil Gwendolyn Bass spreken,” zei zij. „Zij kent mij alleen als Mary Banatoff, zoodat zij mij niet aan de kaak zal stellen, zelfs al wilde zij. Bij het binnengaan van het hotel zal ik mijn voile voor mijn gezicht trekken. Ik zal volstrekt geen gevaar loopen.”

Nadat de auto voor het hotel had stil gehouden, stapte het tweetal uit en ging naar binnen. In het bureau vernamen zij het nummer van de vertrekken van de dames Bass, en na te hebben opgegeven dat zij goede kennissen waren, stapten zij in de lift en gingen onaangediend naar boven.

Een kamermeisje liet hen binnen en toen Prin-

ses Mary in de kamer kwam en haar voile terugsloeg, slaakte Gwendolyn Bass een uitroep van blijde verrassing en omhelsde haar kostschoolvriendin.

Gedurende een half uur voerden de meisjes een gesprek, zoo levendig als hun tongen slechts toelieten. „Het speet Mary Banatoff zoo, dat ze niet langer in Demia kon blijven, en een volgenden keer moest ze beslist van te voren schrijven, en Mrs. Bass en jij moeten wel zeer moedig zijn om den Romeinschen weg naar Sovgrad na donker te bereizen, want De Ruiters maakt het daar niet pluis. Hij is een meedoogenlooze schavuit. Laat je chauffeur zoo snel mogelijk rijden, nadat je de grens gepasseerd zult zijn.”

Terwijl zij spraken, zat Stefan als een steenen beeld op zijn plaats in de wachtende auto. Een ruiter kwam van achteren aanrijden, en hield bij het zien van de auto de teugels in. Vervolgens liet hij zijn paard tot dicht bij Stefan stappen.

„Wien auto is dit?” vroeg hij.

Stefan sloeg zijn ogen naar hem op en zag een hooge militaire gestalte zich naar hem toe buigen. De man was niet in uniform en Stefan herkende hem niet, doch het geweten van Stefan was niet geheel zuiver, want hij wist dat er met dit uitstapje van de prinses feitelijk iets niet in den haak was. Hij weifelde dus met zijn antwoord.

„Ik heb je gevraagd,” zei de onbekende, „wiens auto dit is. Behoort ze soms aan de Amerikaansche familie Bass, die voornemens is vanavond naar Sovgrad door te reizen?”

Stefan klampte zich aan den hem gereikten stroohalm vast.

„Ja, mijnheer,” antwoordde hij, „deze auto is van de familie Bass.”

„En vertrek je aanstonds?”

„Ja, mijnheer.” Stefan had den man wegens zijn onbeschaamdheid kunnen wurgen. Wat verbeeldde hij zich wel, om Stefan, den koninklijken chauffeur, op zulk een gemeenzame manier te ondervragen!

„Bedankt,” zei de onbekende en vertrok, een van woede schuimbekkenden Stefan achterlatend.

De ruiter sloeg een naasten hoek om, en zoodra hij buiten het gezicht van Stefan was, gaf hij zijn paard de sporen. Aan het einde van de straat, waar deze in het open veld uitkwam en zich over den Romeinschen weg voortzette, veranderde hij zijn draf in een galop.

„Ik zal het nooit halen,” mompelde de ruiter. „Waarom, voor den duivel, gaan zij zoo vroeg op reis? Ach, de eene plaats zal wel even goed zijn als de andere, maar ik zou aan Karlovisch grondgebied de voorkeur gegeven hebben – het zou een helsch spektakel geven, indien ik op Mar-

gothisch gebied gevat mocht worden.”

Omstreeks denzelfden tijd nam Mary Banatoff afscheid van haar Amerikaansche vriendin om met de trouwe Carlotta weer in de wachtende auto te stappen.

„Rijd langzaam, Stefan,” beval zij, „want de avond is mooi. Ik ga naar Vitza.”

„Jawel, Uwe Hoogheid,” antwoordde Stefan.

„Ssst!” vermaande de prinses, „iemand zou je kunnen hooren.”

„Jawel, Uwe Hoogheid,” zei Stefan weer.

Prinses Mary leunde met een glimlachje en een zucht van berusting tot ver achter in de tonneau.

„Het veiligste is, om heelemaal niet tegen Stefan te spreken, Carlotta,” merkte zij op.

De weg naar Vitza verlaat den Romeinschen weg ongeveer tien kilometers westelijk van Demia, om zich over nog tien kilometers door het gebergte naar het lustslot van den koning van Margoth te slingeren. Stefan reed op zijn gemak, zooals hem gezegd was. De maan stond helder aan een onbewolkten hemel, en Prinses Mary genoot met volle teugen van haar gewaagd avontuur. Zij zou een paar dagen in Vitza blijven, tot de toorn van den koning afgekoeld was, zooals steeds het geval was, wanneer Prinses Mary gezondigd had. Daarna zou zij terugkeeren en haar vader vergiffenis schenken, en alles zou weer zijn

zoals eerst. Vadertje zou haar nooit dwingen om met dien vreeselijken, afschuwelijken Prins Boris te trouwen!

Terwijl de auto in noordelijke richting voorbij de heuvels reed, en de steile hellingen beklom en afdaalde om voorbij den Romeinschen weg dien naar Vitza in te slaan, bracht een ruiter zijn paard tot stilstand bij een bijzonder steil en kronkelend weggedeelte, om een blik te werpen in het dal, dat zich beneden en achter hem uitstreekte.

De koplampen van een auto schenen een oogenblik in zijn rug; toen werden zij door een kromming plotseling aan zijn oog onttrokken.

De man nam een zwart masker uit zijn zak en deed dit over het benedenste gedeelte van zijn gezicht. Vervolgens stuurde hij zijn paard tot voorbij een scherpe bocht, waar de schaduwen hem aan het oog van de naderende reizigers onttrokken. De vingers van zijn rechterhand omklemden de kolf van een lang en geducht uitzierend pistool, terwijl hij met zijn linkerhand de zijsprongen van zijn zenuwachtig ros beteugelde.

Een groote auto reed langzaam tegen de steile helling op. De gears, op de tweede versnelling geschakeld, protesteerden luid, terwijl de uitlaatpijp uit sympathie door een open knalpot knetterde. Stefan was, voor het uiterlijk kalm, maar inwendig ziedend, evenals het water in de radiator dreigde te

gaan doen. Zwijgend, maar niettemin oprecht gemeend, waren de vloeken waarmee hij het noodlot verwenschte, dat hem genoodzaakt had met „den ouden kar” de helling naar Vitzza op te rijden, die door de nieuwe auto met zacht gezoem genomen zou zijn.

Bijna aan den top is bij een vooruitstekend rotsblok een bocht, en op deze plaats is de helling het steilst. Bij het naderen van deze plek reed de oude wagen al langzamer en langzamer – uit haar stalen en alluminium longen klonken benauwde kuchjes, die haar van bumper tot achterlichten deden trillen, en toen Stefan uit de tweede versnelling naar de laagste overschakelde, draaiden de wielen bijkans niet meer, en op hetzelfde oogenblik stuurde een ruiter zijn paard naar het midden van den weg, terwijl hij een vooruitgestoken revolver recht door het windscherm heen op de borst van den verbaasden Stefan gericht hield.

„Halt en geef je over!” riep een dreigende stem, die een rillinkje van verrukking door de leden van Hare Hoogheid Prinses Mary joeg.

De ruiter plaatste zich voor het midden van de auto. Stefan was zoowel slim als dapper. Eén beweging van een hefboom, en zoowel paard als man zouden onder den voet worden gereden. De motor was stop gezet, de auto was juist tot stilstand gekomen. Stefan zette zijn voet op de versnelling

en schakelde in. De auto had vooruit moeten schieten en den aanmatigenden bandiet moeten vermorzelen, maar er gebeurde niets van dien aard.

Integendeel, ze bracht een jammerlijk klagend geluid voort, en gaf den laatsten snik.

„Er uit!” beval de bandiet.

Stefan schakelde de noodrem in en plaatste zich op den weg. Hij had zijn laatste troef uitgespeeld – er schoot hem niets anders over dan te gehoorzamen. Prinses Mary stond naast hem, bijna op het zelfde oogenblik dat hij den grond aanraakte.

„Vertel hem niet wie wij zijn,” vermaande zij hem zacht fluisterend.

Carlotta volgde haar meesteres, en terwijl zij zich naast deze plaatste, vatte zij de hand van de prinses in de hare. De roover steeg van zijn paard en naderde hen, waarna hij zijn gevangenen eenige oogenblikken nauwlettend monsterde!

„De eene is jong en mooi,” waren de woorden, die hij indachtig was. „De andere is van middelbaren leeftijd met grijzende haren.” Toen sprak hij overluid:

„Mrs. Bass, wees zoo goed en stap met uw dochter weer in de auto.”

Prinses Mary kon haar ooren niet gelooven en kneep Carlotta in haar hand. Hij zag hen voor de Amerikanen aan! Prinses Mary was zoo ontzettend opgelucht, dat zij het had kunnen uitjubelen.

Zoo lang de bandiet onbekend was met hun ware identiteit, waren de kansen om hem in de val te laten lopen aanzienlijk verhoogd; en bovendien, waar het losgeld voor een Amerikaansche millionnairsdochter buitensporig hoog zou zijn, zou het bedrag dat hij voor een prinses van koninklijken bloede eischen zou alle perken te buiten gaan.

Zij vroeg zichzelf af of dit inderdaad de beruchte Ruiters kon zijn, deze man met zijn bedaarde stem, die de deur van de auto voor haar geopend hield en haar en Carlotta behulpzaam was bij het instappen en bij het zich gemakkelijk maken in de tonneau. Zij had zich van De Ruiters altijd een voorstelling gemaakt dat hij een laag ruw individu was, ongemanierd, ongeletterd en onbeschaafd, maar deze struikroover had in het zuiverste Engelsch tegen hen gesproken.

Zou het dus mogelijk zijn, schoot haar snel door het brein, dat De Ruiters een geboren Amerikaan of Engelschman was? Zoo ja, dan zou hij de volkstaal van Karlova en Margoth spreken in het slag van de onderwereld, zoo hij die al kende. Zij zou hem op de proef stellen.

„Aan wie,” vroeg zij in haar eigen taal, „hebben wij deze kleine verrassing te danken? Zou het soms mogelijk zijn, dat de beruchte Ruiters ons deze eer heeft bewezen?”

De man barstte in lachen uit.

„U is een grootere eer te beurt gevallen, dan u er zich een voorstelling van kunt maken, mademoiselle,” antwoordde hij. „Ja, ik ben De Ruiters, maar u heeft niets te vreezen indien u doet wat ik u vraag – ik dood alleen hen, die niet aan mijn wil gehoorzamen.” Deze laatste woorden werden met vreeselijke en dreigende stem geuit.

Prinses Mary werd doorstroomd door een tinteling van zenuwachtige opwinding – een zalig rillinkje – dat zij langs haar geheele ruggegraat voelde. Ha, dit was eerst een avontuur! Dit was zuivere romantiek! Zij wenschte in stilte dat hij zich ontdoen zou van zijn masker – zij brandde van verlangen de gelaatstreken te aanschouwen van dezen gevreesden struikroover, die de schrik van twee koninkrijken was – de geesel van de grensgebieden.

Zonder eenigen twijfel, dacht zij voorts, zouden zijn trekken, na de onthulling zoo prozaïsch mogelijk zijn – een gezicht, door de pokken geschonden; dierlijke trekken, die door de Misdaad en de Ondeugd gestempeld zouden zijn met het Kainsteeken, waarmede zij hun aanhangers plegen te kenmerken.

Bij nader inzien echter, leek het haar verkieslijker dat hij gemaskerd bleef, want zelfs al had hij haar een antwoord gegeven in even zuiver Margothsch als door haar zelve gesproken werd, kon

zij niet gelooven dat zulk een laag individu zich anders kon voordoen dan zooals hij deed te midden van zijn kornuiten en zijn omgeving.

En nu keerde De Ruiter zich tot Stefan.

„Manlief,” zei hij, wij staan op het punt van met elkander van rol te verwisselen. Om de eer te mogen hebben je meesteres en haar dochter te rijden, zal ik ten behoeve van jou afstand doen van mijn ros. Behandel het uitmuntend – het heeft een stamboom, die vier dikke boekdeelen vult en teruggaat tot het koninklijke rijdier dat De Groote Koning ten geschenke gaf aan Keizer Diocletianus, na de overwinningen van Galerius in Perzië. Indien je er mede overweg kunt, bezorg het dan terug in de stallen van den Koning van Karlova, waaruit het gestolen werd. Stijg op, Stefan, en rijd terug naar Demia.”

De koninklijke chauffeur aarzelde.

De Ruiter hief zijn revolver op, tot de donkere tromp één lijn vormde met Stefans diafragma.

„Haast je, Stefan,” waarschuwde hij, en Stefan haastte zich.

De Ruiter staaarde den chauffeur na, tot hij eenige honderden meters ver weg was in de richting van Demia; toen zette hij zich in de auto op de chauffeursplaats, en het voertuig zette de onverwacht afgebroken reis voort.

Toen zij den weg, die naar Vitzia leidt, voorbij

reden, en de prinses begon te begrijpen dat hun ontvoerder den Romeinschen weg hield, in de richting van de grens, werd het netelige van den toestand haar duidelijk.

In het begin had zij het avontuur beschouwd als een grappige gebeurtenis, die eenige afwisseling bracht in de sleur van het dagelijksch leven, doch naarmate de minuten verliepen en haar gelegenheid tot het overdenken van haar toestand gaven, zag zij de ernstige gevaren van deze slechts al te helder voor oogen. Haar eenige gedachte was nu die aan ontsnappen, en de woestheid van het landschap dat door den weg doorsneden werd, zoomede de tallooze steile hellingen, die de auto dikwijls tot een slakkengangetje noopten, boden haar alle hoop op welslagen.

En aldus gebeurde het, dat dicht bij den top van een bijzonder steil gedeelte, terwijl het knallen van de uitlaatpijp en het gekners van andere deelen van den motor alle andere zachtere geluiden verdoofden, de twee deuren van de tonneau tegelijkertijd geopend werden. Prinses Mary sprong luchtig uit, aan de rechterzijde van de auto, terwijl Carlotta hetzelfde kunstje aan de linker probeerde. Alles zou goed gegaan zijn, en hun ontsnapping was ongetwijfeld een feit geworden, indien Carlotta het voorrecht had mogen genieten van een Amerikaansche opvoeding, die iemand

vele dingen leert, welke in geen enkel handboek of leerplan van welke kostschool ook voorkomen.

Doch de opvoeding van Carlotta was jammerlijk verwaarloosd, in sommige opzichten althans, die er een verklaring voor kunnen geven, waarom zij uit de langzaam rijdende auto stapte met haar gezicht achterwaarts. Het gevolg was niet anders dan verwacht had mogen worden, en, ten einde niet met de wielen in onzachte aanraking te komen, tuimelde zij zijdelings op den weg, juist ver genoeg naar voren om binnen den gezichtskring van het linkeroog van den bandiet te komen.

Hij ving niet meer dan een glimp op van iets, dat zich achter hem op den weg bewoog, maar dit was voldoende om hem zijn hoofd te laten omwenden, waardoor hij het volle gezicht kreeg op de gedaante van Carlotta, die al haar best deed om weer op de been te komen, en na daarin geslaagd te zijn, den heuvel afrende in de richting, waaruit zij gekomen waren.

Een tweede blik toonde hem dat de tonneau leeg was. De auto hield met een ruk stil, en nagenoeg op hetzelfde oogenblik stond De Ruiters op den weg, zijn revolver in de hand, terwijl zijn snelle oogen de duisternis doorboorden om iets van zijn gevangenen te ontdekken.

Prinses Mary, die zich dicht tegen een rotswand aandrukte, die zich juist op deze plek verhief, zag

de auto stilhouden, en radend dat hun vlucht ontdekt was, verliet zij haar schuilplaats en liep hard weg in dezelfde richting als Carlotta.

Zij had nog slechts een paar passen afgelegd, of van op korten afstand achter haar klonk een scherp, gebiedend bevel om halt te houden. Niet gewoon om van iemand bevelen aan te nemen, laat staan die te gehoorzamen, sloeg zij op deze sommatie geen acht. Ze werd één keer herhaald; toen knalde onmiddellijk daarna een schot. Prinses Mary bleef staan waar zij was, en keerde zich om naar haar achtervolger. Zij hield haar kin hoog opgeheven; haar oogen schoten vonken, maar haar onderlip beefde héél eventjes, toen de man haar in snellen gang naderde.

„Hoe durf je!” riep zij. „Hoe durf je je te vermeten te vuren op...” Toen bleef zij steken. Gedurende een oogenblik was zij vergeten dat zij slechts Miss Bass uit Amerika was.

Carlotta, die bij het hooren van het schot omgekeken had, keerde zoo snel als haar beenen haar dragen konden naar haar meesteres terug. De bandiet beschouwde het tweetal, en zelfs in de duisternis meende Prinses Mary op te merken, dat zich beneden het masker van den man een zweem van een glimlachje vertoonde.

„Het spijt mij zeer, Miss Bass,” zei hij, „maar heusch, u moet dat niet weer probeeren – er is

bijna niets gevaarlijker dan het springen uit een rijdende auto. Vergun mij,” en hij bood haar zijn arm om haar naar de auto terug te geleiden.

Het jonge meisje deed alsof deze galanterie aan haar verloren ging, en wandelde zeer stijfjes en trotsch den heuvel op, terwijl de bandiet haar op de hielen volgde. Hij liet haar ditmaal naast zich op de voorbank plaats nemen, terwijl Carlotta in de tonneau kwam te zitten.

„Zoo is het sekuurder,” zei De Ruiter. „Ik zou uw leven niet graag in gevaar brengen, in geval van een poging tot ontvluchten, en zoo kan ik beter een oog op u houden. U zult als gijzelaarster moeten dienen, weet u. Ik ben overtuigd, dat uw moeder niet opnieuw zal probeeren weg te loopen, zoo lang u goed en wel hier naast mij zit. Zoudt u niet liever dezen mantel om uw schouders slaan? De nachtlucht wordt een beetje kil,” en hij wilde den mantel voor haar schikken.

„Ik wensch geen mantel om te slaan,” beet Prinses Mary hem toe. „Bepaal je alstublieft tot je rol – die van struikroover en vrouwenontvoerder. Je zult je losgeld ontvangen, en intusschen zou je mij genoegen doen met niet tegen mij te spreken – het lust mij niet om een gesprek te voeren met een dief en moordenaar.”

„U moet te hard over mij oordelen, Miss Bass,” antwoordde De Ruiter. „Ik heb in de laat-

ste week niemand vermoord, werkelijk waar. U kunt zich geen voorstelling vormen hoe moeilijk de tijden zijn, en de laatste stumper, wiens zakken ik ledigde, had niet eens voldoende geld bij zich om er een flesch wijn mee te betalen. U heeft er geen denkbeeld van, Miss Bass, hoe ontmoedigend de zaken somtijds zijn.”

Prinses Mary huiverde. De kerel was een verstokt bandiet. Carlotta, in de tonneau, zat te rillen en te beven. Wat, o, wat zou de man hen niet kunnen doen, indien hij tot de ontdekking kwam dat zij niet de vrouw en de dochter van een schatrijken Amerikaan waren? Hij zou zich nooit van een prinses van koninklijken bloede kunnen ontdoen zonder zijn hoofd er aan te wagen, en Carlotta was overtuigd dat hij hen beiden zou vermoorden en hun lijken in het een of ander ravijn begraven, ten einde alle sporen van zijn schuld uit te wisschen, wanneer hij tot het besef van zijn afschuwelijke vergissing gekomen zou zijn.

Na verscheidene vruchteloze pogingen te hebben aangewend Miss Bass in een gesprek te betrekken, gaf De Ruiters alle verdere moeite daartoe op, en het kleine gezelschap reed in diep stilzwijgen naar het gebergte, dat de natuurlijke grens tusschen Margoth en Karlova vormt.

Op een plek even over de grens, stuurde de bandiet de auto een smallen zijweg op, waar ze

van af den hoofdweg door een scherm van geboomte en heestergewas aan het oog onttrokken was. De weg waarop de auto zich nu bewoog, was weinig meer dan een opening tusschen de boomen. In vroegeren tijd was hij als weg voor houtvervoer gebruikt, maar sedert de Koning van Karlova het verdere vellen van bosschen in dit landsgedeelte had verboden, werd hij nog alleen begaan door lieden als De Ruiter en dergelijk volkje.

Op weinige meters afstand van den Romeinschen weg werd de auto tot stilstand gebracht. De bandiet doofde de lampen en zich tot de naast hem zittende gevangene wendend, zei hij dat zij verplicht waren hun verdere reis te voet voort te zetten, daar het ruwe en steile pad, dat voor hen lag, onbegaanbaar was voor ieder voertuig.

„Verwacht je dat ik zal loopen?” vroeg zij ijzig koud.

„Tenzij u er de voorkeur aan geeft gedragen te worden,” antwoordde De Ruiter.

„Ik zal niet loopen, noch gedragen worden!” verklaarde zij.

„Daarginds,” zei De Ruiter en wees door de duisternis tusschen de hen omringende boomen, „ligt een kleine aardhoop. Onder dat hoopje rust een eigenwijze dame, die niet verkoos te loopen. Helaas was zij te zwaar om gedragen te worden.

U kan ik gemakkelijk dragen; maar in dien tusschentijd zou uw moeder misschien kans zien te ontsnappen en mijn schuilplaats aan de gendarmes verraden; dus, weigert u met mij mee te gaan, dan zal ik gedwongen zijn uw moeder te doden en u te dragen.”

Carlotta voelde koude rillingen over haar lijf lopen. Prinses Mary keerde zich naar De Ruiters.

„Monster!” siste zij.

„U is dus bereid te loopen?” vroeg hij poeslief.

Het drietal strompelde door een ondoordringbare duisternis verder. Zelfs De Ruiters scheen met het pad niet bijzonder goed vertrouwd te zijn, en de prinses kon er zich slechts over verwonderen, dat hij duidelijk zichtbaar hier slecht den weg wist. Hij bleef herhaaldelijk stilstaan om den grond bij het licht van een kleine elektrische zaklantaarn te onderzoeken, en tot tweemaal waren zij genoodzaakt op hun schreden terug te keeren, nadat gebleken was dat zij verkeerd geloopt waren.

Prinses Mary begon van Romantiek en Avontuur haar bekomst te krijgen. Haar rug deed pijn en er scheen lood in haar schoentjes te zitten.

HOOFDSTUK VIII.

Toen, vroeger in den morgen, Prins Boris van Karlova voor een paar uren van alle ceremoniën van koninklijke gastvrijheid ontslagen was en zich in zijn vertrekken bevond, met alleen de getrouwe Ivan, Nicholas en Alexander, had hij verzocht verstoken te mogen blijven van de afgrijselijke ervaringen van den morgen.

„Ik ging nog liever naar de galg,” zei hij.

„Waarvan je inderdaad een sieraad zou zijn,” antwoordde Ivan. „Een ieder van ons heeft in het kader van den loop van 's werelds dingen zijn aangewezen plaats – die van jou is niet op een troon.”

De prins trok een gezicht; toen, na een oogenblik van stilte:

„Ik zou als prins minstens een even goed figuur slaan als die foeileelijke halve idiote als prinses.”

„Toegegeven,” riep Ivan. „Kon Boris maar eens zien wat zij voor hem bestemd hebben! Dank zij den hemel, dat die beproeving hem bespaard werd, want hij heeft zulk een goed hart, dat hij uit medelijden zijn toestemming gegeven zou

hebben, waardoor een tandelooze halfwijze op den troon van Karlova plaats genomen zou hebben. Zooals de zaken nu staan, kan onze kleine persoonsverwisseling Karlova van een oorlog met Margoth redden, want het is zeer onwaarschijnlijk dat Zijne Majesteit, Alexis III, er bijster op gesteld is, jou als schoonzoon te hebben, zoodat je onverschilligheid jegens zijn dochter hem een groote opluchting zal zijn.

„Indien Boris in persoon gekomen was, zou het geval anders zijn. Alexis zou hem niet anders dan met gunstige oogen hebben kunnen beschouwen, en zijn weigering om met Prinses Mary in het huwelijk te treden, zou geleid hebben tot den reeds sedert lang broeienden oorlog – niet echter, dat een oorlog met die verachtelijke Margothiërs hem onwelkom zou wezen.”

„Ik geef geen lor om geschiedenis,” mompelde de kroonprins. „Op dit oogenblik stel ik belang in slechts één ding, en dat is, zoo ver als eenigszins mogelijk is, verwijderd te zijn van dien afgrijselijken galamaaltijd in Klovia.”

„Je hebt gewenscht een prins te mogen zijn, vriendlief,” bracht Nicholas hem in herinnering, „en galadiners maken deel uit van de straf prins te zijn.”

„Ik heb mijn buik al vol van die heele prinsenpoppenkasterij,” smaalde de ander verachtelijk.

„Laat mij hier vandaan gaan. Breng mij terug naar de herberg van Peter, en laat mij mijn eigen weg gaan. Het hangt mij de keel uit, de menschen achter den rug van hun hand te zien lachen, terwijl zij het vanmorgen op straat zelfs openlijk deden. Laat je mij er hier niet uit, dan vertel ik de waarheid aan den koning, voor ik een uur ouder ben.”

De drie adellijke samenzweerders zagen dat de man het ernstig meende. Zij wenschten niets liever dan hem in een goed humeur te houden, want dien morgen hadden zij zelf de neteligheid en het drukkende van den toestand gevoeld, nadat zij Margoth in dit gezelschap een bezoek gebracht hadden.

Alexander Palensk was degene, die een aanvaardbaar plan opperde om te ontkomen aan den onmogelijken toestand waarin zij door de lichtzinnigheid van den waren Boris geraakt waren. Het was, in 't kort, te wachten tot het donker zou zijn geworden, en zich dan langs den Romeinschen weg naar Sovgrad haastig uit de voeten te maken, na Alexis een boodschap te hebben laten toekomen naar Klovia, dat Prins Boris plotseling ziek geworden en vermoedelijk lijdende was aan een zwaren aanval van bloedvergiftiging. Ivan Kantchi zou de overbrenger van deze boodschap en van verontschuldigen zijn.

Zodoende gebeurde het dat de pseudo-prins en zijn twee metgezellen dienzelfden avond onder dekking van de duisternis de stad Demia uitreden terwijl Ivan Kantchi zich naar Klovia begaf, met de verontschuldigen van zijn koninklijken meester aan den Koning van Margoth.

Het werd door den jongen edelman volkomen begrepen, dat Alexis ver van misnoegd zou zijn dat hij van zijn linkschen gast ontslagen was, en dientengevolge kon Ivan de verleiding niet weerstaan, den heerscher over Margoth een weinig te plagen.

„'t Is niet te betwijfelen, sire,” zei hij, „dat de bekoorlijkheden van Hare Koninklijke Hoogheid Prinses Mary mijn prins in boeien hebben geslagen, en ik hoop dat ik de overbrenger mag zijn van de heuglijke tijding, dat zijn werving naar de hand van uw prinses, zoowel bij u als bij Hare Koninklijke Hoogheid een gunstig onthaal zal vinden.”

Gedurende een oogenblik bewaarde Alexis het stilzwijgen. Het was zichtbaar, dat hij onder den indruk verkeerde van krachtige gemoedsbewegingen, die hij graag verborgen gehouden zou hebben, maar ten langen laatste kreeg de verontwaardiging over de diplomatie de overhand, en hij luchtte zijn ware gevoelens tegenover den vriend

en vertrouweling van den Karlovischen kroonprins.

„Bij den hemel, mijnheer,” riep hij, „dacht u één oogenblik, dat ik de hand van mijn dochter zou schenken aan den slecht opgevoeden lomperd die vandaag mijn hoofdstad heeft geschandvlekt, aan den aap, die den spot- en lachlust van geheel Demia heeft opgewekt?”

Ivan Kantchi vergat voor een oogenblik de waarheid van de beweringen van den ander. Hij dacht alleen aan de blaam, die op den naam van zijn vriend en vorst geworpen was. Zijn gezicht werd doodsbleek, en hij nam een uiterst stramme en correcte houding aan, toen hij op kouden, ironischen toon antwoordde:

„Door aldus te vertrekken onder het voorwenden van ziekte, heeft Prins Boris niets anders dan een poging gedaan om u de bekendheid met zijn ware gevoelens te besparen – gevoelens, die gedeeld worden door alle Karloviërs, die heden een blik op Prinses Mary hebben kunnen werpen. Heb ik mij volkomen duidelijk uitgedrukt, Uwe Majesteit?”

Alexis III vloog van zijn stoel, draaide den afgezant van den Karlovischen prins zonder een stom woord zijn rug toe, en verliet de kamer.

Ivan trok zijn schouders op en richtte zijn schre-

den naar de deur, die geopend was om hem binnen te laten. Toen hij buiten het paleis gekomen was, vormden zijn lippen een zin waarin minstens één woord verscheidene malen herhaald werd – een woord, dat veel overeenkomst vertoonde met „oorlog”.

HOOFDSTUK IX.

Gedurende ongeveer een half uur wachtte mijnheer Klein tot het de jonge Prinses Mary zou behagen, maar toen hij niet ontboden werd en in de aangrenzende kamer geen geluid hoorde, waagde hij het eindelijk te kloppen op de deur van het kleine kamertje, waarin de prinses hem eigenhandig opgesloten had. Zijn kloppen bleef onbeantwoord, al werd het verscheidene malen door hem herhaald.

Nu besloot hij luid te roepen. Hij riep den naam van de prinses, doch diepe stilte was het eenige antwoord. Mijnheer Klein werd hoe langer hoe opstandiger van geest. Hij durfde nog niet goed den knop om te draaien en de kamer van hare Hoogheid de prinses binnen te gaan zonder eerst te zijn uitgenoodigd, maar eindelijk steeg zijn wanhoop ten toppunt.

De knop kwam onder zijn druk in beweging, hij duwde met toenemende kracht tegen de deur, maar zij ging niet open – Mijnheer Klein zat gevangen. Dit drong tot hem door met dezelfde uitwerking als een onverwacht ijskoud stortbad –

het deed hem even geweldig sidderen en rillen als het water hem zou hebben laten doen.

Gedurende een paar oogenblikken stond hij als wezenloos naar de paneelen te staren. Prinses Mary kennende zooals met hem het geval was, was hier geen kwestie van, dat zijn gevangenschap geen speling was van het toeval, maar wat zou de koning zeggen! Bij die gedachte werd het mijnheer Klein groen en geel voor de oogen, en hij begon geweldig op de deur te hameren, terwijl hij met al de kracht van zijn longen tegelijkertijd schreeuwde. Zijn stem was als die eens roependen in de woestijn.

De namiddag begon te tanen, en de duisternis viel. Mijnheer Klein was uitgeput door zijn vruchteloze pogingen om de aandacht te trekken. Het kleine getraliede venster was gebleken ver boven zijn bereik te zijn, en had alleen gediend om hem opmerkzaam te maken op het vlieden van den tijd, toen het zwakke licht dat er doorheen in zijn gevangenis viel, verdween om plaats te maken voor schemering en duisternis.

De secretaris werd door den duivel bezeten. Zijn kreten om hulp gingen ten slotte tot het gegil van een krankzinnige over. Hij bonsde en schopte tegen de deur. Onder het schoppen, schold hij zich aanhoudend voor een dommen ezel, omdat hij zich door een bakvisch in zulk een belachelijke en

hachelijke positie had laten brengen. De koning zou het hem nooit vergeven – hij zou van geluk mogen spreken indien Alexis hem niet in de gevangenis liet werpen.

Voor de twintigste maal nam hij als een woesteling een luchtsprong naar het tralievenster boven zijn hoofd. Zijn vingers grepen het en hielden vast. Hij trok zich op tot zijn gezicht voor de opening kwam; toen zette hij een keel op en gilte uit alle macht om hulp.

Een schildwacht, die beneden op het plein heen en weer liep, hoorde het spektakel. Ook hij begon onmiddellijk te schreeuwen, om den commandant van de wacht te waarschuwen. Het gegil boven bleef aanhouden, toen een sergeant uit het wachtlokaal naar buiten snelde.

„Wie roept daar?” riep de schildwacht.

De vingers van mijnheer Klein begonnen hun houvast aan de tralies te verliezen. Hij had juist nog den tijd om te roepen: „In de appartementen van Prinses Mary!” voor zij loslieten en hem op den vloer van zijn gevangenis deden vallen.

De sergeant had het echter gehoord, en evenzoo de schildwacht, en even later snelden een officier van de paleiswacht, door een handvol gewapende mannen gevolgd, door de corridors van het paleis, de trappen op en door zijgangen, tot zij

aan de vertrekken van Prinses Mary gekomen waren.

En hier namen zij niet de geringste voorschriften van de hofetikette in acht, maar wierpen de deuren open en stormden het voorvertrek van de koninklijke appartementen binnen. Een paar oogenblikken later werd mijnheer Klein verlost, om, in een auto gepakt, met bekwamen spoed naar Klovia te rijden, zijn hart op zijn tong en zijn brein versuft door het overbluffende feit, dat Prinses Mary uit het koninklijk paleis ontvlucht was.

Omstreeks hetzelfde tijdstip reed Stefan op het afgestane paard van den struikroover langs den Romeinschen weg spoorlags naar Demia. Hij galoppeerde door de straten van de oude hoofdstad, ongeacht politieagenten en snelheidsvoorschriften, op weg naar Klovia en zijn koning.

Van de lasten en onaangenaamheden, hem opgelegd door zijn koninklijken gast ontheven, gaf Alexis III zich over aan de vermaken van zijn hofadel, toen een uiterst opgewonden en zeer verfomfaaid jonkman onaangediend de zaal inrende, waar het banket gegeven werd. Een paar schildwachten en lakeien, die een poging deden om zijn onstuimigen voortgang te stuiten, werden eenvoudig door hem uit zijn pad verwijderd. De jonge man wist zich een weg tot vlak bij den koning te banen, terwijl soldaten en lakeien, na van den

grond opgekrabbeld te zijn, hem nazaten.

„Klein!” riep de koning onthutst. „Wat moet dat beteekenen?”

„O, pardon, sire!” riep de geheel ontdane secretaris, en liet zich op zijn knieën vallen. „’t Is afgrijselijk!”

„Wat is afgrijselijk?” vroeg de koning en stond van zijn stoel op.

De overige aanzittenden hadden zich eveneens van hun stoelen verheven. De wachten, die nu zagen welk wild zij gejaagd hadden, bleven naast den geknielden Klein staan. De koning strekte een hand uit en richtte den bevenden secretaris op, tot hij weer op zijn beenen stond.

„Haast je, man!” riep hij. „Wat brengt je hier? Wat is er gebeurd?”

„Prinses Mary!” bracht de overspannen secretaris snikkend uit. „Zij heeft de vlucht genomen. Zij sloot mij eerst in een klein kabinet op, en daarna is zij op de vlucht gegaan.”

Een nauwelijks onderdrukt gemompel doorliep den kring van gasten aan de feesttafel. Zelfs de koning moest glimlachen.

„Ik kan niet zeggen dat ik het haar kwalijk neem, Klein,” zei hij. „Jij wel?”

De secretaris stond daar, als door den bliksem getroffen. Hij had verwacht dat zijn souverein de fiolen van zijn toorn over zijn hoofd zou hebben

uitgestort, en in plaats daarvan toonde de koning door zijn houding en zijn toon dat hij allesbehalve vertoornd was.

„Zij zou geen Margothsche prinses geweest zijn, indien zij uit vrijen wil had toegestemd met dien Karlovischen varkenshoeder te huwen,” merkte Prins Stroebel op, die aan 's konings rechterhand gezeten was. „Zelfs ik zou nog eerder de voorkeur aan een oorlog met Constans van Karlova geven, dan dat onze beminde prinses door huwelijk verbonden zou worden aan den weergaloozen lomperd, dien wij vanmorgen hier te gast hadden.”

„Ik verheug mij, dat je weer tot je zinnen gekomen bent, Stroebel,” zei de koning. Toen wendde hij zich tot zijn secretaris met de woorden: „Komaan, Klein, kijk niet zoo alsof je je laatste cent versnoept hebt. Wij schenken je vergiffenis. Hare Hoogheid is, ongetwijfeld, naar Vitza vertrokken – zij gaat altijd naar Vitza wanneer zij boos op mij is. Breng Kapitein Polnik de boodschap over, dat het onze wensch is, dat hij onmiddellijk naar Vitza rijdt om te zien of Hare Hoogheid daar goed en wel is aangekomen.”

De koning had nog niet uitgesproken, of een officier van de paleiswacht kwam haastig binnen en naderde den vorst.

„En wat heb jij nu, Polnik?” vroeg Alexis, toen hij het bleeke gezicht en de verschrikte oogen van

den officier gezien had.

„Mijn hemel, Uwe Majesteit,” antwoordde de gardeofficier stotend, „'t is afgrijselijk. Stefan is juist aangekomen met den ontstellendste berichten omtrent Prinses Mary...”

Alexis vloog uit zijn stoel. Zijn gezicht werd even doodsbleek als dat van den voor hem staanden officier.

„Wat is er gebeurd?” riep hij met heesche stern. „Vlug, man! Vertel op!” en toen zijn oogen toevallig de richting uitdwaalden waar Stefan tegen den deurpost geleund stond, geheel over zijn zenuwen heen, riep hij: „Stefan, kom nader en doe je verhaal!”

Blootshoofds, met stof overdekt, en bevend, waggelde Stefan door de zaal tot bij den koning, waar hij zijn knie zou hebben gebogen, indien de koning hem niet door een driftig knippen met zijn vingers daarvan teruggehouden had.

„Je verhaal, Stefan!” eischte Alexis. „Wat is Prinses Mary overkomen?”

„De Ruiters, sire,” stamelde Stefan. „De Ruiters heeft ons op den straatweg aangehouden, en mij onder bedreiging met een revolver mijn plaats doen verlaten. Vervolgens is hij zelf in de auto gaan zitten, nam het stuur, en is met Hare Hoogheid en Mamsel Carlotta weggereden. Het gebeurde even voordat wij van den Romeinschen weg

dien naar Vitzia insloegen. Ik besteeg zijn paard, sire, en reed naar hier, zoo snel als het dier loopen kon. Dat is alles sire!”

„De hemel weet dat het genoeg is,” riep Alexis. „Kapitein Polnik, roep de paleiswacht in 't geweer. Requireer even veel auto's als waarop je de hand kunt leggen, om met de militaire en koninklijke wagens, die hier ter beschikking zijn, je manschappen ter achtervolging daarheen te dirigeeren. Laat geen tijd verloren gaan. Verspreid aan de grens je troepenmacht in beide richtingen, tenzij je voor dien tijd het rechte spoor vindt, en laat het gebergte grondig doorzoeken – De Ruiters heeft zijn hol niet ver van den Romeinschen weg af. Wij zullen ons op staanden voet naar Demia begeven, waar je ons op de hoogte zult houden van de vordering van je nasporingen. Dring niet tot Karlova door, tenzij in geval van de uiterste noodzakelijkheid, hoewel ik je niet zal behoeven te zeggen, dat ik niet zou aarzelen om door te dringen tot in de Hel, indien het noodig was om Hare Hoogheid uit de klauwen van dien duivelsmensch te verlossen!”

„Neen, sire, ons van de lijfwacht, behoeft u dat niet te zeggen.”

„Goed. En nu, vertrek! In dien tusschentijd zullen wij naar Sovgrad telegrafeeren om met ons samen te werken, van de zijde van de grens uit.”

Kapitein Polnik salueerde en ging.

De gasten, die opgestaan waren toen de koning opgestaan was, praatten nu levendig met elkander. Zij die tot de officieren van de lijfwacht behoorden, haastten zich het paleis te verlaten om zich bij hun manschappen te voegen. Alles was in rep en roer. De hoofsche vormen en het hoofsche ceremonieel waren vergeten of werden genegeerd. In den geest van iederen Margothiër heerschte slechts één enkele gedachte, van groote strekking en onheilspellend – hun beminde prinses bevond zich in de handen van dien beruchten halsafsnijder en bandiet, De Ruiter. Binnen een kwartier nadat Kapitein Polnik de feestzaal verlaten had, brachten twintig auto's honderdvijftig officieren en minderen van de lijfwacht naar den Romeinschen weg, en route voor de westelijke grens.

HOOFDSTUK X.

Verscheidene mijlen voor hen uit spoedden twee andere auto's zich eveneens westwaarts. In de voorste waren Mrs. Abner J. Bass en haar dochter Gwendolyn gezeten – in de tweede de valsche Boris met Alexander Palensk en Nicholas Gregovitch. Deze laatsten reden in norsch zwijgen naar het jachtpaviljoen van den kroonprins van Karlova, waar De Ruiters en de prins ieder hun persoonlijkheid weer zouden opnemen en verder de rol spelen, die voor ieder was weggelegd.

„Ik hoop dat Boris daar zal zijn,” merkte Alexander op.

„Peter kan hem gauw genoeg een boodschap sturen, indien hij er niet mocht zijn,” antwoordde de bandiet. „Is hij er niet, dan moet hij in mijn kampement zijn – mits de gendarmes hem niet te pakken hebben gekregen.”

Nicholas lachte.

„Dat is me ook wat!” riep hij. „Welk een grap voor Boris, als het zoo mocht zijn.”

„En nu voor ons ook,” mompelde Alexander. „Indien Zijne Majesteit ooit verneemt welke rol

wij in deze geschiedenis hebben gespeeld, zal het ons ons ontslag uit den dienst kosten. Zeg eens! Wat hebben wij daar?”

Deze woorden werden gesproken, toen de auto naar ééne zijde aanhield en kwam te staan naast een andere auto, die den weg bij een gevaarlijke bocht blokkeerde.

De koninklijke chauffeur voer hevig uit tegen den bestuurder van de tweede auto, omdat hij zijn wagen op zulk een plek tot stilstand had gebracht.

„Ga opzij daar!” riep hij. „Maak plaats voor Zijne Koninklijke Hoogheid, Prins Boris van Karlova.”

„Boe, druktemaker!” beet de aangesprokene hem toe. „Spreek fatsoenlijk Amerikaansch. Wie denk je wel dat ik ben?”

Indien haar chauffeur de woorden van den Karloviër niet verstaan had, Mrs. Abner J. Bass had het wel. „Zijne Koninklijke Hoogheid, Prins Boris van Karlova!” In een minimum van tijd stond Mrs. Bass midden in het stof op den Romeinschen weg.

„McDougal!” riep zij haar chauffeur gebiedend toe. „Neem je woorden in acht. In die auto zit Prins Boris van Karlova.”

„'t Is mij krek eender wie er in dien wagen zit,” gromde de verbolgen Amerikaan, die aan een defecte magneet had staan peuteren. „Als hij zich

verbeeldt dat ik een touringcar op mijn nek kan nemen, heeft hij het glad mis.”

Intusschen waren de drie mannen uit de hofauto gestapt, nadat de officieren bemerkten hadden dat een dame een panne had, terwijl de bandiet uit kracht der gewoonte hun voorbeeld gevolgd had.

„Het spijt mij ten zeerste, Uwe Hoogheid,” bood Mrs. Bass haar verontschuldiging aan, terwijl zij van den eenen man naar den anderen keek. Geen van hen echter, scheen er bijzonder op gesteld te zijn zich als de kroonprins van Karlova bekend te maken. En op ditzelfde oogenblik stapte Gwendolyn uit de auto en plaatste zich naast haar moeder.

Bij het zien van haar gezicht, salueerde de Ruiter en maakte een diepe buiging.

„Vergun mij,” zei hij, „u mijn diensten aan te bieden. Ik ben Prins Boris van Karlova.”

Mrs. Bass en haar dochter negen. Alexander en Nicholas zetten hun helm af, en bogen als knipmessen.

„Ik ben Mrs. Abner J. Bass uit Amerika,” zei de vrouw van den multimillionnair, „en dit is mijn dochter.”

De Ruiter likte zijn lippen af. Hem was zoiets van de millioenen van den vermaarden Abner J. Bass ter oore gekomen. Welk een buitenkansje!

„Indien u mij toestaat u het gebruik van mijn

wagen aan te bieden,” zei hij, „zal ik u met genoeg naar Sovgrad brengen. Mijn beide adjudanten zullen bij uw chauffeur blijven en zorgen dat hij verder komt, zodra hij het defect hersteld heeft.”

Alexander en Nicholas beten zich op de lip en kookten inwendig. Wat matigde die kerel zich aan! Nicholas keek Alexander aan. Wat moesten zij doen? Zij hadden de belofte afgelegd de persoonsverwisseling, die tusschen hun prins en den struikroover overeengekomen was, te eerbiedigen, en dezen laatste als hun heer en meester te erkennen, totdat de echte Boris zijn rechten weer zou opeischen. Alexander trok zijn schouders op en boog toestemmend.

Intusschen hield De Ruiters de deur van de auto open, en noodigde hen tot instappen uit. Hij volgde, zodra zij gezeten waren.

„Goeden avond, jongens!” riep hij door het raam tegen de twee officieren, toen de auto tot het voortzetten van de reis op gang gebracht was.

Terwijl de auto over den weg suisde, verzamelde De Ruiters snel zijn gedachten. Het zou nooit gaan, in de hofauto Sovgrad binnen te rijden, en evenmin mocht hij hopen zijn kostbaar wild binnen het grondgebied van de landshoofdstad te kunnen vasthouden. Hij nam de spreekbuis ter hand en gaf den chauffeur zijn orders.

„Naar het jachtpaviljoen,” beval hij, „maar rijd

eerst aan bij de herberg van Peter.” En dan tegen Mrs. Bass: „’t Is een lange tocht naar Sovgrad – wij zullen een kort oponthoudt nemen in mijn jachtpaviljoen en daar eenige ververschingen gebruiken.”

Mrs. Abner J. Bass, die in den zevenden hemel leefde, omdat zij zoo van nabij met een prins van koninklijken bloede in aanraking gekomen was, zou overal in toegestemd hebben.

In het halve licht kon De Ruiters zeer goed zien, dat de jongste van zijn twee slachtoffers bijzonder mooi was. De meeste van zijn opmerkingen waren dan ook tot haar gericht. Hij vertelde haar van de poging om hem uit te huwelijken aan de prinses van Margoth, en gedurende dit verhaal kreeg de doortrapte schurk een ingeving, die oorzaak was dat hij bijna luidkeels lachte.

„Ja, begrijpt u,” ging hij voort, „ik behoort op staanden voet te trouwen, met iemand, die ik kan beminnen, of ik zal gedwongen zijn mij aan dat afschuwelijke vrouwspersoon te koppelen. Ben ik eenmaal met een andere vrouw getrouwd, dan is er van een huwelijk met de prinses natuurlijk geen sprake meer.”

„Het wil mij voorkomen, dat het gemakkelijker zou zijn om verscheidene begeerenswaardige prinsessen te vinden, die met zulk een verbintenis vereerd zouden zijn,” opperde Mrs. Bass.

„Maar het behoeft volstrekt geen prinses te zijn,” haastte De Ruiters zich haar te verzekeren. „Ik zou zelfs de voorkeur geven om te huwen met een meisje dat geen prinses is,” en hij keek Miss Gwendolyn Bass recht en veelbetekenend in de oogen.

De adem van Mrs. Abner J. Bass stakte plotseling en zij meende te stikken. Voor den eersten keer in haar leven stond zij met den mond vol tanden. Een echte prins – een kroonprins! en hij had zoo goed als gezegd, dat hij graag bereid was met Gwendolyn te trouwen. „Hare Koninklijke Hoogheid, Kroonprinses Gwendolyn!” O, wat klonk dat schitterend! En op zijn tijd – Koningin Gwendolyn! Mrs. Bass was inderdaad dankbaar, dat zij zulk een welluidenden naam voor haar dochter uitgekozen had.

Miss Bass, die van de koninklijke gelaatstrekken al meer gezien had dan haar lief was, dook zoo ver mogelijk in haar hoekje van de auto weg, terwijl zij een lichte huivering langs haar ruggegraat voelde loopen. Wat was er geworden van Hemmy? Zij was er zeker van, dat zij in Bucharest een glimp van hem had opgevangen, en dat haar moeder hem daar ook moest hebben gezien, want Mrs. Bass had haar plannen onmiddellijk gewijzigd en was naar het Westen teruggekeerd.

Zij had hem nu noodig, indien zij ooit iemand

had noodig gehad, want zij was niet zoo blind of zij kon slechts al te duidelijk den gedachtengang lezen van den tegenover haar zittenden man, en zij kende haar moeder voldoende om overtuigd te zijn dat deze eierzuchtige dame, de kans om de schoonmoeder van een prins van koninklijken bloede te worden, met beide handen zou aangrijpen.

Maar Hemmy kon intusschen evengoed dood en begraven zijn, dacht het meisje, laat staan dus, dat hij haar nu te hulp zou kunnen komen. Zij had er niet het flauwste denkbeeld van, waar zij hem zou kunnen bereiken.

De man had een tijdje ernstig met haar moeder zitten praten, maar nu richtte hij het woord tot haar. In 't begin begreep zij de woorden, die van zijn lippen vloeiden, slechts half, en ofschoon zij die vroeger of later verwacht had, onderging zij nu een niet geringen schok.

„Uw moeder vindt alles goed,” zei hij, „en ik hoop, Miss Bass, dat u eveneens geen bezwaren heeft. Het zou een zeer voordeelig huwelijk zijn.” Hij vertelde er niet bij, voor welke van de partijen het voordeel het grootst zou zijn. „De huwelijksplechtigheid kan nog dezen nacht in mijn jachtpaviljoen voltrokken worden – indien wij die uitstellen, zou de koning, mijn vader, de lucht van de zaak kunnen krijgen, en dan zou er onmid-

dellijk een einde aan gemaakt worden, want ik verzeker u, dat hij ons huwelijk zou beletten en mij arrest opleggen.”

„Maar ik ken u zoo goed als niet,” wierp het meisje tegen, „en bovendien, ik wensch in 't geheel niet te huwen.”

„Gwendolyn!” berispte haar moeder. „Zijne Hoogheid heeft je de hoogste eer aangedaan met je ten huwelijk te vragen – het spreekt van zelf dat je hem zult aannemen,” en, tegen De Ruiter: „Zij is nog zoo jong, en dit heeft haar zoo plotseling overvallen, dat u haar niet ten kwade duiden moet, Uwe Hoogheid, dat zij er geheel door verbijsterd is. Zij zal echter natuurlijk doen wat ik zeg – dat doet Gwendolyn altijd, want zij is een brave en gehoorzame dochter.”

Het was voor de gemoedsrust van Mrs. Abner J. Bass uitmuntend, dat zij niet kon lezen wat er op dat oogenblik in haar brave en gehoorzame dochter omging.

Gedurende het overige deel van den rit dischte de bandiet zijn schoonmama-in-spe in levendige bewoordingen allerlei verhalen op van de wonderen van zijn koninklijke paleizen, de macht en den luister van zijn Huis, en de rijkdommen van het gebied, waarover hij en de dochter van den huize Bass eenmaal zouden regeeren.

Mrs. Bass leefde reeds bij voorbaat in de wol-

ken, maar Gwendolyn, geneigd om al de beweringen van haar vorstelijken verloofde als listige mooipraterij te beschouwen, nam alleen notitie van de onbeschaafdheid van zijn uitspraak, de grofheid van zijn stem, en de lompheid van zijn manieren.

Eindelijk sloeg de auto van den Romeinschen weg een donker bosch in, om, na een korten afstand te hebben afgelegd, voor een ongunstig uitziende herberg stil te houden. De Ruiter verontschuldigde zich en ging naar binnen, onder voorwendsel van maatregelen te zullen nemen dat er een boodschapper werd uitgezonden, ten einde uit een nabijgelegen klooster een priester te halen.

In de herberg trof hij Peter aan, wien hij zijn bevelen uitdeelde.

„Ik zal mij in het koninklijk jachtpaviljoen bevinden,” zei hij. „Zoodra de priester hier is aangekomen, laat je hem daarheen bij mij brengen, maar laat hem niet weten waarheen hij zich begeeft. Laat in niets een oogenblik verloren gaan. Indien ik je nog meer aanwijzingen te geven mocht hebben, laat ik je die schriftelijk per boodschapper doen geworden,” eindigde hij, en haastte zich terug naar de wachtende auto.

HOOFDSTUK XI.

Nu is de weg die noordelijk langs de herberg van Peter naar het jachtpaviljoen van den Koning van Karlova voert, geen autoweg. Hij loopt onder het zware gebladerte door van een dicht bosch, en is dientengevolge zelden geheel hard. Ossenwagens met breede wielen, die voorraden naar het paviljoen brengen, berijden hem, alsook voertuigen, die in Sovgrad ter markt gaan, en afkomstig zijn van de armoedige keuterboerderijtjes, waarvan de bewoners aan de grenzen van het jachtterrein een schamel bestaan voeren.

Leden van het vorstelijk huis en van de hofhouding bezoeken hem nu en dan te paard, maar auto's wagen zich zelden of nooit over de zachte modder en de diepe wagensporen van een weg, die ontegenzeggelijk tot een van de afschuwelijkste in Europa behoort.

Er was sedert verscheidene weken geen regen gevallen, en als gevolg van dien was de weg tamelijk hard, maar de diepe kuilen vertraagden den gang van de auto in zoodanige mate, dat ze slechts

weinig sneller vooruitkwam dan een gewone wandelaar.

Peter had een van zijn gediensstigen uitgezonden om den priester te halen, zooals De Ruiters hem bevolen had, en wachtte nu op de terugkomst van den man, toen de deur van zijn gelagkamer geopend werd om twee vreemdelingen binnen te laten. De voorste was buiten eenigen twijfel een buitenlander – een jonge man in rijcostuum en met een gezicht, dat in de hoogste mate uitdrukking gaf aan energie en vastberadenheid. Hij werd door een in het zwart gekleeden priester op den voet gevolgd. Peter keek het tweetal met verbaasde oogen aan.

„Goeden avond,” zei de jonge man. „Heb ik de eer te spreken met den eigenaar van deze schilderachtige herberg?”

Peter knikte.

„Dan is uw naam Peter?” vroeg de vreemdeling verder.

Peter knikte opnieuw bevestigend, waarop de ander een opgevouwen papier uit zijn zak haalde, en dit den herbergier overhandigde.

„Voor u, mijn vriend,” zei hij er bij.

Peter nam het briefje aan, ontvouwde het langzaam, en, met zichtbare moeite, las hij spellend de boodschap, die het bevatte:

„Peter – verschaf brenger dezès een gids, die

hem en den priester zal brengen naar de plaats waar de Wolf huist. Doe geen vragen. De Ruiters.”

Meer niet. Peter draaide het papier tusschen zijn vingers, maar op de keerzijde stond niets te lezen. Hij keek er van op, en daarna beurtelings naar den jongen man en den priester. Hoe, voor den duivel, was deze jonge man zoo opeens uit de lucht komen vallen met een priester, en wat was er gebeurd met den boodschapper, die door Peter uitgezonden was om een geestelijke te halen? In het briefje stond echter ten duidelijkste, dat hij geen vragen mocht doen. Peter krabde zich op het hoofd. De geheele zaak was voor hem een puzzle. Welnu, hoe dan ook, 't was zijn zaak niet, en hier was een priester, en hier was een schriftelijk bevel van De Ruiters in persoon – er schoot hem niets anders over dan gehoorzamen.

Hij naderde den jongen man en fluisterde dezen iets in 't oor. Deze laatste keek opgelucht, want Peter had hem ingefluisterd, dat zijn nieuwe vriend de herberg kort geleden gepasseerd was en dat hij gekomen was in een auto, die was blijven staan in de schaduwen van de boomen, die den weg omzoomden.

En aldus geschiedde het, dat Hemmington Main en de priester, dien hij uit Sovgrad had meegebracht, zich met hun gids op de weg begaven naar het koninklijk jachtpaviljoen, voordat de auto,

die den valschen prins en zijn beide slachtoffers bevatte, meer dan de helft van den afstand naar haar bestemming afgelegd had.

Gedurende den geheelen tocht ontwierp het van allerlei gedachten dwarrelende brein van Gwendolyn Bass de onmogelijkste plannen tot ontvluchting, om te ontkomen aan het noodlot, dat de dwaze eierzucht van haar moeder haar had bereid. Nergens echter, kon zij in de ondoordringbare duisternis van het bosch een gelegenheid vinden om de uitvoerbaarheid van een van haar plannen te toetsen, tot eindelijk de auto het koninklijk domein opreed langs een tamelijk goeden weg, waar de snelheid waarmee de auto nu kon rijden, iedere poging om er uit te springen levensgevaarlijk maakte.

Het luttele dienstpersoneel in het jachtpaviljoen had zijn instructies van Prins Boris ontvangen op het tijdstip, dat hij met De Ruiter van persoonlijkheid verwisseld had, en nu verwelkomde het den terugkomenden bandiet als ware hij in feite de zoon van den Koning van Karlova geweest, hoewel, nadat hij eenmaal uit hun tegenwoordigheid verdwenen was, er aan de hoon- en schimpscheuten geen einde scheen te komen.

Op bevel van De Ruiter werden de twee dames naar appartementen op de eerste verdieping gebracht, en terwijl zij het stof van den weg van hun

kleeding en hun gezichten verwijderden, werd een maaltijd opgediend in een eetzaaltje op de bovenverdieping van het paviljoen.

Het drietal had nauwelijks aan tafel plaats genomen, of een lakei kwam zeggen, dat er een jonge man was aangekomen, die door een priester vergezeld werd.

„Ha,” riep De Ruiters, „dan zijn zij vroeger dan ik had durven hopen. Laat den braven man binnenkomen, en de gids naar het dienstbodenkwartier gaan.”

Toen echter de priester in het eetzaaltje gelaten werd, volgde zijn gids hem op den voet, hoewel een lakei in de koninklijke livrei zijn best deed hem den toegang te ontzeggen. Gwendolyn Bass was de eerste, die het gezicht van den jongen man achter den priester zag, en bij het zien er van stond zij met een uitroep van herademing en verrassing half van haar stoel op.

„Hemmy!” riep zij, en bij het hooren van dien naam, wendde Mrs. Bass haar hoofd om en zag Mr. Hemmington Main vlak achter haar stoel staan. Main keek naar het gezelschap met een uitdrukking van de grootste verbijstering op zijn gezicht. Nergens was iets van zijn nieuwen vriend te bespeuren, maar zoodra hij het gezicht gezien had van den man, die met Mrs. Bass en Gwendolyn aan de tafel zat, rolden zijn oogen van verbazing

bijna uit hun kassen, want hij herkende onmiddellijk de trekken van den Kroonprins van Karlova, dien hij dien morgen in Demia voorbij zijn hotel zijn intocht had zien houden.

„Wat komt u hier doen, Mr. Main?” vroeg Mrs. Bass.

„Ik ben gekomen om te trouwen met Gwendolyn;” antwoordde de jonge man. „Zooals u ziet, heb ik reeds een priester meegebracht. Het spijt mij ten zeerste, Mrs. Bass, maar ik moet en zal haar hebben. Ik zou in deze zaak geen rol gespeeld hebben, indien alles er niet op leek dat het de eenige weg was om Gwen een erger lot te besparen. Wat ik echter niet begrijpen kan, is wat Zijne Hoogheid hier doet en waar mijn vriend De Ruiters is. In ieder geval, 't is in orde; u zult niet opgehouden of lastig gevallen worden, als ik maar eenmaal met Gwen ben getrouwd – en laat mij gerust daarvoor zorgen.”

„Ik weet niet waarover u spreekt, Mr. Main,” beet Mrs. Bass hem toe, „maar tenzij u krankzinnig is, verwijdert u zich onmiddellijk van hier. Zijne Koninklijke Hoogheid, Prins Boris van Karlova heeft Gwendolyn met een huwelijksaanzoek vereerd; en om die reden heeft hij dien heiligen man laten halen. Hoe u in zijn gezelschap is geraakt, kan ik mij niet verklaren – kent u dezen persoon, Prins Boris?”

„Ik heb hem nooit in mijn leven gezien,” antwoordde De Ruiters, en vervolgens tegen Main: „U doet wijzer met weg te gaan en gauw ook.”

Gwendolyn Bass was van tafel opgestaan en plaatste zich nu naast Hemmington Main.

„O, Hemmy,” riep zij, „bewaars mij voor een huwelijk met dezen verschrikkelijken man.”

„Maak je er niet ongerust over, dat ik dat niet doen zal,” antwoordde Main, en onder het spreken had hij een arm om haar heen geslagen, ten gevolge waarvan het meisje bekropen werd door een gevoel van hoop en veiligheid, zooals zij menigen langen dag niet gekend had.

De Ruiters stond van zijn stoel op. Zijn dierlijk gezicht werd door een trek van woestheid geheel verwrongen. In den borstzak van zijn militaire tuniek stak de revolver, waarvan hij ondanks alle vertoogen, geen oogenblik had kunnen scheiden. Toen hij op Hemmington Main losbrak, trok hij het wapen uit zijn verborgen plaatsje. Bij dit gezicht zochten de lakeien hun heil in de vlucht, de priester borg het veege lijf buiten het schootsveld, en Mrs. Bass zette een keel op als een varken dat geslacht wordt.

Main schoof Gwendolyn bliksemsnel naar de andere zijde, opdat zij niet getroffen zou worden indien de man vuurde, en trok op hetzelfde oogenblik zijn eigen wapen.

De twee schoten smolten nagenoeg in één knal samen, toen de twee mannen den trekker van hun revolvers gelijktijdig overhaalden. De Ruiters greep met een hand naar zijn zijde, en sloeg, met zijn gezicht voorover, op den vloer. Hemmington Main stond overeind, bleek en stokstijf, en keek neer op den gevallen man. Gwendolyn Bass had sidderend en met wijd opengesperde oogen een toevlucht gezocht tegen den wand, terwijl haar moeder toesnelde op den gewonden bandiet.

„De hemel sta ons bij, Hemmington Main!” riep zij, „je hebt den Kroonprins van Karlova doodgeschoten!”

HOOFDSTUK XII.

Prinses Mary strompelde op en af door de duisternis tot het haar toescheen dat haar pijnlijke ledematen haar onmogelijk verder konden dragen. Eindelijk bleef zij staan.

„Is u vermoeid, Miss Bass?” vroeg haar ontvoerder.

„Ik kan geen stap meer voorwaarts gaan,” antwoordde de prinses. „Dood mij, als je wilt, maar verder gaan kan ik niet.”

„En u, Mrs. Bass?”

Dit laatste tegen Carlotta.

„Ik ben vermoeid,” antwoordde de verschrikte vrouw, „maar ik meen het nog eenigen tijd te kunnen volhouden – misschien kan ik Hare – h'm! – mijn dochter van dienst zijn.”

„Neen, dat zal ik doen,” zei de bandiet, en zonder eenigen vorm van proces nam hij de prinses in zijn sterke armen en hervatte den opwaartschen tocht.

Het meisje bood een oogenblik weerstand om zich te bevrijden.

„Zet mij neer, als ik je verzoeken mag,” beval

zij op ijzigen toon. „Ik geef de voorkeur aan lopen.”

„Maar u heeft daarjuist gezegd, dat u geen stap verder voorwaarts kunt doen,” bracht hij haar in herinnering, zonder de geringste aanstalten te maken om aan haar verlangen te voldoen. „Wij kunnen niet den geheelen nacht hier buiten blijven, nietwaar, en voorts zullen wij weldra in mijn kampement aankomen.”

Het scheelde weinig of hij had er bij gevoegd, dat zijn wensch was dat het kampement nog vele kilometers ver lag, nu hij haar lichte gestalte in zijn armen droeg.

Tressen golvend, zacht haar streelden nu en dan zijn wang, en zijn neusgaten werden aangenaam aangedaan door het heerlijke aroma van een kostbaar parfum, het kenmerk van een vrouw van fijne beschaving. De schoonheid van het meisje, te zamen met de dichte aanraking van haar warme lichaam deed in haar ontvoerder een verlangen geboren worden, dat hem steeds ontvloten scheen te zijn – een persoontje uit zijn eigen, beperkte klasse, dat in staat was hem zulk een liefde voor haar in te boezemen, als dit meisje den jongen Amerikaan had ingeboezemd, ter wille van wien hij haar geschaakt had. En ééne, die hem in dezelfde mate een gelijke liefde terug zou schenken.

Prinses Mary voelde uit de breede borst waar-

tegen zij rustte, een zwaren zucht opwellen. Zij vond den man een hoogst merkwaardigen struikroover. Zij had altijd zulke vreeselijke verhalen over de wreedheden van De Ruiters gehoord, dat zij van zijn kant eerder een ruwe bejegening verwacht had, hoewel haar oordeel haar influisterde dat hij haar en haar moeder geen leed zou doen geschieden of eenig geweld aandoen, zoo lang hij de hoop op een aanzienlijk losgeld bleef koesteren.

En nu betrapte zij zich er op, dat zij zich afvroeg waarom hij zoo diep gezucht zou hebben – zou die man, achteraf, dan toch een hart bezitten?”

„Zeg mij eens,” vroeg Prinses Mary, impulsief schepseltje zooals zij was, „zeg mij eens – waarom heb je gezucht?”

De struikroover lachte.

„Ik vrees,” zei hij, „dat ik, op de keper beschouwd, toch nog een sentimenteele roover ben – en zoudt u werkelijk graag willen weten waarom ik zuchtte? Welnu dan,” ging hij voort zonder haar antwoord af te wachten, „ik zal het u zeggen, ofschoon ik vooruit weet, dat u mij hartelijk zult uitlachen. Ik zuchtte, omdat in de wereld waaruit de zulken als ik een liefde kunnen kiezen, geen enkele vrouw is, die in uw schaduw zou kunnen staan.

Prinses Mary scheen te verstijven en wendde haar hoofd af.

„Zet mij dadelijk neer!” beval zij, en het was den bandiet onmogelijk om de waarlijk vorstelijke hoovaardigheid in haar toon niet op te merken. „Zet mij neer, man, ik zal mij niet beleedigd voelen – ik kan sterven, maar die gemeenzaamheid kan ik niet dulden.”

„U heeft mij zelve gevraagd, waarom ik zuchtte,” antwoordde hij toegeeflijk. „Ik heb u de zuivere waarheid gezegd.” Er straalde een lichte zweem van humor in zijn stem door, alsof hij moeite deed een lach te onderdrukken, die den toorn van de verwende prinses nog meer opwekte. Zij worstelde om zich uit zijn armen te bevrijden, maar hij hield haar nu juist nog steviger vast.

„U is niet in staat tot loopen, nietwaar,” zei hij, „en wij kunnen niet eeuwig langs den weg gaan zitten, u moet dus toestaan dat ik u draag, en daarin moet u het mij niet moeilijk maken. Als u het echter weten wilt,” ging hij voort, als kwam hij op een nader denkbeeld, „vind ik zoo’n beetje verzet van uw zijde niet kwaad – het dwingt mij er toe u des te steviger vast te houden.”

„Ellendeling!” Haar uitbarsting was een ware ontploffing.

„Wat kunt u van een struikroover anders verwachten?” vroeg hij. „Indien u in Karlova, of in

Margoth thuisbehoorde, zou de reputatie van De Ruiter u bekend zijn, en zoudt u weten dat u van geluk moogt spreken, dat ik u niet reeds uw ooren afgesneden heb.”

Prinses Mary sidderde, maar een moedig prinsesje zijnde, deed zij het slechts eventjes. Zij kende de duistere reputatie van De Ruiter slechts al te goed – voor een tijdje was zij die vergeten, dank zij een vreemdsoortig gevoel van veiligheid, dat haar beheerscht had, bijna van af het oogenblik waarin zij in de handen van den bandiet gevallen was – maar wat ook zij, het kon niet bestaan dat deze man het over zijn hart zou kunnen verkrijgen om een weerlooze vrouw leed te doen. Hij boezemde althans haar – wel is waar hoogst onverklaarbaar – een gevoel in, recht tegenovergesteld aan dat, hetwelk hij had behooren in te boezemen.

Van tijd tot tijd bleef de man stilstaan om zich met een hoffelijk woord te wenden tot Carlotta, en haar zijn leedwezen te betuigen, dat hij haar niet tot eenige hulp kon zijn, en allervriendelijkst vragend, hoe zij zich nu voelde.

De arme Carlotta was zoo door den angst overmand, dat zij alleen onsamenhangende antwoorden kon stamelen, waarvoor Prinses Mary dankbaar was – het had zeer weinig gescheeld, of de brave vrouw had hun identiteit reeds verraden. Niette-

min kon de prinses niet nalaten de hoffelijkheid op te merken, die de bandiet in zijn stem wist te leggen, wanneer hij het woord richtte tot „Mrs. Bass,” en haar belangstelling in den bandiet groeide dienovereenkomstig.

Kon dit inderdaad de vermetele, meedoogenlooze roover zijn, die sedert jaren twee grensgebieden had geterroriseerd, met succes zoowel de gendarmerie als de geregelde troepen van twee naties getrotseerd, en naar hartelust geroofd en vermoord had? Het was ongelooflijk. Hoe kwam hij aan de beschaafde en welluidende stem van een man van opvoeding, terwijl hij de Engelsche taal meester was met een juistheid, die bij den welopgevoeden Europeaan op een veelvuldig gebruik van die taal wijst – een feit, dat haar Amerikaansche opvoeding haar geopenbaard had.

Het was laat na middernacht, toen zij hun bestemming bereikten – een klein ravijn met hoge rotswanden, diep het grensgebergte in, en het meisje zag in den maneschijn een ruw getimmerde hut van planken, door een aantal vuile en opgelapte tenten omringd.

Bij hun nadering werden zij aangeropen door een schildwacht, die zijn geweer op hen hield gericht; en bij het hooren van zijn stem kropen verscheidene woest uitzierende bandieten uit hun dekens, als had de ervaring hen geleerd om te sla-

pen met hun ooren wijd open en hun handen op hun wapens.

„Ik ben het, De Ruiters,” antwoordde de man op den aanroep.

De schildwacht liet zijn geweer zakken en nam een stap voorwaarts. De anderen verdrongen zich rondom hem.

„Haal eenig voedsel voor de dames,” beval de nieuwgekome, en zich tot een van de roovers wendend: „Is er een jonge man met een priester aangekomen?”

De aangesprokene schudde ontkennend zijn hoofd.

„Als hij komt, waarschuw mij dan,” zei De Ruiters, „en nu moeten een paar van jullie in de hut een slaappleaats voor de dames gereed maken; zij zijn vermoeid na hun lange reis.”

Binnen de hut werd een lantaren met vuil beslagen ruiten aangestoken, maar het licht van deze was juist voldoende om de vunsheid en onzindelijke van het interieur te doen uitkomen. Toen hij zijn logeergasten naar binnen dreef, stond De Ruiters achter hen in de deuropening.

„Het spijt mij,” zei hij, „dat ik u geen grooter gerief kan aanbieden, maar ik ben er zeker van, dat de billijken voorwaarden, die ik voor uw invrijheidstelling zal eischen, morgen met blijdschap aanvaard zullen worden, en alsdan zult u in staat

worden gesteld om uw lange reis naar Sovgrad voort te zetten. Er zal u voedsel gebracht worden, en daarna kunt u zich ter ruste begeven, met de volkomen gerustheid dat u niet zult worden lastig gevallen, zoodat ik hoop dat u een even goede nachtrust zult genieten als in uw eigen bedden thuis.”

De Ruiters bleef tot een lid van zijn bende eenig koud vleesch en een ketel met soep gebracht, en een vuur aangemaakt had in de gehavende kachel, die in het eenige vertrek binnen de schamele hut op drie pooten stond te waggelen.

Het licht van de lantaren gaf Prinses Mary voor 't eerst gelegenheid om de gelaatstreken van haar kwelgeest te aanschouwen, en indien zij reeds getroffen was door de beschaafdheid van zijn spraak en de hoffelijkheid van zijn manieren, kwam zij nu dubbel onder den indruk van den adeldom van zijn houding en gedragingen.

Tot haar verrassing zag zij een jongen man voor zich met een knap gezicht, waarvan de fijn gesneden trekken geen spoor van gemeenheid of ontaarding vertoonden. Het masker, dat zijn halve gezicht bedekt had van af het oogenblik van hun ontmoeting op den Romeinschen weg, had hij gemakshalve en als hinderlijk reeds lang verwijderd, en nu stond hij voor haar met ontbloot hoofd zwijgend te wachten tot de man, die bezig

was om op het vuur de soep te warmen, daarmee gereed zou zijn, alsof hij het niet wenschelijk achtte, dat zijn gevangenen met zulk een struikroover alleen gelaten werden.

Een flikkering van misnoegen verscheen in zijn oogen, toen een tweede bandiet binnenkwam met een armvol dekens, die door hem in een hoek van het vertrek op den onzindelijken vloer geworpen werden. Hij nam een stap naar de twee vrouwen.

„Het spijt mij, Miss Bass,” zei hij, „dat u en uw moeder genoodzaakt zijn den nacht door te brengen in zulk een ongerieflijke en weerzinwekkende omgeving, maar ik verzeker u, dat daar voor 't oogenblik niets aan veranderd kan worden. Iemand dien ik verwacht, en wiens aanwezigheid u in staat zou hebben gesteld uw reis naar Sovgrad onmiddellijk voort te zetten, is nog niet aangekomen, en wij moeten hem afwachten. Van zijn komst en van de aangename medewerking van uw moeder betreffende mijn plannen, is uw spoedige invrijheidstelling afhankelijk – de voorwaarden zullen niet zwaar zijn.”

„En hoeveel, als ik vragen mag,” vroeg de prinses, „bedraagt onze losprijs?”

Het licht van de lantaren speelde op de haren van het meisje en haar bekoorlijke gelaatstrekken. Het belichtte de lijnen van haar elegant figuurtje, en haar fier omhoog geheven koninklijk hoofd,

dat geen diadeem van noode had om het van de hoofden van gewone, sterfelijke maagdelijns te onderscheiden.

De Ruiters had de schoonheid van zijn jongste gevangene gedeeltelijk aanschouwd, gedeeltelijk gegist – of althans, dit meende hij; maar de onthulling van haar trekken in het flakkerende licht van de beslagen lantaren had hem, zoo bedwelmd als hij door de wezenlijkheid reeds was, bijna doen duizelen. Het was niet de schoonheid van de volmaaktheid, die dezen gloed in hem liet oplaaien, zooals hij oplaaide in allen, die Prinses Mary van Margoth aanschouwden, want volmaaktheid, als met den maatstaf der kunst gemeten, was niet aanwezig. Haar neusje was een tikje te kort, de bovenlip iets te lang, de jukbeenderen een klein weinig hooger dan de volmaaktheid eischt, misschien; maar het geheel was zoo gemodelleerd en zoo bezielde door dat niet nader te omschrijven iets, dat de essence der schoonheid uitmaakt, dat De Ruiters zou hebben kunnen zweren dat er op aarde geen schoonere vrouw bestond dan deze dochter van een plebejischen Amerikaanschen millionnair. En hij zuchtte, omdat zij beloofd was aan een ander, en vergat voor het oogenblik, dat er nog een geduchtere kloof was, die hen scheidde.

Hij stond zulk een geruimen tijd in de zwijgen-

de beschouwing van het jonge meisje, dat zij eindelijk haar vraag herhaalde, zeer beslist, en met een driftigen stamp met haar voet op den grond.

„Ik vroeg je, man,” zei zij, „hoe hoog de losprijs is, dien je eischt.”

De man die bij de kachel was bezig geweest hield een oor gespist, toen hij het meisje had hooren aanspreken als „Miss Bass”, en nu trok hij met zijn arbeid de lijn, opdat hij nog meer omtrent de gevangenen en het losgeld zou vernemen. De naam kwam hem bekend voor, want de overtocht van de vrouw en de dochter was op de voorpagina van de nieuwsbladen in nagenoeg alle beschaafde landen op den aardbol in den breede uitgebazuind, met de verschillende schattingen van het aantal millioenen, dat zij heetten te bezitten.

De man, een onontwikkeld sujet, kon zich niet herinneren waar hij den naam meer gehoord had, toch hield deze iets in, waardoor zijn opmerkzaamheid en nieuwsgierigheid getrokken werden.

Tegenover den toon, die het meisje tegen hem aansloeg, kon De Ruiters een glimlach niet onderdrukken, en hij haastte zich te antwoorden, alsof hij nooit anders gewend was geweest dan op de uit de hoogte gegeven wenken van een kortaangebonden meester te vliegen.

„Het losgeld zal niet in contant geld uitbetaald worden,” antwoordde hij. „Ik weet dat de vrouw

en de dochter van Abner J. Bass in staat zouden zijn een fabelachtige som bijeen te brengen, indien ik het eischte; maar ik zal geen cent in geld vragen.”

„Wat zul je dan vragen?” vroeg de prinses.

„Iets van nog grotere waarde dan alle rijkdommen van Abner J. Bass,” antwoordde de man, en na een zwijgen: „... de hand van zijn dochter ten huwelijk.”

Zoowel Carlotta als Prinses Mary werden zoo wit als krijt, toen de volle strekking van deze woorden tot hun brein doordrong. Eerstgenoemde stiet een kort gillette uit en schoof dichter naar de prinses als om haar koninklijke pupil voor de besmettende aanraking door den bandiet te behoeden. De prinses kwam tot het inzicht, dat haar perikel ontzaglijk was, en dat het misschien wijzer was een verzoenende houding jegens haar roover aan te nemen, dan dezen tegen zich in het harnas te jagen.

„Je hebt geen duidelijk begrip van hetgeen je wilt eischen,” zei zij. „’t Is ten eenenmale uitgesloten, dat jij en ik samen zouden trouwen. Noem een losgeld, dat in geld uitbetaald kan worden, en het zal met vreugde betaald worden – maar verlies geen tijd met ons zulke onaannemelijke voorwaarden op te dringen.”

„Wacht!” riep De Ruiter. „U begrijpt het niet.

Ik vraag uw hand niet voor mezelf, maar voor een ander, met wie u, voor zoo ver ik heb kunnen opmaken, dolgraag in het huwelijk zoudt treden, mits uw moeder er in toestemde. Derhalve hangt uw vrijheid af van mijn handigheid om van haar de vereischte toestemming te verkrijgen voor uw onmiddellijk huwelijk met Mr. Hemmington Main, die thans naar hier op weg is met een priester, door wie de plechtigheid voltrokken zal worden.”

Toen keek De Ruiters gretig van de eene naar de andere om van het verwachte effect van zijn aankondiging te genieten. Het meisje had het behooren uit te jubelen van geluk, maar zij deed het niet. Zij scheen, integendeel, ver van blij en zelfs een weinig beleedigd. Kon het zijn, dat Prinses Mary van Margoth achteraf, zich verongelijkt voelde bij de ontdekking dat de bandiet er niet aan dacht haar voor zichzelf op te eischen, maar voor een ander? Onmogelijk, en niettemin is een prinses, of zij wil of niet, een vrouw; en zelfs onder het mom van een berucht struikroover was Prins Boris van Karlova een man met een zeer innemend voorkomen.

De bandiet bij de kachel kon zijn ooren niet gelooven, toen hij de voorwaarden van de in vrijheidstelling mede aanhoorde en vernam wie de gevangen vrouwen waren. Een geslepen uitdruk-

king gleeed over zijn schurkachtig gezicht, toen hij, over het gehoorde ten zeerste voldaan, uit de hut wegsloop om zich naar de tenten van zijn makkers te spoeden en zijn kennis te luchten.

„Je hebt het bij het verkeerde einde,” zei de prinses. „Ik wensch niet met Mr. Main te huwen, en aangezien je hebt gezegd dat het je voor losgeld niet om geld te doen is, mag ik je daarom verzoeken ons onze auto terug te geven en te laten vertrekken?”

De verbazing van De Ruiters teekende zich duidelijk op zijn gezicht af.

„Maar,” begon hij, „ik heb het woord van Mr. Main, dat u en uw vader niets liever verlangen dan dat dit huwelijk tot stand komt – dat alleen de wensch van uw moeder dat u een Europeaan met een titel zult trouwen, er een beletsel voor is.”

Hij keek Carlotta met een vragenden blik aan, als verwachtte hij van haar de bevestiging van zijn laatste woorden.

„Hare Ho – eh – mijn dochter,” stamelde de uiterst in het nauw gebrachte vrouw, „kan niemand anders huwen dan een Europeaan met een titel – dat is haar wensch, zoowel als de mijne. Zij verlangt niet te trouwen met Mr. Main – dat heeft u uit haar eigen mond kunnen vernemen. Och toe, mijnheer De Ruiters, alstublieft, laat ons vertrekken.”

De Ruitcr krabde in groote verlegenheid op zijn kin. Welk antwoord hij op de smeekbede van Carlotta ook gegeven mocht hebben, het werd voorkomen door het rumoer van de nadering van verscheidene mannen, van wie de vorsten zonder eenigen omslag de hut binnendrongen.

Hun aanvoerder was een kerel als een boom, die om den eenen schouder van zijn schunnig jasje een bandelier met patronen had geslagen, terwijl hij een gevaarlijk uitzierend geweer met zijn rechterhand vasthield. Hij bleef over den drempel staan en beschouwde De Ruitcr met woeste blikken. Deze laatste richtte zijn hoofd op, een diepe frons van ergernis vertoonde zich op zijn voorhoofd.

„Wat moet dat beduiden?” vroeg hij. „Ik heb je niet geroepen.”

„Neen,” gromde de struikroover, „geroepen heb je mij niet, maar toch ben ik gekomen – ik ben gekomen om je te vertellen dat wij deze fijne duifjes niet zoo gemakkelijk weer zullen laten vliegen als jij schijnt te denken. Jawel; wij zouden een miljoen voor hen kunnen eischen, en jij komt aan met het praatje, dat zij vrij kunnen vertrekken, wanneer de jongste van de twee wil trouwen met den man, dien jij voor haar hebt aangewezen. Waar zie je ons voor aan, om den rijksten buit, waarvan wij ons sedert jaren meester

gemaakt hebben, zoo maar te laten loopen?”

„Maak dat je hier uit komt,” beet De Ruiter hem toe.

„O neen, fijne meneer,” riep de ander. „Wij hebben beloofd je geen kwaad te doen, en dat zullen wij niet, tenzij je ons er toe noodzaakt, maar wij willen die twee vrouwen hebben, en wij nemen ze dadelijk met ons mee. Ga dus opzij, en wij zullen je niets doen,” en met deze woorden deed hij een stap naar voren als wilde hij Prins Boris voorbij loopen.

Carlotta verschanste zich bevend tegen Prinses Mary aan, en deze sloeg haar armen om de getrouwe dienstbode, terwijl zij den afloop van deze woordenwisseling kalm en onversaagd afwachtte.

Het meisje had de woorden van den roover met verbazing aangehoord, en hoewel zij nog geen redenen had om aan de identiteit van hem, die zich De Ruiter noemde, te twijfelen, stond zij niet weinig verbaasd over de vermetelheid en den oproerigen geest in zijn rooverbende.

Toen de bandiet hem voorbij probeerde te komen, deed Prins Boris één enkelen stap voorwaarts; tegelijkertijd schoot zijn rechtervuist uit, en de muiter ontving een kaakslag, die hem met den grond deed kennis maken. Zij die op en bij den drempel waren blijven staan, begonnen nu verder naar voren te dringen, maar Boris trok zijn

revolver en bedreigde hen er mee, indien zij dichterbij durfden te komen. De man, die op den grond had liggen spartelen, was weer op de been gekomen, en hief het volgend oogenblik zijn geweer op.

„Het laat mij koud wie je bent,” schreeuwde hij met een gemeenen vloek, „maar je zult mij dat niet aandoen en blijven leven.”

Voor hij echter den trekker had kunnen overhalen, spoot de revolver in de hand van Prins Boris vuur en vlam, en de man, wiens geweer hem ontglipte, waggelde voorover en viel aan de voeten van den prins, dien hij had willen doodschieten.

Sommigen van de mannen, die achter hem gebleven waren, losten een schot binnen de hut, maar onmiddellijk beantwoordde de prins met zijn revolver dit vuur, om dood en verderf tusschen de dicht opeen gepakt staande bende te zaaien. Een van de bandieten gaf een gil en viel ruggelings in de armen van hen, die achter hem stonden. Boris vuurde opnieuw, en het gespuis sloeg op de vlucht, zijn gewonden met zich meesleepend.

De kroonprins van Karlova was met één sprong bij de deur, die hij afsloot, om vervolgens naar de twee vrouwen terug te keeren.

„Legt u dicht achter den schoorsteen neer,” be-

val hij. „Daar is u beter buiten het bereik van hun kogels. Vlug nu! Zij zullen over een minuut terugkomen – u is een te rijke buit voor hen, dan dat zij u zonder strijd zouden laten vertrekken.”

Hij liep naar de lantaren, nam die van den grond en blies haar uit, waardoor het vertrek in diepe duisternis gehuld werd. Vervolgens ging hij naar den dooden struikroover, ontnam hem zijn bandelier met patronen, die hij om zijn schouder hing, terwijl hij zich de revolver en het geweer van den man toeëigende.

„Nu kunnen wij hen beter te woord staan,” merkte hij met een lach op.

„Waarom geef je ons niet aan hen als losprijs?” vroeg Prinses Mary. „Nu kunnen zij ons allen dooden.”

„Het zijn beestmensen,” antwoordde Boris. „Ik zou u liever dood zien, dan weerloos in hun macht. Indien het losgeld het eenige was, zou ik het met hun kunnen klaar spelen, geloof ik, ofschoon ik, indien ik het niet om uwentwille liet, mij liever aan hun kogels zou blootstellen dan dat ik hen hun zin gaf.”

Hij was onder het spreken naar een van de twee vensters gegaan, en het volgende oogenblik deed een schot uit zijn geweer een glasruit rinkelen ten bewijze dat hij den vijand er op betrapt had, dat hij de vesting sluipend probeerde te naderen.

„Ik geloof dat ik er weer eentje buiten gevecht heb gesteld,” zei hij, en begaf zich nu door het vertrek naar het andere venster tegenover het eerste.

„Zij naderen uit beide richtingen,” deelde hij de vrouwen mee. „Ik wilde dat Main gekomen was – met z’n tweeën zouden wij hen een tijd in bedwang hebben kunnen houden.”

Toen hij opnieuw een kijkje door het eerste venster wilde gaan nemen, voelde hij een lichten tik op zijn arm.

„Geef mij een revolver,” verzocht een dapper stemmetje. „Ik kan op den uitkijk staan in de eene richting, en jij in de andere.”

Een hagelbui van kogels, aan de buitenzijde afgevuurd, verbrijzelde de ruiten van een venster, terwijl de projectielen zich boorden in de planken van de hut. Eén kogel floot rakelings langs het hoofd van den man. Onwillekeurig sloeg hij een arm om het middel van het meisje en drukte haar op den grond.

„U mag zich niet aan zulke gevaren blootstellen,” zei hij. „Mijn hemel, zij hadden u kunnen raken.” Zijn vingers sloten zich stevig rond haar arm, en deze aanraking zond een electrischen stroom door ’s mans lichaam. „Keer terug naar den schoorsteen,” beval hij met heesche stem. „De hemel moge mij vergiffenis schenken dat ik

u aan dit gevaar blootstel, want zelf kan ik het mij nooit vergeven.”

„Je bent een hoogst merkwaardige struikroover,” merkte de prinses op, „je daden zijn met je reputatie in strijd. Maak je je altijd zoo bezorgd over het welzijn van je slachtoffers?”

Prins Boris lachte.

„Ik begin zelf ook te gelooven, dat ik een merkwaardig soort van struikroover ben,” zei hij, om daarop ernstig te vervolgen: „Ik heb nooit eerder een godin gevangen genomen.”

Prinses Mary stond van den grond op en schudde zijn arm van zich af.

„Ik zal dit venster bewaken,” zei zij, „jij neemt het andere voor je rekening. Tegenspraak zal je niet helpen; handelen wij anders, dan zullen wij alle drie worden gedood.”

Na deze woorden ging zij naar het door haar gekozen venster, van waar zij dapper vuurde op de gedaanten, die de hut wilden naderen, door haar tusschen het struikgewas door te besluipen.

„Wees voorzichtig!” riep hij haar toe over zijn schouder heen, en toen, zoo oneerbiedig mogelijk: „O, waarom ben je niet als Europeesche prinses geboren in plaats van als Amerikaansche koningin!”

HOOFDSTUK XIII.

De bandieten hadden nu een formeel beleg voor de hut geslagen. De kogels boorden zich met een dof geluid in de planken, of kwamen binnen door de vensters met een regelmatigheid, die van het onwrikbare besluit van de belegeraars getuigde. Slechts een hoogst enkelen keer kon Boris door het zien van een vuurstraal ontdekken, waar zich een doel voor zijn wapen bood, want hij wilde zijn kostbare munitie niet verspillen zonder de kans dat zijn schot een treffer zou zijn.

Aan haar zijde van de hut, vuurde het meisje met gelijke bedaardheid en juistheid, en wanneer de man van tijd tot tijd het knallen van haar revolver hoorde, trilde er iets in zijn hart, wat nog nooit eenige vrouw daarin te voorschijn had kunnen roepen.

„Ach,” dacht hij bij zichzelf, „welk een koningin zou zij zijn!”

En het meisje dacht in stilte precies eender als hij – en begon spijt te voelen dat hij slechts een vogelvrij verklaarde was, wien de strop wachtte.

Het duurde niet lang of het vuren verzwakte,

en uit de duisternis bulderde een stem hen toe, dat hun overgave geeischt werd, met belofte van vrijheid voor den man en een redelijken losprijs voor de vrouwen.

De antwoorden van den man en het meisje luiden aan elkander gelijk, en werden gelijktijdig gegeven. Twee schoten knalden uit het binnenste van de hut, zoodra de stem van den belegeraar zweeg, en onmiddellijk daarna werd het gevecht met onverflauwden ijver voortgezet.

Toen de laatste restjes van de vensterruiten ook stukgeschoten waren, kroop het meisje over den grond naar den man toe.

„Geef mij nog wat patronen,” verzocht zij. „Die in de bandelier zaten, heb ik alle verbruikt.”

Hij keerde zich om en legde een hand op de hare, waar die op zijn arm rustte.

„Keer terug naar den schoorsteen en schuil daar weg,” antwoordde hij. „Ik heb geen revolverpatronen meer – en nog slechts twee houders met patronen voor het geweer.”

Zij maakte geen aanstalten om hem te gehoorzamen, noch trok zij haar hand van onder de zijne terug.

„Ga dadelijk,” zei hij, „je zoudt hier doodgeschoten kunnen worden – volkomen nutteloos.”

„Je bent zeer dapper,” antwoordde Prinses Mary. „Ik begrijp niet waarom jij, De Ruiter, je

leven in de waagschaal zoudt stellen in een gevecht met je eigen bende – om mij te beschermen.

De man boog zich dichtert tot haar over. Uit de diepe duisternis daar buiten klonk plotseling een woest gebrul, als maakten de belegeraars, aan wie het luwen van het vuren door de belegerden niet ontgaan was, zich gereed om tegen de hut storm te loopen.

„Ik mag het u nu gerust vertellen,” zei hij, „want de dood is zeer nabij, voor mij althans – er was een reden, die gebaseerd was op de eer; maar indien die reden niet bestaan had, is er nog een andere, voor welke ik met blijdschap mijn leven voor u zou hebben gegeven – zoudt u die graag vernemen?”

En hoewel Prinses Mary de woorden kende, die hij op het punt was te spreken, en ofschoon zij hem kende als een gemeene roover, als een vogelvrij verklaarde, als een uitgeworpene, lispelde zij: „Ja.”

„Omdat ik u liefheb,” zei hij en bracht haar vingers naar zijn lippen.

Toen klonk een hevig geratel hen plotseling in de ooren; hij drukte haar op den grond, waar de wanden van de hut haar beschermden; toen snelde hij terug naar zijn post en opende het vuur op de stormlopende bandieten.

Zij rukten voorwaarts, ofschoon sommigen van hen in het zand beten, tot zij de deur met de kolven van hun geweren bombardeerden.

Eindelijk bezweken de dikke planken, maar de bende stuitte nu op Prins Boris, die daar binnen stond en de laatste patronen uit het magazijn van zijn geweer op het gespuis afschoot.

De deur hing nu in de gebroken hengsels; het hevige geknetter van geweervuur werd gehoord van af den rand van het ravijn; een salvo, dat gevolgd werd door de heldere, schetterende toonen van een hoorn, die het signaal „Looppas! Voorwaarts!” blies.

Mary van Margoth sprong van den grond op.

„De garde!” riep zij. „Stefan heeft het bericht naar Demia overgebracht, en nu is de garde gekomen!”

Een oogenblik later gingen de bandieten voor het vuren van de koninklijke lijfwacht op de vlucht, en toen een officier de hut binnenkwam met een zaklantaren in zijn eene hand, zag hij een langen jongen man in het midden van de ruimte staan. Een geweer met geledigd magazijn bengelde in zijn rechterhand, en bloed stroomde langs de eene zijde van zijn gezicht uit een versche wond aan de slaap. Achter dien jongen man stond een verfomfaaid jong meisje, maar nauwelijks had de officier zijn oogen op haar gevestigd, of hij snelde

op haar toe. Bij haar gekomen, liet hij zich op een knie zinken, bracht de vingers van het meisje naar zijn lippen, en sprak met onbeschrijflijk verruimd hart: „God zij gedankt dat Uwe Koninklijke Hoogheid ongedeerd is!”

Boris van Karlova zette groote oogen op bij het aanschouwen van het tafereel, dat zich voor zijn blikken afspeelde.

„Uwe Koninklijke Hoogheid,” mompelde hij tot zichzelf, en toen nog meer officieren en manschappen de hut binnenkwamen, zag hij in hun midden een bebloeden en in lompen gehulden gevangene.

„Daar staat hij!” schreeuwde die gevangene. „Daar is hij! Daar is de man dien je zoekt – De Ruiters!” en hij wees met een besmeurden wijsvinger naar Prins Boris van Karlova. „En ik maak aanspraak op de belooning, die reeds zooveel jaren op zijn hoofd gesteld is.”

Een paar officieren drongen naar voren om zich van den beruchten bandiet meester te maken, maar terzelfder tijd plaatste Prinses Mary zich tusschen hen en hun „vangst.”

„Halt!” riep zij. „Hij is inderdaad De Ruiters; doch dezen nacht heeft hij de erkentelijkheid van geheel Margoth verdiend. Want met gevaar voor eigen leven heeft hij voor mij gevochten en mij tegen deze bandieten beschermd. Laat hem vrij

uit gaan, kapitein.”

„Wie is u?” vroeg Boris van Karlova, zijn oogen vol verbazing op het meisje gevestigd. „Ik dacht niet anders, of u was Miss Bass, de Amerikaansche.”

„Ik ben Mary, Prinses van Margoth,” antwoordde zij, „en – en ik ben je vriendin ook, onverschillig wie of wat je bent.”

„Het spijt mij zeer, Uwe Hoogheid,” kwam Kapitein Polnik nu tusschenbeide, „maar ik moet dezen man in arrest nemen en hem naar Demia brengen. Aan zijn handen kleeft het bloed van tallooze onschuldige slachtoffers. Hij is een bedreiging voor de veiligheid van de wegen en van het volk van Margoth. Zijn verdediging door Uwe Hoogheid, zal ongetwijfeld als verzachtende omstandigheid gelden voor den rechter, die hem voor zijn misdrijven zal veroordeelen, zoodat hij, in plaats van voor die misdrijven te boeten aan de galg, hij althans op de lichtere straf van levenslange gevangenisstraf mag hopen.”

Boris van Karlova liet een langgerekt gefluit hooren. Levenslange gevangenisstraf! Vanzelfsprekend kon hij zich uit dat alles redden door zijn identiteit bekend te maken – maar het schandaal! Neen, hij mocht hun niet vertellen wie hij was – hij moest geduld oefenen en een beteren uitweg uit zijn moeilijkheden vinden.

En aldus geschiedde het, dat de Kroonprins van Karlova naar de hoofdstad van Margoth getransporteerd en in de gevangenis geworpen werd, in het gezicht van het paleis, waar Prinses Mary met ongewonen ootmoed een strenge terechtwijzing aanhoorde van haar koninklijken vader.

HOOFDSTUK XIV.

Nadat de ware Ruiters onder het schot uit den revolver van Hemmington Main gevallen was, zag de beangste priester in zijn tegenwoordigheid op het tooneel van het misdrijf, een voldoende aanleiding om van medeplichtigheid aan den moord op den kroonprins beschuldigd te worden, zoodat hij uit het jachtpaviljoen wegsloop, zijn paard besteeg, en als een dolleman naar Sovgrad galoppeerde.

Op den vloer van het eetkamertje had hij juist Mrs. Abner J. Bass en twee lakeien verlaten, die over de liggende gestalte van den gewonden man gebogen zaten. Hemmington Main stond op dezelfde plaats waar hij het schot gelost had, en nu liep Gwendolyn Bass door de kamer op hem toe en plaatste zich naast hem, om een bevende hand op zijn arm te leggen.

„O, Hemmy,” fluisterde zij, „wat zullen ze je nu doen? 't Is verschrikkelijk!”

„'t Kan mij niet schelen wat ze met mij doen,” antwoordde hij diep terneergeslagen. „Zij zullen mij waarschijnlijk straks ophangen; maar dat is

het waard, om jou van zulk een lot te hebben gered,” en hij wees naar den man op den grond, en liet dit gebaar van een teeken van walging vergezeld gaan.

Mrs. Bass richtte zich tot hen.

„Hij leeft nog,” zei zij. „De wond kan misschien nog blijken niet doodelijk te zijn. De hemel geve, dat het zoo is.”

Terwijl zij sprak gingen twee mannen voorbij de open deur van het vertrek, en het groepje daarbinnen ziende, traden zij binnen. De eene was een ongunstig uitziend individu met een laag voorhoofd; de andere een vette, weldoorvoede priester met een rood gezicht. Eerstgenoemde opende het eerst zijn mond om hun aanwezigheid bekend te maken aan de verstrooide, in spanning verkeerende medespelers in het drama, waarop zij zoo plotseling gestuit waren.

„Wat is hier te doen?” vroeg die man, en naderde den gewonden bandiet.

„Prins Boris is doodgeschoten,” antwoordde Mrs. Bass. „Het was een ongeluk. Er moet dadelijk een dokter gehaald worden.”

De man wierp een snellen blik op de andere aanwezigen, toen hij hoorde dat De Ruiters voor Prins Boris aangezien werd. Niemand, die Mrs. Bass tegensprak of verbeterde. Toen nam een van de lakeien het woord.

„Ik geloof dat priester, die hier was, reeds hulp is gaan halen,” zei hij. „Hij steeg te paard en is in de richting van Sovgrad weggereden, onmiddellijk na den – na het ongeluk. Ongetwijfeld zal hij het paleis ook wel verwittigen,” en hij keek veelbeteekenend naar den man met het lage voorhoofd.

„In hoeverre is hij gewond?” vroeg de man.

Mrs. Bass schudde haar hoofd.

„Dat weet ik niet – hij is nog niet tot bewustzijn gekomen.”

De man dacht een oogenblik na; toen keerde hij zich tot den priester, die hem vergezelde. „Wij zullen hem hier vandaan moeten krijgen,” zei hij.

De priester knikte. Het dienstpersoneel scheen merkbaar opgelucht. De Amerikanen konden niet anders dan zich verbazen over de harteloosheid en de ongevoeligheid van het koninklijk dienstpersoneel. Geen woord van deelname bij het doodschieten van hun prins was over de lippen van een hunner gekomen, noch was er een enkele bedreiging tegen den man, die hem neerschoot, geuit.

Op het bevel van den metgezel van den priester namen twee lakeien den bewusteloozen man van den grond op en droegen hem buiten het paviljoen, waar zij hem afleverden aan den man met het lage voorhoofd, die voor hen uit was geloopt en zijn paard bestegen had, gereed om den

„prins” in ontvangst te nemen. Ondertusschen klauterde de priester fluks in zijn eigen zadel, en weldra verdween het trio in de duisternis uit het gezicht.

De Amerikanen, die naar de veranda gekomen waren om het vertrek van het geheimzinnige, illustere gezelschap bij te wonen, keerde nu binnen het paviljoen terug, door de lakeien gevolgd. Mrs. Bass sprak Hemmington Main aan.

„Hemmington,” begon zij, „wij verkeeren in een hoogst moeilijk parket. Menschen uit Sovgrad kunnen ieder oogenblik aankomen. Wat moeten wij doen? Je hebt, eenige oogenblikken geleden, mijn schoonste verwachtingen den bodem ingeslagen. Ik behoorde wrok en ontevredenheid te toonen, maar dat doe ik niet. Iets, misschien de schok van dit onverwachte drama, heeft mij wakker geschud tot een inzicht van de dwaasheid, ja, en het slechte van hetgeen ik op het punt stond Gwendolyn op te dringen. Het heeft mij geleerd hoe groot je liefde voor mijn dochter moet zijn, dat je vrijwillig de gevolgen hebt op je genomen van een aanval op een prins in diens eigen land, ten einde Gwendolyn tegen hem te beschermen en tegen mij ook, en haar zodoende te redden van een onzalige verbintenis, waarbij onmogelijk aan een van beide zijden liefde had kunnen bestaan.

„Ik erken, dat alle schuld aan mij ligt, Hem-

mington, maar het is geschied, en gedane zaken nemen geen keer. Het eenige wat ons te doen overblijft, is gezamenlijk te werken, om je tegen de gevolgen van mijn dwaasheid te beveiligen. Buiten staat een auto, en de grens van Margoth ligt slechts weinig kilometers oostelijk van hier verwijderd.”

Hemmington Main kon niet verbaasder geweest zijn, indien de Koning van Karlova spoorwegs naar het paviljoen gereden was, om hem voor het neerschieten van den kroonprins te decoreeren. Doch ondanks alle verbazing, voelde hij dat er geen tijd te verliezen viel in uitroepen van verrassing of erkentelijkheid. Hij richtte zich tot de lakeien – zouden zij een poging doen om hem het vluchten te beletten? Ontegenzeglijk – ja. Zoo ver hij kon zien, was geen hunner gewapend. Hemmington Main plaatste zich tusschen de vrouwen en het dienstpersoneel; toen nam hij zijn revolver en richtte dien op het laatste.

„Gaat naar de auto,” zei hij tegen Mrs. Bass en haar dochter, en vervolgens tegen de anderen: „Indien je alarm slaat of een poging doet om ons vertrek te beletten, krijg je van hetzelfde laken een pak, als je koninklijken meester ontvangen heeft.”

De oudste van het groepje, een eerwaardig uitziende butler, met het air en de waardigheid van

een Romeinsch imperator, veroorloofde zich op zijn strak gezicht iets te laten verschijnen wat een glimlachje zeer nabij kwam.

„U heeft niets te vreezen, monsieur,” zei hij, „niets, dat u het vertrekken zou beletten. Niets zou ons aangener zijn dan dat u veilig over de grens kwam en Margoth bereikte, indien het geval zich voordoet dat die zonderlinge priester inderdaad naar het paleis gegaan is om te rapporteeren wat hier vannacht voorviel. Dan, vast en zeker, zullen wij voldoende op te helderen krijgen, reeds zonder dat wij van u en de twee dames opheldering moeten geven.

De Amerikaan moest zijn twijfel aan de welgemeendheid van 's mans woorden stellig door de uitdrukking op zijn gezicht verraden hebben, want de butler haastte zich hem gerust te stellen.

„Er is in deze zaak veel wat u niet begrijpt,” hernam hij, „en dat ik niet nader verklaren mag, maar ik geef u mijn woord, monsieur, dat Zijne Koninklijke Hoogheid, Prins Boris van Karlova, mij ruim zal beloonen, indien ik u uit Karlova weet weg te krijgen voordat u in de handen valt van de officieren van den koning, zijn vader.”

„Nee,” gaf Hemmington Main toe, „begrijpen doe ik er niet veel van, maar ik ben bereid op je woord af te gaan, mits je allen binnenshuis blijft, tot wij goed en wel onderweg zijn.”

„Graag, monsieur,” antwoordde de man. „Goeden nacht, monsieur, en het geluk zij met u!”

„Goeden nacht,” antwoordde Hemmington Main, en met een wenk aan de vrouwen het vertrek te verlaten, volgde hij hen achterwaarts en verliet voor altijd het koninklijk jachtpaviljoen van den Kroonprins van Karlova.

De limousine stond op den oprijweg; de koninklijke chauffeur zat aan het stuur. Main was Mrs. Bass en haar dochter bij het plaats nemen in de tonneau behulpzaam; daarna ging hij zelf naast den chauffeur zitten.

„Naar Demia,” zei hij, „en geef vol gas.”

HOOFDSTUK XV.

Toen Hemmington Main den volgenden morgen de eetzaal van het hotel in Demia binnenkwam, vouwde hij een ochtendblad open, dat hij in de hal juist gekocht had. Met elkander om den voorrang strijdend, stonden op de voorpagina twee gebeurtenissen vermeld. De eene handelde over de ontvoering van Prinses Mary van Margoth door den beruchten Ruiters, en haar daarop gevolgde bevrijding door de koninklijke lijfwacht. Main liet een zacht gefluit hooren, toen hij van de gevangenneming van den beruchten bandiet las, en welk lot hem vermoedelijk te wachten stond.

Zulk een buit weerhield hem van het houden van zijn kleine belofte jegens mij," dacht Main, „hoewel het mij een raadsel is, hoe de zaak tot zulk een ingewikkeldheid heeft kunnen komen. Zijn briefje aan Peter leidde wis en zeker tot het gevolg, dat mijn weg mij naar Gwendolyn voerde. Ik begrijp er geen steek van.”

In een andere kolom dan die waarin hij dit bericht aantrof, trof hij er nog een aan, dat wederom een gefluit aan hem ontlokte.

„Prinses Mary,” zoo stond er, „verklaart dat De Ruiters haar ware identiteit niet kende, tot nadat de koninklijke lijfwacht haar bevrijd en den vrouwenroover gearresteerd had. Hij scheen in de meening te verkeeren, dat zij de dochter was van Abner J. Bass, den Amerikaanschen millionnair, en dat de hofdame, in wier gezelschap zij zich bevond, de vrouw van Mr. Bass was. Het geheele avontuur wordt door een waas van geheimzinnigheid omringd, wat nog dichter wordt, door het verband dat er gelegd kan worden tusschen de ontvoering van Prinses Mary en den moordaanslag op Prins Boris van Karlova. Voor bijzonderheden te dier zake leze men een andere kolom in dit blad, waarin de namen van Mrs. Bass en haar dochter eveneens voorkomen, met die van een zekeren Hemmington Main, een Amerikaansch journalist.”

Er stond ook een uitmuntende reproductie afgedrukt van Klopkoï's beroemd portret van Prinses Mary van Margoth, met een onderschrift, dat gewijd was aan „onze beminde jeugdige prinses, de laatste der Banatoffs.”

Het bericht van den moordaanslag op den kroonprins van Karlova was in uiterst voorzichtige bewoordingen gesteld, en liet in iederen regel de hand van den censor doorschemeren. Het sloot met de woorden:

„'t Is nog niet publiek gemaakt of de prins werkelijk dood is, want na het drama werd hij door onbekende medeplichtigen van de samenzweerdere weggevoerd. Het dienstepersoneel van het koninklijk jachtpaviljoen ontkenet dat de prins den afgeloopen nacht daar vertoefd heeft, of dat er op hem geschoten werd; maar de priester, die van de zaak kennis heeft gegeven, zweert dat hij hem met eigen oogen heeft gezien, en dat hij ooggetuige was van het schot, dat den prins zou gedood hebben.

„De politie, wordt gezegd, heeft bloedsporen gevonden op een groot Perzisch tapijt in de eetkamer, op dezelfde plaats waar de prins, volgens het zeggen van den priester, doodelijk gewond neergevallen is.

„Den prefect van politie te Demia is verzocht alle vreemdelingen, in 't bijzonder Amerikanen, die op dit oogenblik in de hoofdstad vertoeven, in 't oog te houden en aan een verhoor te onderwerpen. Margoth is verlangend aan Karlova alle bewijzen van vriendschap en sympathie te geven, door niets te verwaarloozen wat tot de ontmaskering en de arrestatie van de samenzweerdere zou kunnen leiden.”

Het gefluit van Mr. Main werd langgerekt en hartgrondig gemeend, toen de volle draagwijdte van dit communiqué tot hem doordrong. Hij staar-

de nog met strakke oogen op het bericht, toen Gwendolyn Bass de eetzaal binnenkwam en bij het zien van hem, door de geheele zaal naar zijn tafeltje liep.

„Goeden morgen, Hemmy,” zei zij. „Is het niet zalig veilig en wel in Demia te zijn, na al die afgrijselijke avonturen van gisteren?”

„Jawel,” antwoordde hij somber, „wij zijn zalig „veilig en wel” – lees dit maar eens,” en hij reikte haar de krant over, met een wijsvinger bij het bericht, dat de oorzaak van zijn ongerustheid geweest was.

Gwendolyn las het bericht ten einde. Toen dwaalden haar oogen naar de foto van Prinses Mary, en zij opende ze plotseling wijd.

„Prinses Mary,” las zij hardop, en dan: „de laatste der Banatoffs”. Maar, Hemmy,” vervolgde zij toen, „dit is dezelfde Mary Banatoff met wie ik samen op de kostschool ben geweest. Zij heeft mij gisterenavond nog een bezoek gebracht en ik heb nooit geweten dat zij een prinses was.”

Main stond opgewonden op en leunde gretig over het tafeltje om nogmaals een blik te werpen op de foto van de prinses, alsof het zien met eigen oogen de bewering van zijn metgezellin kon staven, ofschoon hij noch Mary Banatoff, noch Prinses Mary van Margoth ooit in levenden lijve gezien had.

„Maar, Gwen!” riep hij. „Weet je dat zeker?”

„Even zeker als ik weet dat ik jouw gezicht ken, Hemmy,” antwoordde zij.

Een schaduw viel over het tafeltje, waaraan het tweetal over het conterfeitsel van de Margothsche prinses gebogen zat. In de meening dat een kellner hun bestelling was komen opnemen, sloeg Main zijn oogen op en zag een zwaargebouwd, gewichtig heerschap in een rijk met goud getooide uniform. Achter dezen stond een rij gendarmes in 't gelid.

„Monsieur Main?” vroeg deze waardigheidsbekleeder.

De Amerikaan knikte.

„En Mademoiselle Bass?”

Main knikte opnieuw bevestigend.

„Gaat met mij mee,” zei de man. „U is gearresteerd.”

„Watblief?” liet Main zich ontvallen.

„Het is zoals ik zeg, monsieur,” antwoordde de ander, „en u zult verstandig doen met mij mee te gaan zonder opschudding te verwekken.”

De Amerikaan probeerde van den politiemann gedaan te krijgen dat Mademoiselle Bass in het hotel mocht blijven, maar de man was vormelijk beleefd en gaf te kennen, dat hij slechts op bevel van zijn chef handelde.

„Maar althans zult u toestaan, dat zij zich in

verbinding stelt met haar moeder?” hield Main aan.

„O, dat wel; zij zal zeker gelegenheid krijgen om zich in verbinding te stellen met haar moeder,” antwoordde de inspecteur, en zoodra het gezelschap in de hal van het hotel gekomen was, werd een verklaring voor de inschikkelijkheid van den man gegeven – Mrs. Bass stond daar op hen te wachten – ook zij was gearresteerd.

Het was een droevig groepje, dat naar de donkere portalen van de gevangenis in Demia schreed, en tegelijkertijd een zwijgend groepje, want hun bewakers hadden geen gesprekken tusschen de arrestanten toegestaan.

Main hield nog het ochtendblad in zijn hand, en toen hij verstrooid naar de gelaatstrekken van de jeugdige Prinses van Margoth staarde, lachte deze hem van tusschen de vette drukletters door, tegen. Hij kreeg een ingeving. Prinses Mary was een vriendin van Gwen. Indien Gwen met haar kon spreken en de zaak uitleggen, zou alles voorzeker op zijn pootjes terecht komen, voor zoo ver Gwen en haar moeder betrof. Hij natuurlijk, zou moeten boeten voor het neerschieten van Prins Boris – de vent!

Hij vroeg verlof om een enkel woordje met zijn medegevangenen te mogen spreken, maar hem werd met een kort gebaar het zwijgen opgelegd,

terwijl een bewaker dreigend met een ploertendooder zwaaide.

Zij waren nu bij de gevangenis gekomen en Main was ten einde raad hoe hij een manier zou vinden om met Gwendolyn Bass in contact te komen. Zij was opgestaan om uit de auto te stappen, die hen van het hotel getransporteerd had, toen Main het eenige middel te baat nam dat mogelijk scheen om haar iets te zeggen.

Hij nam een potlood uit zijn zak en schreef dwars over de foto van de prinses: „Verwittig haar,” en toen Gwendolyn hem voorbij schoof om de auto te verlaten, drukte hij haar de courant in de handen.

HOOFDSTUK XVI.

Weinige minuten later, na nauwkeurig gefouilleerd te zijn, werd Main naar een donkere cel beneden het straatoppervlak gebracht. De deur werd kletterend achter hem gesloten, de cipier schuifelde weg, en voor zoo ver zijn oogen de ongewone duisternis konden doorboren, was hij alleen.

Maar hij had in zijn kleine cel nauwelijks één keer heen en weer geloopt, of een prettige stem verbrak de in de gevangenis heerschende stilte – een stem, die van zeer dichtbij klonk, door de ijzeren staven heen, die de cel van Main scheidde van die, welke aan zijn linkerhand lag.

„Ha, mijn brave vriend, de Amerikaansche grappenmakers” riep de stem. „Maar de grap schijnt den grappenmaker slecht bekomen te zijn, niet?”

Main ging naar het traliehek en keek er doorheen. Zijn oogen, nu aan de duisternis gewend geraakt, ontdekten weldra een bekende gestalte, die zich gemakkelijk op de houten brits had uitgestrekt.

„Grappenmaker!” riep Main. „Jij, mijn vriend,

bent de koning der grappenmakers, en dit is het gevolg van je grappenmakerij.”

De ander zweeg gedurende eenige oogenblikken.

„Wat boven mijn verstand gaat,” zei hij toen, „is hoe je de oogluikende medewerking verkreeg van den koninklijken chauffeur, en zelfs van de prinses zelve en haar gezellin – door geen van hen werd tegengesproken dat zij de Basses waren.

„Ik begrijp jou niet,” antwoordde Main. „Ik verkreeg de oogluikende medewerking van niemand. Mrs. Bass en haar dochter verlieten Demia zooals ik je gezegd heb dat zij van plan waren; maar in plaats van onderweg te worden aangehouden door jou, zooals wij overeengekomen waren, vielen zij op de een of andere manier in de handen van Prins Boris van Karlova. Het briefje, dat je mij meegaf voor den herbergier Peter, had tot gevolg dat ik naar het jachtpaviljoen van den prins werd gebracht, waar ik Miss Bass, haar moeder en Prins Boris aantrof – deze laatste was op het punt Miss Bass te huwen. Gedurende een woordenwisseling daar over, werd hij neergeschoten.”

De man in de andere cel vloog van zijn brits op.

„Neergeschoten?” riep hij.

„Ja, ik schoot op hem uit zelfverdediging – dat is de reden waarom ik hier ben. Miss Bass en haar

moeder zijn ook gevangen gezet. Heb je dan geen couranten gelezen? Wist je niet, dat zij een verslag geven van het vermoorden van den Kroonprins van Karlova en het in 't geheim wegvoeren van zijn lijk uit het jachtpaviljoen?"

„Alle duivels!" luchtte Kargovitch zijn gemoed, „dan ben je me ook in een fraaien toestand verzeild geraakt - en heb je werkelijk niets te maken gehad met mijn gevangenneming van Prinses Mary in plaats van Miss Bass?"

„Op mijn woord van eer," antwoordde Hemmington Main.

„Dan zijn wij de slachtoffers van den vreemdsoortigsten samenloop van omstandigheden, waarin ik mij ooit tot mijn schade bevonden heb," zei Kargovitch, „en ik geef je mijn woord van eer, dat ik oprecht meende dat ik onze Amerikaansche vrienden op den weg aanhield, en jou in je liefdeshistorietje een handje hielp. Het briefje, dat ik je gaf, had je moeten brengen naar de plaats waar ik op je wachtte. Mijn hemel, ik ging zelfs zoo ver aan de hofdame, die Hare Hoogheid vergezelde, te vragen of zij haar toestemming gaf tot het huwelijk van Mary van Margoth met Mr. Hemmington Main uit New York," en Kargovitch leunde met zijn rug tegen de stalen tralies van zijn cel en schudde van het lachen.

„Je neemt de dingen tamelijk luchtig op voor

iemand, die waarschijnlijk over een paar dagen zal kennis maken met de galg,” zei Main, die ook lachte. „Weet je wel, man, dat je een bovenste beste kerel bent? Ik wou dat ik je op de een of andere manier kon helpen.”

„Jij zoudt je ook doodlachen, Main, als je van sommige dingen even goed op de hoogte was als ik,” antwoordde Kargovitch. „Jij denkt dat ik als struikroover opgehangen zal worden, maar dat gebeurt niet. En je denkt ook, dat jij den strop zult krijgen voor het vermoorden van een prins van koninklijken bloede, en dat zul je ook niet.”

„Nu,” zei Main, „ik hoop dat je weet waarover je spreekt.”

Terwijl hij sprak was een deur aan het einde van de gang geopend, en met veel sabelgerinkel naderde een patrouille soldaten onder een officier de cellen, waarin de twee mannen opgesloten waren. Zij hielden voor die van Kargovitch stil. De officier trok een gewichtig uitziend document uit een borstzak van zijn tuniek, en terwijl hij het ontvouwde, hield een soldaat, die een lantaren droeg, deze zoo, dat het licht op het papier viel.

Terwijl hij met eentonige stem de zwaarwichtige en langdradige bewoordingen opdreunde, waarmede de misdrijven van een individu, dat alleen onder den naam van De Ruiters bekend was, opgesomd werden, vertoonde zich een steeds bree-

der wordend glimlachje op het gezicht van Kargovitch; bij den laatsten volzin echter verstierf het, zijn hoofd werd fier opgericht, en hoewel hij van kleur verschoot, hield hij zijn schouders vierkant, en gaf hij geen enkel uiterlijk blijk van wat er misschien in zijn boezem omging.

Want het document eindigde:

„En aldus, bij de gratie van Zijne Majesteit, Alexis III, Koning van Margoth, wordt besloten dat De Ruiters voor zijn misdrijven niet zal boeten op het schavot, zooals de goede gewoonte en de wet eischen, maar dat hij, in plaats daarvan, morgen bij het aanbreeken van den dag den meer eervollen dood door het vuurpeloton van de koninklijke lijfwacht zal ondergaan.”

Na de voorlezing maakten de officier en zijn manschappen rechtsomkeert en marcheerden over de gang af, waarbij hun voetstappen door het sombere gebouw galmden.

Het duurde verscheidene minuten na hun vertrek, eer door een van de gevangenen werd gesproken. De Karloviër stond zooals zij hem verlaten hadden, zijn schouders vierkant, zijn kin omhoog, recht voor zich uit starend. Hemmington Main was met lamheid geslagen. De ander was zoo beslist zeker van zichzelf geweest, tot op een oogenblik voor de komst van de soldaten, dat de Amerikaan zelfs nu nog niet kon gelooven, dat

hij het doodvonnis van zijn medegevangene had hooren voorlezen. Hij richtte zijn oogen op 's mans gezicht, om de uitwerking van de aankondiging op hem gade te slaan. Kargovitch scheen dien blik van den Amerikaan op zich voelen rusten, want hij draaide zijn hoofd langzaam in de richting van Main, en meteen spreidde een glimlach zich over zijn trekken uit.

„Indien ik mij goed herinner,” zei hij, „waren je laatste woorden, dat je hoopte dat ik wist waarover ik sprak. En nu heb je gezien, dat ik het weet. Ik heb je gezegd dat ik niet opgehangen zou worden. Welnu, ik zal niet opgehangen worden – zij zullen mij fusileeren.”

„Ik ben benieuwd,” antwoordde Hemmington Main, „of je profetische gave in mijn geval even zoo zal uitkomen als in het jouwe.”

Kargovitch lachte, en hernam:

„Ik heb het in mijn macht, mijn vriend, ons beiden te redden, maar ten koste van iets, waartegen twee menschenlevens niet opwegen, want indien ik nu sprak, zouden Margoth en Karlova in een bloedigen oorlog worden gewikkeld. Alexis van Margoth zou onmogelijk de blaam en de schande kunnen vergeven, door mij in dubbelen zin op zijn dochter geworpen; en, zoo hij het al kon, het volk van Margoth zou het niet kunnen. Zij aanbidden haar, en, nadat ik haar gezien heb,

verwondert dat mij niet.

„Indien jij, door tusschenkomst van den Amerikaanschen gezant, voldoende steun voor je zaak kunt vinden, moet de waarheid aan het licht komen, en zoodra die waarheid aan het licht gekomen is, zul je vrijgesproken worden van een aanslag te hebben gepleegd op het leven van Boris van Karlova.”

„Indien de waarheid dan toch aan het licht moet komen,” merkte Main op, „waarom kom je er dan niet dadelijk mee voor den dag, om ook je eigen leven te redden?”

Kargovitch trok zijn schouders op.

„Er zijn verscheidene dingen erger dan de dood, althans, voor een man in mijn positie. Een van hen is de belachelijkheid. Ik heb een dommen streek begaan, en ik zou in een onmogelijk daglicht gesteld worden – en het verdiend hebben. Dat zou ik niet kunnen verdragen. Er is nog een reden. Gedurende de twee laatste dagen ben ik het slachtoffer geweest van een afschuwelijke mystificatie, waarvan alle ellendige gevolgen een weerloos meisje op de schouders zullen worden gelegd. Ik zou evenlief sterven, als haar nog een keer in de oogen te moeten kijken, want, dank zij de onverklaarbare ironie van het lot, ben ik tot de ontdekking gekomen dat ik haar bemin.”

Hemmington Main, die zijn hoofd schuin ge

houden had, keek door half gesloten oogleden guitig naar zijn medegevangene.

„Ik kan niet uit je wijs worden, Kargovitch,” zei hij. „Je bent zeer zeker de merkwaardigste struikroover, dien de wereld ooit heeft voortgebracht.”

„Ja,” gaf Kargovitch toe, „ik ben een merkwaardige struikroover. Om je de waarheid te zeggen, Main, begin ik te geloven dat de Heer mij nooit tot struikroover voorbestemd heeft.”

In een achterkamertje op de vliering van de herberg van Peter lag een man op een stapel vuile kussens en dekens koortsachtig te woelen. Over hem heen gebogen stond een mannetje met bakkebaardjes, die door twee andere aanwezigen in het kamertje met „dokter” aangesproken werd.

„Hij zal leven,” kondigde de esculaap aan, „mits hij zorgvuldig wordt opgepast.”

„Bakla zal goed voor hem zorgen,” zei Peter. „Nietwaar, Bakla?”

„Ja,” antwoordde het meisje, „ik zal zijn oppasseres zijn.

Peter en de dokter verlieten de kamer en daalden de wankele ladder af, die een verdieping lager voerde, terwijl het meisje haar plaats innam op een omgekeerden emmer naast het hoofdeinde van het bed van den gewonde, opdat zij de koude

kompresen op zijn brandend voorhoofd zou kunnen verwisselen.

Een uur ging voorbij. Het ijlen en woelen van den man hield op. Hij opende zijn oogen, waarin nu het licht der rede doorschemerde.

„Bakla,” zei hij, „wat is er gebeurd? Wat doe ik hier?” En dan, voor zij had geantwoord: „O, jawel, ik herinner het mij. Hij schoot op mij. Die Amerikaan. Heb je iets gehoord? Zijn de kranten uit Sovgrad al aangekomen? Ik zou graag weten wat ze zeggen, en ook wat Prins Boris zegt. Ik ben nieuwsgierig te weten, welke verklaring hij van alles gegeven heeft. Ik ben blij, Bakla, dat ik een roover en geen prins ben. Ga naar beneden en haal de kranten, Bakla, wil je?”

Het meisje hernieuwde het kompres op het hoofd van De Ruiter en daalde de ladder af naar de tweede verdieping, van waar zij zich naar de gelagkamer begaf.

De couranten uit Sovgrad lagen, nog ongeopend, op een tafeltje bij de deur. Zij pakte ze alle bijeen en keerde er mee naar haar patiënt terug. Zij hadden samen pret over het in voorzichtige termen gestelde bericht over den moordaanslag op den kroonprins en de geheimzinnige verdwijning van zijn stoffelijk overschot. Vervolgens las Bakla het artikel voor omtrent de inhechtenisneming van De Ruiter, door de soldaten van Mar-

goth, en het waarschijnlijke lot, dat hem in Demia wachtte.

De Ruiter liet een zacht gefluit hooren en keek ernstig.

„Dat moet je niet denken,” zei hij. „Hij is van top tot teen een man, zelfs al is hij een prins – een veel te goed man, om met een eind touw kennis te maken.”

„Denk je dan dat ze hem zullen ophangen?” gilte de verschrikte Bakla bijna.

„’t Zou kunnen,” antwoordde De Ruiter. „Hij zou niet geloofd worden indien hij zei Prins Boris van Karlova te zijn – neen, hij zou alleen uitgelachen worden, want hebben ze mij niet nog pas gisteren gezien en de bewijzen gegeven, dat ze mij voor den kroonprins van Karlova houden?”

„Maar zijn vrienden – die zijn toch met de waarheid bekend?” hield Bakla vol.

„Daar twijfel ik nog aan,” zei De Ruiter peinzend. „De heele geschiedenis is zoo weergaasch ingewikkeld en verward, dat het mogelijk is dat ze inderdaad gelooven dat niemand anders dan de ware Ruiter in de gevangenis in Demia opgesloten is, en dat Prins Boris, die vandaag in zijn jachtpaviljoen een samenkomst met mij had moeten hebben, daar vóór den bepaalden tijd is aangekomen, en de man was, op wie door den Amerikaan werd geschoten. Zij zouden mij slechts al te

graag uit den weg geruimd zien, want indien het bekend wordt welke rol zij bij deze geschiedenis gespeeld hebben, zullen zij waarschijnlijk met ontslag uit den dienst en gevangenis gestraft worden. O, de duivel hale dien Amerikaan! Hij heeft mij gebracht in een toestand, waarin ik aan handen en voeten gebonden ben.”

Bakla zat geruimen tijd zwijgend na te denken. Haar oogen waren zeer groot en er stond angst in te lezen. Het duurde niet lang, of De Ruiters geraakte in een sluimering. Zijn regelmatige ademhaling verried den diepen en heelenden slaap, die het grootste geneesmiddel is der Natuur. Het meisje stond op en sloop op haar teenen naar het bovineinde van de ladder. Zonder leven te maken daalde zij die af. Tillie had het op de tweede verdieping druk met huishoudelijke bezigheden.

„Luister goed, of je De Ruiters hoort,” zei Bakla tegen haar. „Als hij roept, ga dan naar hem toe. Ik ga naar Sovgrad. Ik zal zoo spoedig mogelijk terug zijn.”

Tillie had graag tegenwerpingen willen maken, maar het meisje was verdwenen voor zij die in vorm had kunnen gieten of had kunnen uitspreken.

Weinige minuten later, schrijlings op een hoogen slanken ruine gezeten, die de wegen om en bij de grens beter bij nacht kende dan bij dag, reed

zij in snellen galop naar Sovgrad.

Op de maat van de dreunende hoeven van het groote paard, galmde het Bakla onophoudelijk in de ooren: „Zij zullen Dimmie ophangen! Zij zullen Dimmie ophangen! Zij zullen Dimmie ophangen!” en de afschuw in haar oogen hield gelijken tred met het steeds vaster wortelen in haar brein van de obsessie, waardoor zij bezeten werd.

Prins Boris van Karlova bracht een langen en vervelenden dag in de Gevangenis van Demia door. Vroeg in den middag was een bewaker verschenen, die den Amerikaan zonder nadere verklaring had weggevoerd. Boris vroeg zich af of zij hem den kogel zouden geven, of dat hij Karlova uitgezet zou worden, welk laatste hem het waarschijnlijkst voorkwam.

De waarheid echter was, dat Hemmington Main naar het paleis gebracht en naar de eerste verdieping geleid was, om, zonder eenige nadere verklaring, tot de tegenwoordigheid van drie vrouwen toegelaten te worden. Twee werden dadelijk door hem herkend – Mrs. Bass en Gwendolyn, en het volgende oogenblik werd hij voorgesteld aan de derde, waarop hij zich zeer diep boog over de hand van Prinses Mary van Margoth.

„De woorden, die je dwars over de foto van Hare Hoogheid geschreven hebt, hebben tot ge-

volg gehad, dat wij na minder dan een half uur in vrijheid werden gesteld,” legde Gwendolyn Bass hem uit, „maar den eersten tijd was er geen sprake van, dat er iets ten gunste van jou bewerkt kon worden. Zijne Majesteit kon er niet toe overgehaald worden om ook jou de vrijheid te hergeven, zelfs niet toen wij aanboden met alles borg te zullen blijven, dat je prompt zou verschijnen, indien je tegenwoordigheid werd vereischt. Overigens was hij zoo welwillend en vriendelijk mogelijk, maar aan den anderen kant ben je een gevangene van het grootste belang, en hij wilde niet het gevaar loopen van Karlova te krenken, door te doen alsof hij luchtig heenloopt over hetgeen je misdreven hebt.”

„Welnu, hoe is het achteraf dan toch gebeurd?” vroeg Main. „Ik schijn op 't oogenblik voldoende vrijheid te genieten.”

„Wij weten niet wat er toe geleid heeft om mijn vader van gedachten te doen veranderen,” merkte de prinses op. „Wij weten alleen, dat korten tijd geleden mijnheer Klein kwam zeggen dat u in vrijheid gesteld zou worden, en toen verzocht ik, dat u dadelijk hierheen gebracht zou worden.”

„Nu,” antwoordde Main, „ik kan het ook niet begrijpen. Ik wilde dat de een of andere goede engel iets voor mijn medegevangene vermocht te

doen. Hij schijnt mij een flink man te zijn – heelemaal niet van het type struikroover, en hij houdt zich zoo dapper in het aangezicht van het feit, dat hij bij het aanbreken van den dag tegen den muur geplaatst zal worden.”

„Bij het aanbreken van den dag tegen den muur?” riep Prinses Mary van Margoth. „Bij het aanbreken van den dag tegen den muur? Hoe kan dat?”

„Even voordat ik in vrijheid werd gesteld, werd hem zijn vonnis voorgelezen – hij wordt in den vroegen morgen gefusilleerd, de arme drommel. En, weet u,” ging de Amerikaan voort, „er is een hoogst aandoenlijke zijde aan het geheele geval. Het schijnt dat het in zijn macht staat om zich te redden; maar trots en eer houden zijn lippen verzegeld. Er bestaat iets in verband met een jong meisje op wie hij verliefd is geraakt – ik kon er niet precies uit wijs worden hoe dat alles in elkaar zat – maar hij heeft haar op de een of andere manier beleedigd en zou liever sterven dan de waarheid aan haar bekend te maken. 't Is natuurlijk een dwaasheid, maar niettemin moedig en ridderlijk. Ik zeg u, dat struikroover of geen struikroover, hij een voorbeeld van een man is, van top tot teen.

Prinses Mary van Margoth stond met haar rug naar een venster, wat waarschijnlijk verklaarde

dat door geen van de anderen werd opgemerkt hoe haar gezicht van rose wit en van wit rose, en zoo voort, geworden was, gedurende het tijdsverloop, dat Hemmington Main zijn verhaal deed. Noch zagen zij den vochtigen glans, die haar oogen deed glinsteren, de tranen nabij, die zij echter dapper wist te weerhouden. Een oogenblik later verliet zij de kamer, na een hofdame te hebben geroepen en deze op te dragen voor het gerief van haar Amerikaansche vrienden te zorgen.

De koning zat in zijn kabinet, toen, volgens haar gewoonte, Prinses Mary dit onaangediend binnentrad. Prins Stroebel was daar ook, met Baron Kantchi, den Karlovischen gezant, en een zeer langen jongen man in de uniform van officier van de Zwarte Garde.

Bij haar binnenkomen stonden allen op, maar zij liep voorbij hen rechtstreeks op den koning toe, en deed alsof zij hen niet gezien had. Haar oogen stonden zeer wijd, en er stond een uitdrukking van angst en schrik in te lezen, zooals Alexis III gedurende het korte leven van zijn dochter er nooit in gezien had.

„Mary, wat is er gebeurd?” vroeg hij.

„Ik heb zoojuist gehoord,” antwoordde zij met doffe stem, „dat u bevolen heeft dat hij morgenochtend zal worden doorgeschooten. Dat is slecht en mag niet gebeuren!”

„Is het daarvoor,” riep de koning, „dat je hier gekomen bent – om clementie in te roepen voor het leven van den beruchten Ruiters – een verstokt moordenaar en bandiet?”

„Hij is een dapper man,” riep de prinses. „Hij heeft voor mij gevochten, en mij, zoo goed als zeker, voor erger dan de dood behoed. Hij verdient uit uw handen een beter lot te ontvangen.”

„Hij is een misdadiger van het laagste allooi,” verdedigde Alexis III zich. „Hij is een gevaar voor de maatschappij. De wereld kan geruster ademen indien hij dood is.”

„Ik kan niet gelooven dat hij een slechte man is,” hield het meisje aan. „Jegens mij en Carlotta was hij alles wat een nobel en ridderlijk gentleman kan zijn. Zet hem gevangen, indien het moet, maar breng hem niet om het leven!”

„Mijn dochter,” antwoordde de koning vol diepen ernst en vastberaden, „De Ruiters had behooren opgehangen te worden, maar in het vonnis, dat den gevangene kortelings werd voorgelezen, staat uitdrukkelijk vermeld, dat hij, wegens zijn ridderlijke behandeling van mijn dochter, aanspraak mag maken op onze goedertierenheid – daarom zal hij gefusilleerd, in plaats van opgehangen worden. Niemand kan van mij eischen méér voor De Ruiters te doen – zelfs op de smeekbeden van mijn dochter kan ik daar niets aan ver-

anderen.”

„O, vadertje!” riep het meisje, en haar stem brak in een snik. „Ach toe, ach toe!”

Maar de koning vatte haar alleen bij de hand en bracht haar de kamer uit, terwijl hij bedroefd zijn hoofd schudde.

HOOFDSTUK XVII.

Prins Boris stapte heen en weer in zijn begrensde cel. Hij had ontdekt dat indien hij met zijn rug tegen den muur stond aan de eene zijde, drie gelijke passen zijn laars in aanraking brachten met de tralies aan de tegenovergestelde zijde. Na een weinig oefening was hij in staat zijn passen zoo nauwkeurig af te meten, dat hij die drie passen met gesloten oogen zou kunnen doen, en met den neus van zijn laars de staven juist aanraken.

Het was niet precies een onderhoudend spelletje, maar het was beter dan niets, en even loonend als het tellen van de loodrechte staven, die drie zijden van zijn cel vormden. Hij was met dit opwindende tijdverdrijf bezig, toen de deur aan het einde van de gang opnieuw geopend werd.

Prins Boris bleef staan en trachtte de duisternis met zijn oogen te doorboren. Hij verwelkomde de verbreking van de eentonigheid van zijn eenzame opsluiting, en vroeg zich af wie zijn bezoeker zou zijn, en welke boodschap hij zou komen brengen. Het was slechts één enkel persoon, wiens lichte voetstap in de holle gang bijkans geen echo

deed weergalmen. Toen de nieuwgekome hem genaderd was, zag Boris een slank figuur, in een langen donkeren mantel gewikkeld.

„Een sluipmoordenaar met een dolk,” dacht prins Boris met een grijns. „Hij zou er mij echter niet minder welkom om zijn. De duivel zou beter gezelschap wezen dan in 't geheel geen.”

Intusschen was die gestalte bij zijn cel blijven staan en wierp de kap af, die hoofd en gezicht bedekt had. Bij het zien van dit laatste slaakte Prins Boris van Karlova een kreet van verbazing en verrukking.

„Uwe Hoogheid!” riep hij.

Het jonge meisje keek in zijn gezicht, zoo hoog boven het hare. Zij was zeer bleek, en Boris kon haar duidelijk aanzien, dat zij alle moeite had om zich goed te houden.

„Wat, in 's hemelsnaam, zou zij hier komen doen?” vroeg hij zich af.

„Mr. Main heeft mij verteld dat u het in uw macht heeft u in vrijheid te doen stellen,” begon zij zonder eenige inleiding, „en nu ben ik gekomen om u te smeeken dat u spreken zult – om het woord te spreken, dat uw vrijheid bewerken zal – onverschillig welk leed een ander daardoor berokkend mocht worden. Ik heb mijn best gedaan u te redden, maar kan niets uitrichten – niets! Mijn vader, de koning, heeft onwrikbaar

besloten dat u zult sterven. Zeg mij, o, zeg mij, wat het is, waarvan u overtuigd is dat het u de vrijheid zal hergeven.”

„Ik begrijp niet,” zei hij, „wat anders Uwe Hoogheid hier heeft kunnen brengen dan een soort prijzenswaardige erkentelijkheid jegens een man, die niets anders verdient dan uw verachting en toorn. Het is niet mijn wensch te sterven, maar ik zou den dood onder de oogen kunnen zien, Uwe Hoogheid, liever dan u zeggen wat u vraagt te mogen weten. Ik ben een dwaas geweest, maar ik ben niet geheel ontbloot van gevoel van eer.”

Zijn handen grepen de ijzeren staven, die hen scheidden. Zijn gezicht werd in een ruimte tusschen twee koude, harde staven gedrukt. Als werktuigelijk kwam Prinses Mary een stap nader. Zij had haar twee warme handjes op de zijne gelegd, wat een tinteling als van vuur door iederen vezel van zijn lichaam zond, maar toen zij een poging deed om de dingen te zeggen, die haar op de tong brandden, aarzelde zij, begon te stamelen, en sloeg haar oogen neer naar het ruwe plaveisel van den vloer.

„Wat is er?” fluisterde hij. „Wat wenscht u De Ruiters te zeggen?”

„O, 't is zoo moeilijk,” riep zij. „Hard, omdat ik ben wie ik ben. Indien ik een eenvoudig meisje was, zou ik den moed kunnen vinden om datgene

te spreken wat ik zeggen wil, maar ik ben een prinses, tot zwijgen gedoemd, geketend en belemmerd door eeuwen van erfelijken trots, door een belachelijke etikette, en onzinnige gewoonte.”

Hij legde teeder een van zijn handen op de hare.

„Zeg het dan niet,” zei hij. „Ik zou voor niets ter wereld willen, dat u ook maar het geringste deedt waarover u zich zoudt kunnen schamen, ter wille van mij. Wees indachtig, Uwe Hoogheid, wie en wat ik ben.”

„Toch zal ik het zeggen,” riep zij. „Gisterennacht, even voordat de soldaten verschenen, heeft u mij gezegd dat u mij beminde.” Zij hakkelde jammerlijk bij de laatste drie woorden. „Indien u toen de waarheid gesproken heeft, zult u ook nu de waarheid spreken en de woorden uiten, die u zullen bevrijden, omdat... omdat... O, mijn God, wees mijn ziel genadig! ...omdat ik u bemin!”

Prins Boris van Karlova trilde als een espenblad in een zuchtje wind. Ofschoon de gefluisterde woorden duidelijk genoeg gesproken waren, kon hij niet geloven dat hij goed verstaan had; toch was geen vergissen mogelijk. Langzaam strekte hij door de staven van zijn cel zijn armen uit en sloot het figuurtje van Prinses Mary er in; maar toen hij haar zijn lippen wilde toesteken, legde het

meisje er haar handpalm over heen en duwde hem terug.

„Dat niet!” hijgde zij. „Indien ik trots verloochend en schaamte getrotseerd heb om u datgene te zeggen wat ik sprak – blijf ik niettemin een prinses; mijn lippen zijn niet voor u, zelfs wanneer ik u bemin. Om uwentwil alleen, heb ik mijn liefde bekend, in de hoop dat u daardoor bewogen zoudt kunnen worden de waarheid te spreken, die uw leven redden en de ellende van het mijne lenigen zal. Beloof mij, dat als ik u iemand zend, u dezen zult vertellen, wat u mij niet zeggen wilt.”

De armen van Boris vielen slap langs zijn zijden. Hij keerde achter in zijn cel terug, met hangende schouders als die van een oud man.

„Dat kan ik niet,” zei hij, „want als u het weet, Mary van Margoth, zult ge mij haten – en dan geef ik de voorkeur aan den dood.”

„U wilt het dus niet zeggen?” vroeg zij.

Hij schudde zijn hoofd. Zonder een verder woord draaide het meisje zich om en liep langzaam de gang af. De man zag de deur open gaan, het meisje er achter verdwijnen, en daarna de deur weer sluiten. Toen wierp hij zich op de harde brits in zijn cel en begroef zijn gezicht tusschen zijn handen. Voor de eerste maal in zijn leven wist Prins Boris van Karlova wat bittere ellende was.

HOOFDSTUK XVIII.

Den geheelen nacht zat hij daar en zoo werd hij gevonden, toen hij tegen het aanbreken van den dageraad gehaald werd om geleid te worden naar de binnenplaats van de gevangenis, waar „de muur” staat.

Op het bevel daartoe stond hij op en schudde zich, en toen hij door de gang stapte, tusschen de rijen soldaten door, hield hij zijn schouders even vierkant en zijn kin evenzoo omhoog als wanneer hij aan het hoofd van De Zwarte Garde langs de boulevards van Sovgrad reed.

Met vasten tred, en een flauw glimlachje om zijn lippen, kwam hij buiten in de kilheid van den vroegen morgen. Een booglamp verspreidde een licht, dat juist op den witgekalkten muur viel. Hij zag het en het vuurpeloton marcheerde tot tegenover den muur op, en nu begreep hij dat dit licht daar aangebracht was om de doelschijf voor de soldaten duidelijker zichtbaar te maken.

Hij sprak slechts één keer, toen hij met zijn rug tegen den muur in positie geplaatst werd, en dit was om te vragen, dat zijn handen vrij gemaakt

en zijn oogen niet geblinddoekt zouden worden. Toen zwenkten de soldaten, die hem uit zijn cel hadden gehaald, zijdelings; een officier vroeg hem of hij nog iets had te zeggen, voor zijn vonnis ten uitvoer zou worden gelegd.

Prins Boris antwoordde met een hoofdschudden.

Zeer duidelijk hoorde hij de korte, scherpe commando's van den luitenant, die het vuurpeloton commandeerde.

„Laadt! Richten!”... Prins Boris bevochtigde zijn droge lippen en richtte zijn oogen strak op den jongen luitenant.

Waarom wachtte de man zoo lang met het laatste commando te geven? De gevangene zag den officier een ongerusten blik werpen in de richting van een deur, die uit het binnenste van de gevangenis op de binnenplaats uitkwam; toen zag hij die deur opengaan en een officier in volle uniform snelde haastig op hen toe. Hij hield een hand opgeheven, en reeds onder het naderen werd door hem geroepen:

„Halt! In den naam des konings, halt!”

De nieuwgekome wisselde een paar woorden met den luitenant; toen trad hij op den gevangene toe.

„U zult mij vergezellen,” zei hij. „Zijne Majesteit, de koning, heeft u bij zich ontboden.”

Boris werd onder geleide naar het paleis gebracht; toen ging het langs een breede trap en over een corridor, aan het einde waarvan zich twee massieve deuren bevonden. Bij deze deuren hield zijn geleide halt, en de officier, die hem van af de binnenplaats en den muur begeleid had, trad naar voren en klopte met zijn gehandschoende hand op een paneel van een van de deuren. Deze zwaaiden oogenblikkelijk binnenwaarts, en Prins Boris aanschouwde een tafereel, zooals hij er nog nimmer een gezien had.

Een twaalftal officieren in schitterende gala-uniformen waren gegroepeerd rondom een tafel, waaraan twee mannen op leeftijd gezeten waren. Daar waren Prins Stroebel, en twee andere hoogwaardigheidsbekleeders van Margoth, de eerste minister van Karlova, Baron Kantchi, Boris' drie gezworen kameraden, Alexander, Ivan en Nicholas; de Amerikaan, Hemmington Main; Generaal Demetrius Gregovitch, Karlovisch minister van oorlog; en een zeer angstig jong meisje, die door de verbijsterde oogen van Boris herkend werd als Bakla, het dienstmeisje uit de herberg van Peter.

Maar hij, die den kroonprins van Karlova door zijn aanwezigheid de grootste verrassing zijns levens bezorgde, was de man, die aan de tafel naast Alexis III van Margoth gezeten was. Als gehyp-

notiseerd, stond de kroonprins van Karlova te staren naar den man met het roode gezicht en de roode vuisten, die hem van onder zijn borstelige wenkbrauwen van het hoofd tot de voeten monsterde, en die niemand anders was dan zijn koninklijken vader, Koning Constans van Karlova.

Boris naderde de tafel waaraan de twee souvereinen zaten, en maakte een diepe buiging voor hen. Koning Constans stond op en liep om het eene einde van de tafel heen naar zijn zoon.

„Je bent een weergalooze dwaas,” zei hij met een stem, die heesch was van ontroering, „maar ik heb je daarstraks gadeslagen uit een venster van de gevangenis, dat het uitzicht op de binnenplaats heeft. Ik zag je tegenover het vuurpeloton, en het eenige wat ik betreur is, dat ik niet nog een twaalftal van dergelijke weergalooze dwazen tot zoons heb.”

Voor de eerste maal sedert vele jaren sloeg Constans van Karlova zijn armen om zijn eenig kind en omhelsde het met oprechte genegenheid.

„Ik begrijp het niet,” stamelde Prins Boris. „Wat beduidt dit alles? Hoe is alles aan het licht gekomen?”

„Dat heb je te danken aan dit jeugdige persoontje,” antwoordde zijn vader en weer naar Bakla. „Zij reed naar Sovgrad en zocht Ivan op – maakte hem deelgenoot van het lastig parket waar-

in je je bevond – dwong hem om zich naar mij te begeven, en, bij Jupiter, de geheele zotte historie op te biechten.

„En je moogt zijn goedertieren Majesteit, Koning Alexis, en onzen goeden vriend en dienaar baron Kantchi erkentelijk zijn voor de les, die zij je hebben gegeven en welke eindigde met je plaatsing tegen den muur op de binnenplaats van de gevangenis.”

„U bedoelt dat de geheele enscenering slechts voor den schijn was?” riep Boris uit en werd vuurrood – „dat het nooit in de bedoeling heeft gelegen mij dood te schieten?”

„Wij wisten wie je was, voordat de acte van beschuldiging en het vonnis je werden voorgelezen,” antwoordde Alexis.

„En Prinses Mary – wist zij het ook?” vroeg Boris.

„Zij weet het nog niet,” antwoordde de koning van Margoth, „en ik betwijfel of zij zich er veel om zal bekommeren wat er van Prins Boris van Karlova geworden is, na de ervaring, die zij eergisteren in Demia met hem heeft opgedaan – begrijp je?” en Alexis III vernietigde den prins met zijn diepsten frons.

„Neen, Uwe Majesteit, ik twijfel niet,” antwoordde Prins Boris, „want zij en ik hebben elkander lief.”

„Dan doe je het verstandigst met haar alles te vertellen, mijn zoon; je zult haar in het aangrenzende vertrek vinden.”

Toen Prins Boris den drempel overschreden en de deur achter zich gesloten had, stond hij in een zwak verlicht vertrek, aan welks andere einde een klein figuurtje voor een houtvuur in een ruimen clubstoel weggedoken zat.

Bij het hooren open gaan van de deur en het sluiten er van, sprong dat figuurtje uit den stoel en riep in de richting van Boris:

„Welke boodschap? Hebben zij hem vermoord, of hem in vrijheid gesteld?”

En toen nu de man op haar toeliep en zij zag wie hij was, slaakte zij een lichten kreet en snelde hem tegemoet.

„Jij?” vroeg zij met stokkenden adem.

„Ik, Uwe Hoogheid,” antwoordde hij, liet zich op een knie zinken en bracht haar vingers naar zijn lippen. „Ik ben het, met een biecht en een smeekbede om vergiffenis.”

„Ik kan niet boos zijn,” antwoordde zij, „want ik wenschte je evenmin te huwen als jij mij. Hoe konden wij, die elkander nooit gezien hadden, weten, dat wij juist voor elkander geschapen waren, jij voor mij en ik voor jou?”

Eerst ruim een half uur later werd Ivan Kantchi door Alexis III naar de aangrenzende kamer ge-

zonden om te gaan kijken wat er van Prins Boris van Karlova geworden was. Toen hij minstens twaalf malen aanklopte, doch geen antwoord kreeg, draaide hij eenvoudig den deurknop om en ging naar binnen. Nadat hij gezien had wat vastgehouden werd door den arm, die even buiten den clubstoel bij het houtvuur uitstak, maakte hij ijlings rechtsomkeert en verliet de kamer.

„Oorlog is het werk des duivels,” zei hij en maakte een diepe buiging voor de twee koningen, „en wat ik juist in de aangrenzende kamer gezien heb, geeft mij de zekerheid, dat er tusschen Margoth en Karlova nooit oorlog zal heerschen.”

Het huwelijk tusschen Hemmington Main en Gwendolyn Bass werd in Demia voltrokken, voor zij naar Amerika terugkeerden. Prins Boris van Karlova was bruidsjonker en Prinses Mary van Margoth bruidsmeisje.

En wat werd er van De Ruiter? Ik wenschte dat ik u vertellen kon dat hij zijn leven beterde, en hem zoowel door Koning Alexis III als door Koning Constans gratie werd verleend, en dat hij trouwde met Bakla en zich vestigde om een aardige, fatsoenlijke herberg aan den Romeinschen weg te drijven, in den naasten omtrek van Sovgrad.

Zoudt u graag willen dat ik het u zoo vertelde?
Welnu, mij goed, maar het komt niet met de
werkelijkheid overeen.

EINDE.